

Prosszer G. Júlia

Búcsú Naxos szigetén

VI. rész

2018

PROSSZER GABRIELLA JÚLIA

BÚCSÚ NAXOS SZIGETÉN

VI. rész

2020

Búcsú Naxos szigetén
(*meghasadt lélekkel*)
Regény
VI. kötet

A szerző magánkiadása.
Felelős kiadó: a SZERZŐ.

Előszó, lektor és korrektor:
Pató Selam

Szerkesztette: a SZERZŐ
és
Pató Selam

Címlapfotó és borító:
V. Hegedűs Zsuzsa

2020

Prosszer Gabriella Júlia
HOZZÁD VEZET MINDEN LÉPTEM...

Isten áldását rám hiába
kéred,
engem nem ő teremtett,
hát nem óvhatja
léptem.
Jöttem –, a FÖLDRE –, mert
„küldtek”,
ha nem is oly szent, de
tisztá küldetéssel,
és kezembe adták önnön
SORSOMAT,
reám bízva, hogyan
oltsam
olthatatlan örök szomjamat...

„Akiért a harang szól”...
az nem én vagyok
engem elszólítnak majd
a csillagok...
...vagy magába zár
a tenger mélye
– még nem tudom én sem –,
de itt e FÖLDÖN élve
hozzád vezet minden léptem
SZERELEM.

ELŐSZÓ

Nézze el nekem az Igen Tisztelt Olvasó, ki Prosszer G. Júlia Naxos regényciklusa 6. kötetének fedelét felütve indul élményszerű belső utazásra, s a Mélyen Tisztelt Szerző, ki az Előszó megírásának nemes feladatára felkért -, ha a 4. és 5. kötetekhez írt előszavaim objektív aspektusából kimozdulva, ezúttal egy merőben szubjektív képet szánok ajánlásom nyitányának. Csupán egyetlen impressziót, éppen azokból az időkből, melyek zajlását ez a mű megörökíti, csak egy pillanatra rántva el a fókuszot arról a pólusról, hogy a főszereplő személyét köteteken keresztül, egyedül a külvilághoz való viszonya visszatükröződéseként tudjuk képzeletünkben megalkotni. KELL egy mozzanat, ami fordítva, azt fedi fel, hogy a külvilág szereplői milyenek foghatták fel ŐT, nem lehet nem élnem ezzel az eszközzel, az összkép gazdagítása céljából.

Alkonyatba nyúló téleesti beszélgetés után léptünk ki a budai rakpart egyik pompás vendéglátóhelyéről. Ámulva láttuk, hogy a tájat kicserélték, mialatt mi odabent időztünk, ragyogó fehér hólepel borult mindenre, szűziesen tiszta, még

friss lábnyomoktól is érintetlen. A tér sok száz narancs-meleg lámpáscskájának puha fényében megállíthatatlanul hullottak tovább, pörögve-táncolva, tündökölve, sűrűn a hópelyhek, Gabi pedig feléjük tartotta arcát, félig hunyt szemmel felnézve a végtelen magasába, széttárta karjait, mint egy belsőleg óriási, de külsőleg piciny madár, aki éppen repüléshez bont szárnyat, és csak annyit mondott: „Most ezt küldik nekünk az Égiek.” – S ekkor, mint egy válaszképpen, felzendültek mellettünk a Szent Anna Templom harangjai.

„ITT és MOST!” Igen, ez egy „dimenzió”. Nem is csupán „egy”; hanem AZ a dimenzió, amelyben Prosszer G. Júlia élete, s annak regénye zajlik, illetve, amelyben olvasóként hitelesen értelmezhető. Több mint hangulat, bár abba van öltöztetve, magva a tiszta lét fenséges életérzése. Ami már önmagában véve: ünneplés! Nem hiába a kötetekben az Égiek oly gyakori emlegetése; a szerzőnek az a tudatossága, amellyel szakadatlanul bele van kapcsolódva az eleven Nagy Egész összjátékába, jelenlétét ünnepegyessé teszi, s partnereit is mágnesként vonzza bele ezen atmoszférába. Meg mer mártózni tetőtől-talpig a pillanatok forgósínpadának helyzeteiben, át meri (és akarja is!) élni teljes mélységükben őket, jót-rosszat egyaránt.

Ami a mű vége felé olvasható, összegző szándékot sejtető önjellemzésében nem kerül említésre, de elmaradhatatlan vonása karakterének: az ünnepélyesség. Gyászban és veszteségben ugyanúgy, mint a sors napos oldalának szituációiban, „a mindenséggel méri” (J. A.) magát -, és partnereit is. Ezért ez a kép, amit fentebb választottam, mint emlékeim finom fátylára rögzült mozdulat, a szerzőről (s egyben a naplóregény főhőséről), ami egy külső aspektusból (az enyémből) a leghitelesebben elevenítheti meg a könyvsorokba burkolózó, illetve bennük feltárulkozó lényt. A Mindenséget átölelni kész lényt („*akinek ugyan jó a lelke, de túl nagy a szíve és mindenki belefér, és ha mindenki, akkor a rossz tanácsadók is...*”) A tovaröppenőt elengedni képes, szabad, szabadságtisztelő lényt. Az Égiek felé emelt tekintetű lényt, az elemi erőknek arcát odatartó, magát kiszolgáltató lényt, és igen: (bármiféle negatív felhang nélkül) azt a talán fatalista lényt is, aki karjait széttárva fejezi ki tehetetlenségét és alázatát a Sorserők iránt.

„Női testben, férfi lélekkel megszületni, eleve óriási kihívást jelentett?! S bizonyára, kész tragédia lett volna, az ÉGIEK segítségével nélkül. Nem hagytak magamra: „kiválasztott” lehettem... Volt ugyan egy-két hátulütője is a dolognak... Például, önálló döntéseket nem hozhattam és

gyakran párhuzamos kapcsolatokba kényszerítetek, mi több: olykor szimultán játszották velem a szerelmi kalandokat.” – írja egy helyütt, vagy másutt: „az ÉGIEK akarata ellen az én gyöngé ellenállásom annyit sem ért, mint tankok ellen az imádság” – majd: „Engem a szerelem szabad boldondjának és az érzelmek kalandorának „választottak” ki az ÉGIEK, s a változatosság tesz csupán boldoggá.”

Prosszer induktív gondolkodásmódja, a mű ezen kötetében egyre intenzívebben filozofikus irányba hajló tendenciájában, meghatározó. A valóság determináció-szövevényként tűnik fel, amely bizonyos morális kvalitás esetében már nem ruházza fel szereplőit tényleges döntési szabadsággal. A választási lehetőség illuzórikus hiedelem csupán. *„Már nem volt bennem akkora erő, hogy elszakíthassam a kalandos életemhez kötő szálakat, amelyeket az évek lassan-lassan mind eltéphetlenebbé tettek. (...) Éltem volna én is gondtalanabban a saját életemet, de az összetartozás, a felelősségtudat, a szeretet már olyan rendíthetetlen erővé kovácsolódott össze bennem, hogy felülkerekedhetett ambivalens, kalandor lelkületemen... Helyt állni... Megfelelni... Ezerfelé!”* – azaz, a humán klenódiomok iránti affinitás fejlettsége már önmagában is predesztinálja az ember magatartását.

Az író karakterábrázolásai ebben a kötetben magasan felülmúlják az összes előzőt: egyre tömörebben tapint rá alakjai legkardinálisabb vonásaira, fogalmazhatnék úgy is: benső, egyedi kódjaikra. Terjedelmesebb személyiség-jellemzéseit magvas összegzések váltják fel, mint pl.: „... *A múltat gyorsan rövidre zárta, nem létezett számára senki és semmi belőle, és a jelent is csupán, mint a boldog jövőbe vezető lépcsőfokot tekintette. Igazán, és lelkében, Adél csak a jövőnek élt: a megálmódott boldogságnak. Valakivel, akit nagyon szerethet, s aki el tudja majd viselni, hogy ő csak nagyon tud szeretni. Vagy sehogy.*”

További új vonás, szín, irányvétel ebben a könyvben az érzékfeletti lélekközösség élményének megjelenése, a megérzések, intuíciók kifinomulása. „*S egy ilyen magányos éjszakán egyszerre vad, erős boldogság rohant meg. Viszont fogom látni „hitvesemet”! Találkozni fogok vele újra, két hosszú, keserves év után! (...) Valahányszor elborított a vágy iszonyú és gyönyörű áradata, arra gondoltam, hogy lehetetlen, hogy ne érezze ő maga is ezt a földöntúli erőt, ami engem fogva tart. (...) Mert tudtam, hogy az a fájdalom, amit én éreztem, benned ugyanúgy pusztít?!”*

Ugyanakkor éppen a lelki dimenzió ilyen újszerű megnyilatkozásával párhuzamosan valósul meg az az áttörés is, hogy az író első ízben fo-

galmaz meg vallomást arról, amilyen szerepet a testi szerelem tölt be életében: *„Bennem az idea és a testiség sosem vált külön. Akit éppen öleltem, Ő volt rajongásom tárgya is egyben. (...) A családi – baráti összejöveteleken túl, én igazán csak az ágyban élhettem ki őszintén a kapcsolataimat. Az ágyban nyílhattam meg a másik előtt, s ott mutathattam ki valódi énem testi vágyait, s ott vallottam be a lelkem legmélyebb bugyraiban megbúvó félelmeimet is... Hiszen amikor a test meztelen, a lélek is csupaszvá válik. Bíborpalástban és koronával a fejünkön lehetünk királyok és királynők. Meztelenül, szerelmes vágyaink kiszolgáltatottjai lehetünk csupán.”*

Ha tekintetbe vesszük azt az elgondolkodtató fejtegetést, melyet az író egy párbeszédbe sző az élet és az epizódok egymáshoz való viszonyulásáról, más monológjaiban pedig saját „többlelkűségét” emlegeti, akár egy olyan modell körvonalai is kirajzolódhatnak előttünk, amelyben egyetlen személy, különböző kapcsolataiban más-más lelkülettel, énjének különböző vonásai révén többféle önmegtapasztalásban, párhuzamos életeket élve teljesítheti ki létét a „VÁLTOZATOSÁG GYÖNYÖRŰ VÉGTELENSÉGÉBEN”. *„...mintha két lélek létezne bennem, és ebben a két lélekben ugyanazok a dolgok kétféleképpen tükröződnének.”* (Vagy három –, vagy még több...)

A szív azonban EGY; részekre tagolódottsága pedig sorozatosan szüli a fájdalokat, az örömök vámszedőit, a megtöbbszörözés lehetetlen kényszerében...

A szerző életében polimorf módon szereplő SZERELEM entitása poklok és mennyek közt hánykolódtatja a főhőst, melyek szélsősége az „örök” fogalmában fejeződik ki. A negatív póluson a veszteség, elszakadás: *„Életem során, talán akkor először szembesültem, úgy istenigazából, az „örökre vége” iszonyatával. Borzasztó érzés volt! Borzasztóbb minden halálnál. Az igazi halál mindent lezár, mindennek egy csapásra vége van – de örökre elbúcsúzni olyan, mintha a búcsú percének jéghideg rémsége bennünk rekedne az utolsó szívdobbanásunkig, gondolkodó agyunkba zárva.”* A pozitív póluson a nyereség, egyesülés: *„Újra az enyém, s enyém marad örökre. Mert éreztem, tudtam, hogy ez a visszatérése végleges! Végleges, ahogyan a tenger hullámozása, a csillagok állása, és az évszakok váltakozása, ahogyan végleges az élet örök körforgása.”* Hézagukban pedig alkalmankénti hiánya: *„S azt az űrt csak a SZERELEM tölthette volna be az én ambivalens lelkemben. De a szerelem – a NAGYBETŰS, EGYSZER-VOLT – nem jött értem sokáig... Szeretők persze jöttek-mentek, néha hosszan elidőz-*

tek, kötényükből színes gyöngyöt szórtak, vagy csak szürke kavicsot... – ahogy a költő mondaná.”

A költő... A költő (az író lírai énje!) újra meg újra hallatja hangját: ezen mű igen változatos nyelvezetében, ahol a laza dialógusoktól a szinte már elvont tartalmú monológokig a jellegskála minden árnyalata képviselve van, fenséges hangulatkeltő eszközökként jelennek meg a természetleírások, vagy annak inkább csak az adott állapottal analóg attitűdjei. A legterjedelmesebb, önálló lírai darabnak is beillő részlet az egyik szereplője lényét idéző ÁPRILIS allegóriája. De szívesen alkalmaz olyan pillanatnyi hangulatkeltő elemeket is, mint a hangeffektek beleszövése a leírásba: a következetesen visszatérő feketerigók füttye, éneke, elhallgatása, az autótülkölés, a tó lágy hullámcsoibanálai a kavicsokon, gyöngyöző női kacagás –, vagy szín- és fényhatások: neonoké, napfényé, kékbársony éjszakáé... S még egy kiemelésre méltóan érdekes jegye a regénynek: az ablakok említései, leírásai! A házak „szemeié”. Feltételezem, hogy nem tudatosan, de annak az érzetnek a hatását fokozza, hogy a Mindenség szemei mindenünnen és szüntelen rajtunk nyugszanak.

Ha nem is visszatérő, a kötetet mégis szinte egészében átható személyes kérdés: a NŐK *„Mégis miért vonzódtak (s vonzódnak még ma is) hozzám olyan hihetetlen mágneses erővel, amire*

valójában nincs is tényeken alapuló magyarázat?” – lehet az egyik motivációja, indoka a naplóregény születésének. Noha feleletet megfogalmaz rá az író, a tőle megszokott módon egyik beszélgetőtársa szájába adva a szavakat: „... *a fizikai és szellemi valód új és új kalandokra kész, minden pillanatban. Ezt minden nő megérzi rajtad. Ahogy minden férfi is, persze.*” –, én egy pillanatig sem hiszem, hogy valóban ez lenne eme magas irodalmi pozícióba illő „önismereti kalandregény” hiteles konzekvenciája. Szánalmasnak minősítené magát az emberi teremtményt, ha végső mozgatórugója a kalandvágy lenne. Noha, elvitathatatlanul, a végcél felé vezető út egyik fokozatát jeleníti meg. Amennyiben a végcél az önismeret, úgy önmagunk megismerése a kalandokban, legkülönbözőbb élethelyzetekben a legdirektebb. Ily módon, a kalandok eszközök csupán, a távlatibb cél az önismeret elérése, amelyhez vezető úton magnetikus vonzerejű lehet az olyan társ, navigátor: dantei Vergilius, aki tudatosan, merészen, mindenre nyíltan járja ezt az utat, s az önismeretet jóllehet már el is érte, egy annak további fokozata, csúcspontja felé halad: a megértés felé.

A műben még egy kérdés hangzik el: „*De az elhallgatott, ki nem mondott szavak vajon nem okoznak e végzetesebb hibát...?*” –, amelyre ele-

ven felelet: maga a megírása! Ámulatos elszántság, bátorság, következetesség, állhatatosság, abszolút extroverzió, s az esendőség felvállalásának alázata szükségeltetik ahhoz, hogy egy ember teljes élete külső-belső folyamatait dokumentálja és a világ nyilvánossága elé tárja egy regényfolyamba interpretálva. Olyan személyiségdimenzió, amely nem is lenne ábrázolható sehogy másképp, mint a szerzőről emlékeimbe rögzült nyitóképpel. Azt kívánom, hogy ez a belső pozíció magával tudja ragadni és hatalmába keríteni a Tisztelt Olvasókat is, megajándékozva Önöket világképük tágulásával, olyan új aspektusokkal, amelyek iránt eddig talán közömbösek vagy semlegesek voltak, illetve az emberi sorsokat és kapcsolatok helyzetét esetleg újszerű vetületekben bemutató részek akár tükrökként is szolgálhassanak Önöknek, hogy az érmék több oldala váljon egyszerre láthatóvá. Kívánok tartalmas kikapcsolódást a mű élvezéséhez!

Pató Selam

*Kisebbségéért-díjas
szerkesztő-újságíró, író, műfordító*

A SZERZŐ dedikálja három NAXOS kötetét (Fotó: K. S.)

I. *Választani kellett...*

Öltözködés közben véletlenül kinéztem a nappali szoba ablakán. A Béke téri lakásunk emeleti ablakai – kivéve a konyhát és a mellékhelyiségeket – az épület parkolójára néztek, ahonnét egészen aprónak és jelentéktelennek tűnt az ismeretlen citromsárga Trabant. Vezetője illő tisztelettel és óvatossággal próbálkozott benavigálni egy tűzpiros Mercedes és egy fekete BMW közé. Az arcát nem láthattam, mert éppen a szemembe tűzött a délutáni nap. Mindazonáltal rendületlenül bámultam, amíg a kocsi sikeresen be nem állt...

Bekattintottam kedvenc amerikai cipóm fényes ezüstcsatjait, s éppen arra gondoltam, hogy Adél vonata ezekben a percekben érhet a Nyugatiba, amikor csengettek. Rá néhány másodpercre pedig EszterM nyitott be hozzám.

– Vendégeid jöttek, Kölyök – mondta.

– Nekem?

– Igen. Az M.M.K-tól: Veszprémi Ajtony és a nővére, Írisz.

– Egek ura? Mi a csudát akarhatnak tőlem máris? Hisz, alig egy hete, hogy Lillafüreden mindent alaposan megtárgyaltunk!

– Én nem tudhatom – tárta szét a karját EszterM.

– De hozzád jöttek, semmi kétség. Én nem hívtam meg őket.

– Hát, akkor jó... Küldd be őket a dolgozószo-
bamba.

– Vitessek be valami italt Jankával?

– Lehet. Whisky. Én azt szeretem, tudod. Most
ők is azt fogják szeretni.

– Te önző kutya... – nevetett EszterM, és futó
csókot lehelt a számra, majd kisietett.

Az M.M.K alapító elnöke Mátrainé Veszprémi Írisz és az ARANYMETSZÉS Művészeti Magazin főszerkesztője Veszprémi Ajtony már türelmetlenül vártak.

– Helló, helló kedveseim! – üdvözöltem őket, széles vigyorral. – Csak nem hiányoztam nektek, máris?

– Helló, Gábiel – mondták egyszerre. – Persze, hiányoztál...

– De volt más okunk is arra, hogy útba ejtsük itt, NAXOS SZIGETÉN, ezt a szerénynek még erős túlzással sem nevezhető hajlékot, drága testvé-
rünk, igaz barátunk és jeles alkotótársunk – tette hozzá Ajtony, a maga rendhagyó stílusában, ami-
ből a pátosz sohasem hiányzott.

– Köszönöm – vigyorogtam „zavartan, mint vad-alma az avarban” (ahogy az ó-ugor közmondás tartja), miközben alaposabban is megnéztem magamnak kedves látogatóimat.

Hogy kik is voltak ők valójában és milyenek is voltak? Hát, egyáltalán és távolról sem olyanok, mint amilyenekre a kedves olvasók számítanának... Első találkozásom a Veszprémi író-költő, képzőművész testvérpárral még a 88-as évre datálendő, amikor Kaposvárról mi hárman hoztuk el az első három fődíjat, egy országos irodalmi pályázatról. Akkor nem tértem ki a bemutatásukra, s nem szóltam róluk későbbi, menetrendszerű találkozásaink alkalmával sem –, de érzem, hogy már nagyon aktuális lehet a bemutatásuk.

Az ötvenes éveinek erősen a vége felé járó Mátrainé Veszprémi Írisz, minimum két x-szel mutatott kevesebbet valódi koránál, és mindig olyan elegáns volt, mint egy manöken a kifutón. Még egyetemi évei alatt Márai Sándor fedezte fel költői zsenialitását, de csak első férje, a híres filmrendező 56-os disszidálása után fordult egész valójával a költészet felé, s lett országosan ismert és a művészeti szakma által is elismert költő, majd a M.M.K alapító elnökeként a „második” vonal elismert vezetőegyéniisége. Többször volt férjnél, családja nem született.

Öccse, Ajtony, bányamérnöki végzettséggel – már jócskán túl a harmincon és három válasszon – egy súlyos baleset után kezdett csak érdeklődni a humán értékek iránt. S nyilvánvalóan nővére erős és hathatós segítségével indult el egy új pályán, ahol aztán meglepően tehetségesnek is bizonyult, több művészeti ágban. Jeleskedett költőként, íróként, képzőművészként, sőt zeneszerzőként is. Hab a tortán – ahogy az „óugor” közmondás tartja –, hogy a Veszprémi testvérpár színesi képességei sem voltak elhanyagolhatóak.

Az Ajtony fiú velem egyidős volt (pár hét különbséggel), s a negyvenes évei elejére felszedett pár fölösleges kilót. Hihetetlenül kék szeme (Adélnak van még hasonló) néha göndör szakáll és kackiás bajusz közül ragyogott ki, de mikor már erősen őszülni kezdett, inkább nem hagyott arcszörzetet. Szép vonalú szája gyakran húzódott mosolyra, s akkor egészen kisfiús báj ragyogta be forradásos arcát.

Természetük szinte alig különbözött, bár Ajtony jóval beszédesebb volt a nővérénél.

Összeöleleztünk, puszit váltottunk, ahogy ez közeli barátok között szokás volt, majd helytel kínáltam őket. Közben megjelent Janka a whiskeyvel, töltött három tisztességes adagot és udvarias mosollyal, bár kissé merev tekintettel távozott.

– Lám, még személyzet is jár ehhez a csodaszígethez – szólalt meg széles mosollyal Ajtony.

– A professzorasszony fogadott lánya – feleltem.

Az első korty után Írisz szabadkozva letette a poharát:

– Öcsike majd megissza helyettem. Hazafelé ugyanis mindig én vezetek... Tudod, Gábiel... így szól a megállapodásunk.

Tudtam, persze.

Ajtony szemrebbenés nélkül beküldte galérja mögé a maga adagját (de, ami igaz, az igaz: én sem nyalogattam a poharam szélét hosszan), majd körülnézett és elégedetten bólintott – nyilván tetszett neki a dolgozószobám, ahol először járt –, és a nővéreére kacsintva így szólt:

– Csinos kis iroda, egyetértesz, Íriszem? Jól mehet ennek a mi zseni angyalkánknak, ugye?

– Jól – hagyta rá a maga szűkszavú módján a nővére.

Ajtony hörpintett egyet a másik pohár jeges italból. Nem is rám nézett, amikor újra megszólalt:

– Hoztunk egy rendkívüli ajánlatot, talán érdekelni fog, Gábiel.

– Nocsak – mondtam, de úgy látszik nem érződött a hangomon semmiféle izgatottság, mert mindketten egyszerre kapták rám a tekintetüket. Ajtony sietve megjegyezte:

- Biztosan érdekelni fog Gábiel.
  - Biztosan – bólintottam és rágyújtottam. (Ők nem dohányoztak.)
  - Az a helyzet, hogy irtó nagy szükségem lenne egy tehetséges szerkesztőre a magazinnál – magyarázta Ajtony.
  - Aha. És miért?
  - Pala Pityu tegnap, azonnali kilépéssel fölmondott a lapnál, s nincs senki, aki vihetné a rovatát... Már, hogy fővárosi viszonylatban nincs senki, a vidéki szerkesztőségeket pedig nem szívesen bontanám meg...
  - Értem. Mégis, mi baja lett Pityunak? Amennyire én tudom, szerette a munkáját a magazinnál.
  - Kapott egy jobb ajánlatot... Főszerkesztői állást, fix fizetést a HÁRSHEGYI HARSONÁNÁL.
  - Az egy önkormányzati tulajdonú lap, nem?
  - De. Közéleti újságíró akar lenni a jövőben, azt mondta...
  - Váltani végül is, sohasem késő – jegyeztem meg, majd hozzátettem: – Persze sajnálom, mert tehetséges költő és rovatvezetőként is remek munkát végzett. Hiányozni fog az ARANYMETSZÉS csapatából. Nem lesz egyszerű helyettesíteni.
- Ajtony a nővérére nézett:
- Az lehetne... ugye, Íriszem? Ha...

– Ha Valent Gabi elvállalná – erősített rá Mátrai-
né Veszprémi Írisz.

– Még, ha kedvem lenne is elvállalni, már nincs
rá esélyem – feleltem.

– Ugyan, Gábrriel?! Közel s távol te vagy az
egyetlen irodalmi lapszerkesztő, aki eséllyel in-
dulhat nálunk! Ezért jöttünk személyesen hozzád!
Ismerünk! Hány éve is? Hat-hét?

– Cirka annyi – bólintottam.

– Van valami esetleg körülötted, amiről nem tu-
dunk? – kérdezte akkor Írisz, hozzám lépve, s
ahogy rám nézett, attól elgyengültem. – Őszintén,
Gábrriel.

– Az kizárt – jegyezte meg Ajtony. – Testvérünk
élete nyitott könyv ország-világ előtt.

– Nagy szerencse – vigyorogtam erősen zavarba
esve, mert túl azon, hogy Íriszt, mint MESTE-
REMET tiszteltem, imádtam, minek tagadnám,
hogy bizony érett nőiességével képes volt gyakori
heves szívdobogást okozni nekem.

– Őszintén, Gábrriel – ismételte el újra és finom,
kicsi kacsóit a karomra tette. – Ugye van, amit
nem tudunk?

Biccentettem.

– Hát igen, volna itt egy kis bökkenő...

– Ki vele! – biztatott Ajtony és kitöltött két óriási
adag whiskyt, majd a poharamat a kezembe
nyomva, hozzáfűzte:

– Ne felejtsd el, Gábrriel, mi is érdekeltek lehetünk a dologban!

Újabb biccentés, részemről.

– Igaz.

– Szóval, hogy az M.M.K vezetősége, az egész tagságot beleértve, természetesen az ARANY-METSZÉS csonka csapatát, hiányos szerkesztőségi gárdáját, valamint az igen tisztelt olvasótáborot. Nem kis erkölcsi és anyagi súlyú kérdés forog itt fenn, testvérünk.

– Tudom – mondtam. – Mióta alapítványként működtek, több a lé, de nagyobb a rizikó is. Nemcsak tisztának kell látszani, annak is kell lenni.

– Úgy van. És profi szinten kell biztosítani a megjelenést. Ezért nem lehet akárből rovatvezető nálunk. Érted, Gábrriel?

– Hogyne érteném.

– Akkor, ki vele. Miért hezitálsz? Mi az oka?

– Egészen prózai oka van – mondtam, és poharamat könnyedén a poharához koccintottam:

– Ti fővárosi lakosban gondolkodtok, igaz?

– Csakis – bólogatott hevesen Ajtony és izgatottan rázogatta a whiskyjét, amiben egy olvadásnak indult jégkocka árválkodott.

– Nem kerülgetem hát a lényeket barátaim. Pár hónap múlva vidéki lakos leszek. A professzor-asszony döntése. Árulja ezt a lakást és már ki is nézett egy kertes házat, egy másik NAXOSON...

- Hol?
- Nem túl messze a fővárostól, de mégiscsak vidéken. Szigetdombon.
- Aha... Alig félórás út csupán, a HÉV-vel. Nem távolság – mondta megkönnyebbülten Ajtony. – Ez nem lehet kizáró tényező.
- Ha nem kizáró, akkor oké – szúrta közbe. – Erre igyunk is, testvérem.
- Akkor hát, igent mondasz a felkérésre? – Ujjongott Írisz és hihetetlenül kék szeme felszikkasztott.
- Igen. Igent mondok. És most már bevallhatom nektek, milyen régi és titkos vágyam, hogy valamikor az ARANYMETSZÉS szerkesztőségi tagja legyek, bár csak álmodoztam erről, s azt is leginkább éjfél előtt, hogy reggelre elfelejtsem. Annyira lehetetlennek tűnt...
- Te jó szagú vargányagomba! – Tört ki Ajtonyból. – Hogy lehettél ekkora mafla kölök, Gábrriel?!
- Ezek után jó ideig némán üldögéltünk a székünkön. Aztán mintha csak vezényszóra tettük volna, egyszerre robbant ki belőlünk a nevetés.
- A ház –, amit EszterM Szigetdombon lefoglalozott –, a Dunától alig egy kilométerre állt, a Csillag utca végén. Annak a Csillag utcának a végén, ahol Dóra is lakott, s akivel pár hónapja furcsa kalandba keveredtem. Egészen pontosan csak sima kalandba, minden furcsaság nélkül.

Akkoriban persze még semmi jel sem utalt arra, hogy „életem párja” egy svédcsavarral kívánja majd megbonyolítani amúgy is bonyolult magánéletemet. Bár, ha őszinte akarok lenni – s miért ne akarnék? – a költözés biztos tudata sem védett volna meg az asszony büvkörétől, aki előbb behálózta Ferencet, majd engem is elcsábított...

Kovácsné Ladik Dóra udvarán egy taxi állt, amit slaggal locsolt a kopasz tulaj. Gaál Gedeon albérlőként lakott a hátsóépületben, s bár gyakran összefutottam vele, épp csak köszönőviszonyban voltunk. „Gedeon bácsi a nők bálványa” – így ismerték a nagymenő fővárosi taxist, aki állítólag korábban a szeretője is volt az asszonnak, de nekem Dóra azt mondta, hogy irigy falusi pletykálkodás az egész. Nem tudom, csak annyi bizonyos, hogy valamiért nagyon ellenszenvesek voltunk egymásnak Gedével...

Végigmasíroztam a járdán, odabiccentettem a taxisnak, felmentem a lépcsőn és becsöngettem. Jó két perc múlva lassan megnyílt az ajtó. És ott állt előttem a szeretőm, egy lenge selyem pongyolában, amely alól merészen elővillant tűzpiros, csipkés kombinéja.

– Óh, te vagy az, szívem? – kiáltott fel örömmel.
– Gyere be.

Bementem és leültem.

– Már nagyon vártalak. Késtél...

- Nem én. A HÉV. Baleset volt Soroksárnál...
- Súlyos?
- Amennyire tudom, halálos... Egy fiatal lány a szerelvény elé lépett, talán véletlenül, talán nem...
- Óh, mennyire szomorú – mondta, részvéttel a hangjában, de ő maga cseppet sem tűnt annak. Dóra egyszerűen nem volt képes szomorúságra.
- Iszol valamit?
- Igen. Én mindig iszom valamit, feltéve, ha az a valami whisky. – Feleltem, aztán körülnéztem és megkérdeztem. – Megint itt vacsorázott ez a bájgúnár?
- Megfizeti, hogy főzök rá. Nem tudom mondtam-e már?
- Néhányszor – feleltem, vigyorogva.
- Azért, nem hiszem, hogy túl sokat jöttünk össze mostanában –, igaz, szívem?
- Nem. Nem túl sokat. Rengeteg a munkám és hát, mit tagadjam... a költözés pusztá gondolatától is kiráz a hideg. Mondd meg, de őszintén, Dóra, van közöd hozzá, hogy Eszter éppen itt akar házat venni?
- Kérdezgetett...
- Bővebben!
- Megkért...
- Mire?
- Érdeklődjem eladó házak után...

– Tudtam! Tudtam! Ez így nem lehetett a véletlen műve! Egyébként meg szerintem nincsenek is véletlenek!

– Azért lehetnek...

– Mondd, miért? Miért tetted ezt velem?

– Szeretlek, Gabi. S azt kívántam, hogy légy a közelemben, hogy itt élj... karnyújtásnyira tőlem... Eszterrel megbeszéltük... Ő is így szeretné...

A nappaliban voltunk, melyet Dóra a maga különleges, de vitathatatlanul jó ízlése szerint rendezett be. Az antik stílust ötvözte a modernnel. Drámai, mellbevágó, mégsem harsogó ellentétek, minden szögletben.

– Megbeszéltétek? Ezt meg hogy érted? Kifejtenéd részletesebben is?

– Örömmel – felelte, miután kitöltötte a második adag jeges whiskyt, és a magáét megszórta valamilyen fűszerrel.

– Halljam...

– Eszter megvallotta nekem, hogy nem akar elveszíteni téged és nem tud lemondani rólad, de van valaki, akitől képtelen távol tartani, s az a valaki féltő, hogy elvesz tőle...

– Nevet is mondott?

– Adél.

– Aha. És azt találtátok ki, hogy költözzünk el a fővárosból? Mert a szerelem legnagyobb akadálya a távolság, ugye?

- Ahogy mondod, szívem.
- Aha... Ahogy mondom. S persze, tőled nem félt, téged nem tart vetélytársnak, ha jól értem?
- Pontosán tudja, hogy én nem akarlak elvenni tőle. Senkitől sem veszek el. Szeretlek, de nem sajátítalak ki magamnak... túlzottan. Nem birtokolni akarlak...
- Csak használni – mondtam és meghúztam a piám. – Bocs, Dóra, de ez jön le abból, amit kitalálatok.
- Lehet, hogy ez jön le nálad. Lehet... De én őszintén és örült szenvedéllyel szeretlek téged Gabi. S ezt te is tudod és te is szeretsz. Mert, ha nem így lenne, most nem lennél itt. Igazam van?
- Igaza volt. De nem erősítettem meg hitében.
- Dóra egy fintorral jelezte, mit tart a hallgatásomról.
- A nyitott ablakon át, a fenyőfa tetején egy csúfolódó rigó fütyülte be ránk a nem éppen hízelgő véleményét.
- S mi van, ha én mégsem költözöm Szigetdombra? – kérdeztem.
- Költözni fogsz. Eszter a te lelkednek a jobbik fele, s túl azon, hogy sohasem bánthat meg szánt-szándékkal, kölcsönösen imádjátok egymást. S van még valami... Megosztott velem egy igazi nagy titkot is...

Bejött a számítása: mikor a számhoz emeltem a poharam, majdnem kiloccsant belőle a pia.

– Ejha!

– Ejha, bizony.

Ittam, aztán rágyújtottam és azt mondtam.

– Furcsa.

– Mi furcsa?

– Hogy ennyire bízik benned. A szeretőmben...

– Sosem hitted volna, igaz?

– Boszorkány vagy.

– Lehet. Mondták már mások is... Mégis inkább az van, hogy Eszter pontosan tudja, hogy kitől kell távol tartania téged ahhoz, hogy megvédje a kapcsolatokat egy végleges szakítástól. Az első pillanattól, ahogy Adél belépett az életedbe, Eszter ráérezett a veszélyre... Igaz?

– Hát igen – ismertem be.

– Nahát, akkor mi az, ami még nem világos számodra, szívem? – Kérdezte Dóra, egy széles mosollyal, majd megcsókolt, aztán töltött egy újabb adagot a poharainkba és így szólt:

– Akkor erre igyunk most! S még arra, hogy bizonyára gyönyörű évek várnak ránk itt édes hármásban, az új Naxoson!

A csúfolódó rigó hirtelen elhallgatott. Néma csönd állt be egy röpke pillanatra, amit végül egy mély sóhajjal megtörtem.

– Lehetséges volna?

Hajdu Sára
EGYMÁS SZÍVÉBEN

*Mintha zöld festék folya le a fákról,
ahogy egyre lejjebb kúszik
törzsükön a nyár,
Rőt vörösbe mártja ecsetjét
az idő,
és egy új képet komponál.*

*Már csak emlék
a levendula lilája,
S a napraforgó sem nézelődik már
sárgán a mezőn,
Elszáradtak mind a pitypang
pongylói,
S hófehér nárciszt sem látni
a dombtetőn.*

*Babér közé bújik
a bodobács,
S a bodza vastag derekán
nem sütkéreznek többé
a lepkék,
Üregét ás magának egy tücsök,
hol meghúzódhat,
Ha majd hűvösebbé válnak
a csillagos esték.*

*Csendben múlik el minden,
mi szép volt,
Könnycseppet hullat
a viaszvirág is éppen,
A fa törzsén magasra kúszik az ősz,
sáljával táncol a szél,
S nézik ahogy
mi nyarat idézve
megpihenünk,
egymás meleg szívében.*

"Meggyfa-menyasszonyok"
(Fotó: ✝ MAGYARI MARGITKA)

II. *Évszakok bűvöletében*

Kilencvenötben, kevéssel húsvét előtt költöttünk ki Szigetdombra.

A házat felújítottuk, de csak egészen kicsit kellett alakítani rajta, hogy ízlésünknek tökéletesen megfeleljen. Belső elosztása nagyjából megegyezett az előző lakásunkéval, annyi különbséggel, hogy már amerikai konyhája volt és plusz egy vendégszoba is nyílt a hosszú előszobából, amelyet könnyű, modern bútorokkal rendeztünk be, s amely – barátaink gyakori látogatása okán – szinte sohasem állt üresen.

Az udvar nagy részét pázsit és virág borította, de hátul volt egy kis konyhakert, pár szőlőtőke, s néhány gyümölcsfa is. A virágágyakat mesterségesen kialakított és gondosan nyírt élő sövény választotta el egymástól. Ugyancsak fagyalsövény szegélyezte a ház főbejáratához vezető járdát is. A színes drótkerítés mellett mindenütt malonyai tuják álltak sorfalat, aminek ka-

tonás rendjét csak három olajfa és egy nordmann fenyő törte meg.

Amint a leírásból kitűnik, kertészként sem unatkoztam Szigetdombon!

A kiskaput ritkán zártuk nappal, de a masszív bejárati tölgyfaajtóra EszterM kívülre kulccsal nyitható rézgombot szereltetett, merthogy akárkinek csak úgy nem szokott ajtót nyitni. Nekem sem lehetett bármikor-bárkit csak úgy beengednem. Különösen azután lett ennyire óvatos, amióta Adél minden előzetes bejelentés nélkül, a legváratlanabb időpontokban volt képes megjelenni nálunk.

Húsvét hétfő volt, koraeste. Kissé elpilledve ejtöztem a nappali kanapéján, EszterM mellett szunyókált. Az egész lakást – mint egykor Gül Baba rózsakertjét belengte a vegyes – és a már nem is túl erős parfümillat, minekutána ötször szellőztettünk a nap folyamán. A rádióból halk, kellemes zene áradt.

Harmadszor kopogtattak a bejárati ajtó rézkopogtatójával, amikor EszterM felriadt.

– Ki az?

– Nem tudom... Megnézzem?

– Senkire se vágyom ma már – mondta nyugósen.

– Nem vagyunk itthon és kész.

– De szól a rádió...

– Na és? Úgy felejtettük. Megeshetett, na! – zsörtölődött tovább.

– Gonosz vagy megint –, mondtam és feltápáskodtam. – Megnézem ki jött. Oké?

– Adélt ne engedd be!

– Ha már kijött, be fogom engedni. De szerintem nem ő az. A húsvétot otthon tölti Beregszászon.

Mielőtt lenyomtam a kilincset, kiszóltam:

– Ki az?

– Frida vagyok, Gabikám.

– A keresztlányod jött. Beengedjem?

Választ persze nem vártam, egyértelmű volt, hogy miért nem. Csak néha muszáj volt viszszagonoszkodnom EszterM-nek.

Nyílt az ajtó. EszterM addigra ott állt mellettem és örömmel kapta a karjába a belépő Fridát.

– Nahát, picilány!

– Huszonnyolc éves vagyok Eszti néni.

– Fruska. Én már hetven.

– Nem látszik annyinak.

– Fridám, ne hazudj egy öregasszonynak!

Pedig Frida nem hazudott. A professzorasszonynak még csak nem is ritkult a haja, igaz, már teljesen fehér volt, és mióta elköltöztünk a fővárosból, már nem is festette s nem is daueroltatta, de olyan sűrű és hullámos volt, hogy gyakran beletört a fésű foga. Látszott, a súlyára sem

vigyázott, de a gömbölydedség is fiatalította. Érdekes, markáns vonásai meglágyulni látszottak az évek múlásával. Fiatalos, megnyerő, kissé talán ragadozószerű, de kétségtelenül energiadús idő-sődő hölgy benyomását keltette. Hatvanötnek, talán még hatvannak is játszva kiadhatta volna magát, ha az összhatáson a sokdioptriás szemüveg nem rontott volna valamelyest. De épp csak hogy valamelyest...

A nappali csupa antik darabbal zsúfolva: EszterM leereszkedett kényelmes bársonykarosszékébe, amely az ablak mellett állt, s miközben a lemenő nap fényében úszó kertünkben gyönyörködött, megkérdezte:

– Anyád hogy van?

– Köszöni, jól... Másként nehéz lenne elképzelni, miután már nagypénteken elrepült Máltára, az új lovagjával – mondta Frida, miközben kibújt a könnyű tavaszi kabátjából.

– Új lovagja van? Nem is mondta.

– Ha mindig bejelentené, óránként csörögne a telefonon ebben az elvarázsolt kis kastélyban! – nevetett Frida, s leült mellém a kanapéra. – Jól elrejtöztetek, meg kell hagyni! De megértem Eszti nénit. Ezzel az ördög-angyallal bárhol vidám és boldog lehet az élet. Igaz-e gyönyörűm? – bújt hozzám és kacéran belecsókolt a nyakamba.

– Bizony, igaz – bólogatott EszterM, majd játékosan megfenyegette a keresztlányát. – Csak lassan kislány, csak lassan. Sajnos, túlságosan is könnyen elcsábítható a mi kis ördög-angyalkánk!

– Oh. S miért, hogy nekem még mindig nem sikerült? – Kacagott Frida és még szorosabban bújt hozzám.

Még éppen fel tudtam állni, mielőtt beajultam volna a karjába.

– Nos... éppen egy pohár whiskyt készültünk inni, de tudom, hogy te nem kedveled. Mit innál hát?

– Meg sem kérdezem, hogy mi van. Gondolom bőséges a választék.

– Mondhatni...

– Oké... Akkor egy vodka-tonik jólesne most.

– Hozom, máris – mondtam és elhúztam a párlépésnyire levő konyhába.

Pár perc múlva tálcát egyensúlyozva mentem vissza.

– Hölgyeim, a rendelés.

Hihetetlenül hangzott, mikor szinte egyszerre kiáltottak fel:

– Varázsló!

Úgy vigyorogtam, mint szoktam, valahányszor a dicsérettől zavarba jövök.

– Nem varázsló! Egyszerű kis bűvész vagyok –, szerénykedtem és rágyújtottam egy Kentre. Előbb

persze udvariasan megkínáltam őket, ők viszont kedvesen elutasították az én lájtos cigimet és mindketten rágyújtottak a maguk méregerős orosz szivarkájukra, amiből már két emberes slukk is elrágta volna a torkomat.

Frida, két-három mély szippantás után, füstkarikákat eregetve, kérdően nézett rám.

– Igaz, hogy te kaptad meg Pityu rovatát az ARANYMETSZÉSNÉL?

– Igaz.

– Gratulálok.

– Kösz. Téged nem akart magával vinni? Önkormányzati lap, nagy buli...

– Nem. Egyébként sem mennék... Mióta elváltunk és a fiúkat ő neveli, ritkán találkozunk, s alig beszélünk. Azt is, leginkább telefonon.

– Nem is hiányoznak a srácok?

– Hiányoznak, persze. De minden hétvégét kint töltenek Újpesten, anyámnál, s akkor általában én is hazamegyek és együtt vagyunk.

– Értem.

– A galéria amúgy is rengeteg elfoglaltságot ad, s gyakran utazom vidékre, meg külföldre és késő éjjel már úgy zuhanok ágyba, mint egy teli szeszszák. Februárban megnyitottam a magam kis művészeti lapszerkesztőségét. Hát persze, nem tudhattok róla, hisz nem voltatok itthon. Egyébként –, mosolygott ránk, Frida –, megkaptam az

üdvözlőlapokat Velencéből. Káprázatos lehetett a karnevál, a lagúnák utcáin!

– Az volt! – mondta lelkesen EszterM.

– Ja, igen... Olyan váratlanul jött az egész... Ciliék hétfőn beállítottak értünk és kedden hajnalban már repültünk... Ez volt az ő közös évfordulós ajándékuk...

– Miféle évforduló?

– Húsz éve vannak együtt, Sziszi és Suzzy. Mi pedig öt éve bútoroztunk össze keresztanyáddal.

– El kell ismerni, szultáni ajándék! Engedjétek meg akkor, hogy utólag én is gratuláljak! – mondta szinte elérzékenyülve Frida, és mindkettőnknek adott egy nagyon forró és hosszú puszit, majd hozzátette:

– Gábriel mindig is a szerencse gyermekének számított!

– Bizony, Kölyök! Egy szerencsés kiválasztott vagy! – nevetett fel szívből EszterM.

– Már amennyiben szerencsének számít az, ha az Égiek kiválasztanak a szerelem bolondjának?! – jegyeztem meg, kissé álszent vigyorgással, aztán így folytattam:

– Térjünk talán vissza rád, Fridám! Amennyire én tudom, te sem panaszkodhatsz... Jól menő galéria, sajáttulajdonú művészeti magazin, európai hírnév, három férj, két klassz fiúgyermek, egy

kékvérű vőlegény... és még innen vagy a harmincon!

– Most legyen szerény?

– A világért sem, picilány! – nevetett fel ismét szívből EszterM, aztán megkérdezte:

– Lesz esküvő?

– Ha akarnám, már holnap lehetne...

– Kedves fiú a vőlegényed, s persze kő-gazdag is. Mire vársz, picilány? – vigyorogtam, már kissé kapatosan, a zsinórban fogyasztott whiskyk hatására.

– Amire te is, édes Gábrielem. A szerelemre!

Na, ez tízpontos válasz volt!

– Kösz... – vigyorogtam, leplezhetetlen elképé-
déssel.

– Nagyon szívesen. Tudom ám, amit tudok... – mosolygott rám sejtelmesen a szép Frida.

– Akkor ne csigázz, mondd el, hogy én is tudjam! Meg a keresztanyádat is érdekli, bizonyára...

– Ő már tudja – kuncogott Frida. – Igaz-e, Eszti néni?

– Ha arra célszól, hogy a mi angyalkánk még nem igazán szerelmes az ő Adéljába, hát azt tudom! De hogy ezt mi is tudjuk, na, azon valószínűleg nagyon meg fog most lepődni?!

Az, hogy meg fogok lepődni – igen gyenge megfogalmazása volt annak, ahogy erre a bejelentésre reagáltam. Egy szó, mint száz, teljesen *paff*

lettem. Adél számomra egy igen vonzó teremtés volt, szívemnek-lelkemnek pedig egy igen drága kincse, akit nagyon, de nagyon szerettem, imádtam, gyakran éreztem a boldogság „kék madarát” a vállamon megpihenni, amikor vele voltam... de... De a szintiszta igazság mégiscsak az volt, amit EszterM mondott. Nem vagyok még igazán szerelmes Adélba!

Felkászálódtem a kanapéről és elindultam az ajtó felé.

– Bocsássatok meg... kicsit megfájdult a fejem. Járok egyet odakint.

– Biztos hűvös van már, Kölyök. Vegyél kabátot! – szólt utánam EszterM.

Meglepődtem, amikor Frida pár perc múlva kijött utánam.

Frida mindig is képes volt elbűvölni, mióta megismertem, mióta először láttam. Nem volt kifejezetten szép nő részleteiben, de az összhatást tekintve, lenyűgöző fiatalasszony volt. Nyúlánk termete és hihetetlen karcsúsága oly törékennyé tették, mint egy porcelánvázát. Bőre, akár az arany fémes színe, de tapintása, akár a bársony, lágy és sima. Zöld szeme izzó smaragd, orra vékony, hegyes, ajkai nagyon dacosak. Ragyogóan szellemes, igen modern felfogású, kitűnő ízlésű hölgy, bámulatosan jól ismerte a klasszikus és kortárs művészi alkotásokat. Galériájába a legvál-

tozatosabb emberek jártak, igazi fontos társadalmi személyiségek és művészek, s persze csodabogarak is, szép számmal, ifjú titánok, zsenipalánták, Frida üdvöskéi, akik néha ellenszenvesek voltak, de néha igazán szeretetreméltók és szórakoztatóak.

Váratlanul eleredt az eső, s az esővel együtt hullott a sötétség a kertre.

Befutottunk a terasz alá, ahol felkapcsoltam a kinti világítást, de Frida azonnal leoltotta.

– Hagyd... Olyan jólesik most ez a meghitt, lágy sötét...

Hideg volt, megborzongtam. Aztán meg lángholni éreztem a testem a vékony dzseki alatt, s a következő pillanatban kirázott a hideg.

– Fázol? – bújt hozzám Frida, s mikor megérezte, hogy reszketek, azt mondta: – Menjünk be. Keresztanyám azt akarja, maradjak itt éjszakára... Csak tudni szeretném: te is akarsz-e?

– Mit? – kérdeztem, nagyon bambán.

– Hogy itt aludjak.

– Aludj... – mintha egy gép beszélt volna ki belőlem.

– Nem vagy meggyőző...

– Nem, nem vagyok...

– Már nem szeretsz? – kérdezte, és a hangjától akkor megrogyant a térdem.

– Nagyon szeretlek – feleltem és magamhoz szorítottam.

– Csókolj meg, Gábrriel.

Elnyomtam egy sóhajt. Bár titkon megdöbbenett a kérése, tulajdonképpen nem ért váratlanul.

– Nem tehetem...

– De igen. Te mindent megtehetsz.

– Ne beszélj butaságokat! – mondtam, abban a hiszemben, hogy megértett. – Vőlegényed van...

– Na és? Most téged akarlak, téged kívánlak, Gábrriel. És te is akarsz engem, tagadod?

– Nem... – nyögtem ki, olyan nehezen, mintha közben egy kavicsot kellett volna lenyelnem.

– Tudom, hogy régóta kívánsz már, Gábrriel... Mitől félsz hát?

– Nem félek – hazudtam, pedig nagyon is féltem attól, hogy nem leszek képes ellenállni akkora vonzerőnek és csábításnak, amely Frida lényéből áradt.

Félelmem persze még soha nem védett meg senki és semmi ellen...

Vettem egy kiváló márkájú remek kis fekete pianínót a dolgozószobámba, pár napra rá, hogy kiköltöztünk. Zongorát szerettem volna, nána, de sajnos nem fért volna el a ház egyetlen helyiségében sem. Végtelen örömet és kedvet leltem viszont a remek, jó minőségű hangszerben, s éjszakánként, mikor elfáradtam a szerkesztésben, vagy a Naxos írása közben egy kis romanti-

kus hangulatra vágytam, csak odaültem hozzá és Mozartot játszottam. Pontosabban: azt játszottam, hogy Mozart vagyok...

Éjfél után EszterM elköszönt, s elvonult aludni, Frida a fürdőszobában tusolt, én pedig leültem a pianínóhoz. Improvizáltam össze-vissza mindenféle fodrozódó, szomorkás kis dallamocskát, olyan könnyedén érintve a billentyűket, olyan művészi módra pergetve az ujjaimat, hogy még én magam is meglepődtem, milyen ragyogóan csináltam.

Frida bejött, a hátam mögé állt, kezét a vállamra tette.

– Gyönyörűen játszol, Gábriel. Valósággal szíven ragad... Nem is hittem, hogy a zene ennyi hullámzó érzelmet képes egyszerre kifejezni... igaz, ez a hullámozás tulajdonképpen a te lelked hullámozása lehet... Pici, érzékeny ujjaid olyan gyöngéden simogatják a billentyűket, mintha beteljesületlen vágyakozás sajgó érzése mozgatná őket... Kicsordult a könnyem is, érzed?

Átkarolta a nyakamat, és gyöngéden arcomhoz szorította forró arcát, s mikor megcsókoltam, megéreztem könnyeinek tenger-ízét. Tovább zongoráztam, de éreztem, hogy elektromosság fut át a testemen, és tudtam, hogy minden porcikámmal kívánom őt... Meg-megrándult kezem a

billentyűkön és egyre fokozódó erővel játszottam a fodrozódó kis dallamokat...

Később, egymást átölelve feküdtünk az ágyon, olyan gyöngéd összefonódásban, ami nem hasonlított szenvedélyes éünkhöz, és tudtam: először érintettük meg egymás lelkét, azon a mindmáig felejthetetlen éjszakán.

Vállamra fektette a fejét, s én arra gondoltam, mennyi gyöngédséget találtam egy olyan nőben, akitől igazán nem vártam volna. S mikor megszólalt – s szinte visszhangként ismételte el a gondolataimat – majdnem elájultam.

– Köszönöm – suttogta lágyan. – Annyira kellett már valaki, aki így szeret.

– A zene varázsa – feleltem, sután. – Nem az én érdemem.

– Édes Gábiel... Milyen szerény vagy – kacagott fel Frida.

Pató Selam
ELLENTMONDÁSOS LELKI ÖSZTÖNÖK

*Ha engedném magamnak - szeretnék.
Magamon túlra emelnék.
Sugaraimmal meggyújtánalak,
Lélek-mélyembe oltánalak.
S az óceánomban zsongó ének
Dallamából kimerítenék,
Mint különleges igazgyöngyöt
Érintenék - de jaj, a föld köt -
jaj, hogy köt a föld! - szeretnék
Nappali egemmé tenni téged
Ha egy szikrámtól máglyámmá válnál
A felsercenő parázs dalánál
Felzendülne a mély zenéje
S hullámai közt újra élve
Gyöngyöd tükrében visszanyerném
Az egység álmát - ha megengedném...*

"A zongorista fénykorában"
(A fotón a SZERZŐ látható, fotó: E. B. M.)

III. *A Halál évei...*

Janka bátyja Erdélyben azon a tavaszon halt meg, s evidens volt, hogy EszterM is utazott vele a temetésre.

Gyulai Ági fuvarozta ki őket a buszpályaudvarra, majd engem is hazarepített Szigetdombra. – Mit kívánsz cserébe? – kérdeztem illetlen jókedvvel. (Mármint, ami a haláleset okán illetlen). De mégsem bírtam elnyomni fel-feltörő vidámságomat, melyet nyilván a ritkán rám szakadó nagy szabadság válthatott ki akkor.

Nevetett.

– Már megkaptam. Itt vagyok ezen a gyönyörű szigeten, ebben az elvarázsolt kastélyban, egy izgalmos, édes kölyökkel, s nem hiszem, hogy ennél többet érne ez a kis fuvar. Ha tévednék, felajánlatsz még egy párórányi szenvedélyes szeretkezést... Talán elfogadom...

Természetesen és egyszerű kedvességgel mondta ezeket, nem hinném, hogy a romlottság sugallta szavait.

... Így történt, hogy én, kissé becsípve és emelkedett hangulatban és Ági, aki antialkoholista volt –, kétségkívül kölcsönös vonzalmat érezve egymás iránt, ágyba bújtunk.

Koradélután érzelmes csókkal búcsúzott.

– Tökéletes élmény voltál, kicsi Valent. Mikor látlak újra? De nem. Ne mondj semmit! Inkább bízzuk a véletlenre, mint egy hazugságra. Oké?

– Oké, nagysasszony.

Eltűzött. Bezártam a kiskaput és visszaszédeletem a házba, ahol senki se várt rám, csak egy halom bontatlan postai küldemény az íróasztalomon.

Kinyitottam az ablakot és leültem.

Az áprilisi levegő még friss volt, az utca csendes. Ültem, iszogattam és szortíroztam a postát. Két hirdetés, öt számla, csinos, színes levelezőlap egy koppenhágai hotelből, Vilgó és Gergő aláírással. Egy másik képes üdvözlét Amerikából: Judit és Laura küldte a seattle-i közös kiállításukról s egy harmadik Mexikóból, Orláthy Banditól. Egy hosszú, érzelmes levél Gertitől, akinek kissé homályos fogalmazásban az volt a mondanivalója, hogy a fiúk öthónapos afrikai szafarira készülnek és szeretnék, ha Stella is velük tartana. Mert nem képesek nélkülözni a gondoskodását ilyen hosszú időn át... Erre az öt hónapra jó lenne, ha kiköltöznék hozzá Bécsbe, de ha ez végképp

megoldhatatlan, ő utazik át hozzám... Csak ne kelljen egyedül maradnia a hatalmas házban, ahol nem találja a helyét, mióta eladta a Klinikát és csak a kongresszusi előadások hoznak némi izgalmat és szint az életébe. „A fiúk és Stella – írja – május második felében indulnak.”

Sóhajtottam, elővettem egy borítékot, megcímeztem, aztán megírtam a választ Gertinek.

Megígértem, hogy kiutazok hozzá – természetesen nem öt hónapra, ennyi időre nem tudom megszakítani a munkámat –, aztán meg őt is örömmel látjuk, bármennyi időre.

Leragasztottam a borítékot, rányaltam egy bélyeget, bedobtam a levelet az „elküldendő” szerkesztőségi posta közé, aztán töltöttem egy újabb italt magamnak, mielőtt folytattam volna a szortírozást.

Rágyújtottam, és csendesen cigarettázva dolgoztam tovább. A kéziratokat egyelőre átolvasás nélkül dobtam a „szerkesztendő anyagok” dobozába, mivel azok nagyobb odafigyelést, komolyabb elbírálást igényeltek, mint amire addigra képes voltam...

Mindkét telefon – a vezetékes és a mobil is – szinte egyszerre szólalt meg. Előbb a mobilt kaptam fel. Egy ismerősnek tűnő férfihang megkérdezte:

– Gábriel? Itt az ifjabb Rapsz.

- Igen, Karcsi. Hogy van az apád?
- Ma, hajnali négykor, elhunyt.
Nyeltem egy nagyot és közben megfordult velem a szoba.
- Részvétem... – nyögtem.
- Köszönöm. Nézd... Ez ugye, várható volt... A kora is... meg a pia... Hát, bevégeztetett.
- Be...
- Két hét múlva, szerdán lesz a temetés. Délelőtt tizenegykor. Küldjek gyászjelentést... vagy...
- Nem szükséges. Igyekszem ott lenni.
- Köszönöm, Gábiel.
- Én köszönöm, hogy szóltál, Karcsi.
- Nincs mit. Szeretted téged az öregem. Jobban szeretted, mint bárkit, ezen a világon. De ezt úgyis tudod...
- Tudom.
- Még valami lenne itt, Gábiel.
- Hallgatlak, Karcsi.
- Az öreglány..., bocs... Rita nővér...
- Mi van vele?
- Teljesen kibukott. Mit csináljak vele?
- Nem értelek... Mit vársz tőlem, mit mondhatnék?
- Nyugtasd meg – mondta gyorsan. – Itt ül, hajnal óta és bög... bocsánat... zokog, szünet nélkül... Beszelnél vele, ha megkérlek?
- Jó, add át a telefont neki – sóhajtottam fel megadóan.

Rita nővér, úgy öt-tíz percig csak szívet tépően zokogott, majd összeszedte magát és arra kért, hogy látogassam meg.

Megígértem, hogy a temetésen úgyis találkozunk, s utána elbeszélgethetünk, ha gondolja. Elcsukló hangon megköszönte, én pedig kábán kinyomtam a mobilt. Amióta ismertem, Rita nővér mindig igyekezett – persze távolról sem tola-kodóan – a szolgálatkészségéről biztosítani. Egy-szóval, igyekezett rendesen viselkedni velem. Én is igyekeztem hasonlóképpen viszonyulni hozzá. Jól kijöttünk egymással, s ezen Ágoston bácsi ha-lála miatt változtatott volna bármit is?

A vonalas telefon már nem csörgött.

Megnéztem a kijelzőn a számot. Nem fővá-rosi és nem is Pest megyei szám volt, hanem egy ismeretlen vidéki szám.

Nem hívtam vissza. Ha neki fontos, úgyis újra hív – gondoltam és kicsit megropogtatva a csontjaimat, leültem a pianínóhoz. Szokásomhoz híven: Mozartot imitálni...

Három-négy billentyű leütése után csörgött fel a telefon.

Krisztina volt. Elmondta, hogy már többször próbált elérni a nap folyamán. Sikertelenül. – Bocs. Mondjad hát, mi az a sürgős? – kérdeztem. Közben lecsuktam a pianínó fedelét, feláll-

tam és cigi után vizslattam, de csak az üres Kent-es dobozt találtam az íróasztalon.

– Beszelnünk kell, Gabi. Ráérsz most?

Vágyakozva pillantottam az üres cigis dobozra, és nem nagy lelkesedéssel mondtam igent.

– Le tudnál utazni hozzánk sürgősen?

– Most? – kérdeztem, megrökönyödve.

– Ma már nem akarsz buszozni, megértelek. De, holnap reggel jöhetnél...

– Dolgozom, Krisztina. Ki sem látszom a munkából. Két lapnál is állásban vagyok...

– Ugyan, Gabi. A munka megvár. Mindig kifogásokat keresel, pedig tudod, hogy anyunak legfeljebb hónapjai vannak hátra az életéből...

Elszorult a torkom.

– Ne mondd ezt... Meg fog gyógyulni.

– Nem fog. Ma reggel bekómált, és az orvosok sem bíztatnak semmi jóval. Fel kell készülnünk a legrosszabbra...

– Arra úgysem lehet.

– Akkor jössz holnap?

Tehettem volna mást?

... Rudi engedett be, mikor másnap fél tíz-kor becsöngettem hozzájuk. Sápadt volt, nagyon nyúzott és annyira lesoványodott, hogy szinte ijesztő látványt nyújtott.

– Szervusz, Tanár úr! Mi van veled? Pocsékul festesz. Talán beteg vagy?

Rekedt, suttogó hangon válaszolt:

– Gégerák. Krisztina nem tudja még... Az anyósom évek óta nagybeteg... és hát... tudod, nem sok ideje maradt rám figyelni, megértem...

– Hát én meg nem értem meg. Te vagy a társa, nem az anyja...

– Ne bántsd érte... Annyira szereti az anyját, hisz tudod...

– Ez nem lehet mentség.

Krisztina valósággal belém csimpaszkodott, és már kezdte is:

– Drága Gabim, köszönöm, hogy eljöttél. Nagyon nagy szükségem van most rád... Anyu a halálán van.

Majdnem elszóltam magam, hogy nemcsak az anyád..., mikor felcsörgött a telefon. Rudi vette fel. Ha lehetséges volt, hogy még jobban lesápadjon egy amúgy is mézsfehér arc, hát Rudi arca kísértetiesen lesápadt. Pár percig nézett ránk némán, aztán visszajuttatta a bűgő kagylót a helyére és a legközelebbi székre roskadt.

– Mária, fél órával ezelőtt meghalt – suttogta, s közelebb volt az ájuláshoz, mint akit alaposan fejbe vernek.

Krisztina úgy megszorította a karomat, hogy szinte fájt és akaratlanul is felszisszentem. S a következő pillanatban már sikoltotta is:

– Anyám! Édesanyám!

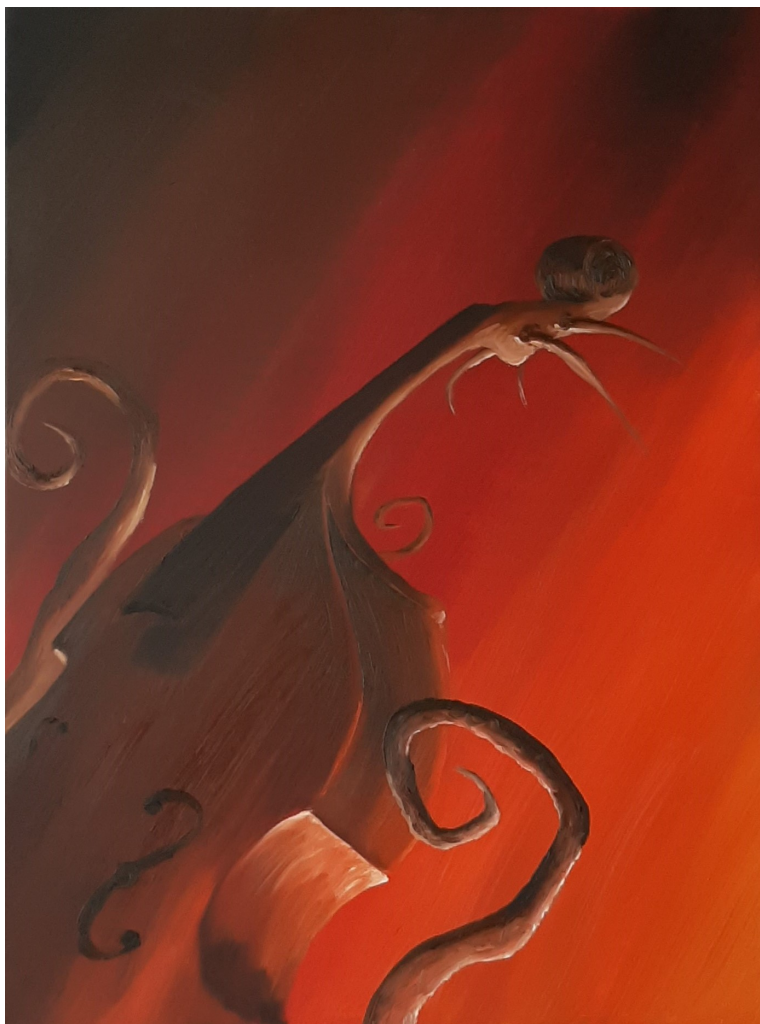
Magamhoz öleltem, s csitítgattam.

... A fekete, „halált hozó” áprilisnak csak nem akart vége szakadni.

Miután eltemették Janka bátyját Erdélyben, mi itthon folyamatosan a halottainkat búcsúztattuk: előbb Dr. Rapsz Ágostont, aztán Barabásné Mayát, s végül április 30-án a Tanárurat, Weisz Rudolfot is elkísértük utolsó útjára.

Hajdu Sára
ÉRINTÉSED NÉLKÜL

*Érintésed nélkül
olyanná válnék,
mint forrásától megfosztott meder,
testemre vastag kérget képezne
a hiány,
Ajkaid nélkül
színtelenné válna az enyém,
hisz csókjaid festik meg,
mit szüntelen kíván.
Két karod nélkül
mi meleg otthont ad nekem,
védtelen lennék,
mint fészket vesztő madár,
S ha szívhangod sem hallanám többé
az enyém megszűnne dobogni,
s fekete leplébe tekerve
vinne magával a halál.*

Pósfalvi Krisztián festménye: Megfosztva

IV. *Sakkozni a Sorssal*

Május 29-én elrepültem Bécsbe. Azzal az elhatározással, hogy elhozom magammal Gertit, jól ellesznek EszterM-mel a békés, csendes Szigetdombon, én pedig nyugodtan bejárhatok majd a fővárosba, az ARANYMETSZÉS szerkesztőségébe hetente kétszer, továbbá teljes erőbedobással dolgozhatok a LANTOSOK új, Király utcai szerkesztőségének beüzemelésén.

Orláthy Gertrúdék Duna-parti villájában Friedrich, a nyársat nyelt öreg komornyik nyitott ajtót, harapós tekintettel, mint ez várható is volt tőle.

– Üdvözlöm, Friedrich. Valent Gabriella vagyok, ha már elfelejtette volna. A ház úrnőjéhez jöttem.

Kételkedve nézett rám.

– Asszonyom ilyen idő tájt aludni szokott. Nem hiszem, hogy fogadná – közölte, szinte hibátlan magyarsággal.

– Próbálja meg felébreszteni. Talán nem alszik túl mélyen.

– Jöjjön vissza később – mondta udvariasan, de antarktisi hideget árasztva felém a tekintetéből, és kezdte becsukni az ajtót.

Tudtam, derék, megbízható szolgáló volt, nem szívesen gorombáskodtam volna vele. Csak rátettem a bal lábamat a küszöbre, és a legbájosabb mosolyommal közöltem a tényt:

– Frau Gertrúd hívott ide. Jelentsen be, Friedrich, legyen szíves.

– Megpróbálom.

Visszaléptem és hagytam, hogy becsukja az ajtót.

Egy közeli égerfán rigó énekelt. Az utcán autók túlköltek. Valamelyik nyitott ablakból női kacagás gyöngyözött ki, a ragyogó délutáni nap-sütésbe.

Kis idő múlva kinyílt az ajtó és a komornyik kiszólt:

– Bejöhet, fraulein Valent.

Gerti ezúttal a szalonban fogadott.

Jó nagy szoba volt, sok színes bútorhuzattal, mintás tapetéval, egy kerevettel, kék szőnyeggel, rengeteg friss virággal és nyitott erkélyajtóval. Az erkély fölött színes üvegtető volt.

Barátnőm párnázott karosszékekben ült, előtte hosszúlábú sakkasztal. Bordó selyem pongyolát viselt, a haja kissé borzasnak látszott. Francia

sakkot játszott – egyedül. Egy darabig fel sem nézett, aztán néhány ügyes lépés után azt mondta:

– Már nem számítottam rá, hogy eljössz.

Odamentem a sakkasztalhoz, és lenéztem a játszámra. A fekete parasztok körül szorult a hurok.

Lehajoltam és gyöngéden belecsókoltam a hajába.

– Kiszámíthatatlan vagyok, tudhatnád – próbáltam humorizálni, bár sejtettem, hogy ezúttal nem lesz vevő rá.

– A fiúk és Stella régen elutaztak. Több mint két hete teljesen magányos vagyok, Gabi. Nem erről volt szó. Azt ígérted levélben, hogy azonnal jössz...

– Azonnal jöttem, amint jöhettem. Nekem is megvan a saját életem, Gerti. És ha hiszed, ha nem, de a gondok sem kerülnek el. S persze a munkám sem olyan, amit csak úgy félbehagyhatok, mikor éppen kedvem szottyán elutazni. Két állásom van és mindkettőben komoly felelősségem.

Fel se nézett rám, úgy mondta:

– S tedd még hozzá, hogy a nőcskéid sem hagynak túl hosszú pórázon.

A fekete parasztok köré még szorosabb gyűrűt vont.

– Nincsenek nőcskéim, Gerti! – utasítottam vissza gonosz kis megjegyzését, igazi felháborodást mímelve, miközben nagyon nehéz volt visszatar-

tanom szokásos, zavart vigyorgásomat. Aztán csak úgy mellékesen megkérdeztem:

– Mindig a fehér bábukat részesíted előnyben?

– Nem élvezet, ha pártatlan az ember – mondta, diplomatikusan. – És ha pártatlan, még kevésbé az. Egyébként, tart még a nagy szerelem? Adél a neve, ha jól emlékszem.

Odahúztam egy széket, leültem vele szemben, az asztal mellé.

– Jól emlékszel – mondtam. – Igaz, nem tudunk túl gyakran találkozni, de a vele töltött órák, vagy nagy ritkán napok, a tökéletes boldogság illúzióját nyújtják számomra.

Abbahagyta a feketék szorongatását, és komolyan nézett rám.

– Csupán illúzióval én sohasem érném be –, mondta még mindig fagyosan, bár mintha picinyke mosoly fodrozta volna már gyönyörű ajkait.

– De én beérem.

Bólintott. A tekintete az arcomon maradt.

– Tudom. Igénytelenebb lettél, drágám.

– Vagy csupán realistább.

– Igen... meglehet – mondta nyugodtan. – De a realizmus nem tehet boldoggá bennünket, „kiválasztottakat”... Rá fogsz ébredni te is, csak ne hogy túl késő legyen.

– Mihez?

Oldalra nyúlt, egy alacsony bárszekrény felé, amelyből egy tele üveg martinit vett ki. Le-csavarta a kupakját.

– Megkóstolod? Eredeti belga...

– Még ha eredeti hottentotta lenne, se kéne – tiltakoztam vigyorogva, majd megkérdeztem:

– Zugivó lettél, gyönyörűm?

Megint egy jeges fuvallatot küldött felém.

– Az az érzésem, hogy pimaszkodni támadt kedved... Jól érzem?

Megráztam a fejem.

– Dehogy. Csak viccnek szántam. Bocsáss meg. Tudom, nehéz elviselni a humoromat, de mióta betettem ide a lábam, folyamatosan egy úszó jég-táblán érzem magam az Északi sarkkörön és ezt kimondhatatlanul élvezem. Ennél már csak akkor lehetnék boldogabb, ha két másodpercen belül kívül tudhatnám magam a palotádból.

Újabb támadást intézett a bekerített feketék ellen.

– Már csak egy feketét kell kiütnöm, de azt nem lesz könnyű... Túl sokan védik és igen jó helyzetben van...

– Üsd ki nyugodtan, mikor nem nézek oda –, tanácsoltam. – Te nem is figyelsz rám, Gerti. Meg vagy sértve és a sértettség megkeményít, gonosz-szá tesz... Jobb, ha elmegyek, mielőtt valami gorombát mondanék.

– Maradj, Gabikám. És ne haragudj rám... Valóban nincs toponn a lelkivilágom mióta elmentek a fiúk... És...és hát Stella is hiányzik... Pokolian hiányzik..., de ezt ne kelljen ragoznom.

– Nem kell, Gerti...

Mindkét kezével átnyúlt az asztalon és az arcomat két tenyerébe fogva, szinte könyörögve mondta:

– Ugye, itt maradsz? Pár hétig, legalább... Kérlek! Kérlek!

– Jobb ötlettel jöttem, Gerti. Tetszeni fog neked...

Valami fényesség költözött a szemébe, de nagyon mélyre, s így csak homályosan láthattam.

– Mondd hát... – Forró, gyöngéd hang volt, csupa érzelem.

Egymásra néztünk, azzal a belső gyöngéd-séggel, amely kezdettől fogva – több mint harminc éve – megvolt köztünk.

S olyan könnyű volt már annak a hangnak a tulajdonosához beszélnem!

Prosszer Gabriella Júlia
TAVASZKÖSZÖNTŐ

*Kérdezte tőlem: hol keresse
(és „valami” néven nevezte)
azt, ami tőle elszökött
bús ősz és hosszú tél között...*

– *Vajon hova költözött?*

*Feleltem röviden: szívedben
(és néven én sem neveztem)
azt, ami tőle elfutott –
hittem, hogy messze nem jutott...*

– *Kikelet ölébe bújhatott!*

"Léghajó-nap Svédországban" (Fotó: ✚ K. C.)

V. *Fordulatok*

Jancsi úr ruhája kifogástalanul elegáns volt, de a haja nyíratlan, és a tekintete meggyötört. Napbarnított bőrű, jóvágású arcán, többnapos borosta, szeme alatt sötét karikák.

Látszott rajta, hogy nem örül nekem, nem akar velem találkozni, nem akar velem beszélni.

– Mi járatban? – kérdezte mereven. – Nem ér rá az ügy a jövő heti vezetőségi ülésig?

– Ha ráérne, nem jöttem volna ide. Beszélnem kell veled, elnököm.

– De én már nem szívesen beszélnék senkivel – felelte. – Unom a rengeteg szájtépést, ami a szövetségben folyik.

– Sajnálom. Akárhogy unod, valakiről mégiscsak beszélnünk kell. Egy Tamásiné dr. Vayk Johanna nevű hölgyről.

A FIT elnökén látszott, hogy meghökkent. Egészen közel jött hozzám, és azt mondta:

– Oké. De ha lehet, akkor ne itt. És ne most.

– Miért? Még ez a szövetség székhelye, nem? – kérdeztem. – De ha Mirci miatt nem akarod, megértem. Neki biztosan fájna... Bár előbb-utóbb mindenképpen meg fogja tudni. Vagy már tudja is... Gyere ki hozzánk, mondjuk szombaton, ötre. Ott nyugodtan elbeszélgethetünk, a lányok színházban lesznek, itt Pesten. Dóra is, persze. Nem fog zavarni senki. Fél hatig várok. Ha addigra sem érsz ki, felhívom Ferencet és rendkívüli szavazást rendeltetek el. Mint felelős főszerkesztőnek, jogom van hozzá. Megértettél, Jancsi?

– Oké – mondta. – Ne félj. Ott leszek.

Az ajtóhoz mentem, és kiléptem a homályos lépcsőházba. Az ajtót csendesen csuktam be magam mögött. Szép, sima távozás volt, a csúnya és régóta megoldatlan ügyek ellenére.

... Még nem volt egészen öt óra sem, amikor megszólalt a bejárati ajtóra szerelt csengő. Tudtam, hogy Rózsa Jancsi úr érkezett meg. Az igazat megvallva, egyetlen percig sem kételkedtem abban, hogy eljön vagy nem, mert úgy sejtettem, hogy rengeteg mondanivaló nyomja a lelkét, s csak akkor fog megkönnyebbülni, ha őszintén kitalálhat valakinek, akiben megbízik. Ez a valaki – akkor – én voltam. Tudtam, hogy bízik bennem, de nem számítottam könnyű „gyónásra”, ezért az íróasztalomra készítettem egy üveg prima márkájú whiskyt és két poharat. Amikor meglátta, fel-

csillant a szeme. Nem tudom, mit várt, mivel fogadom –, talán a spanyol inkvizíció kínzóeszközeivel, vagy egy korbáccsal –, de tény, hogy az ital láttán megenyhültek feszült vonásai. Töltöttem mindkettőnknek, aztán egyik poharat a kezébe nyomva, így szóltam:

– Kezdheted, Jancsi. Vayk doktornőnél hagytuk abba...

Mohón ivott előbb.

– Tamásiné? Alig ismerem a nőt. Csak látásból. Amit viszont tudok róla, az éppen elég egy titkársági állás betöltéséhez.

– Mondod te. De azért a FIT-ben, s kivált az újság szerkesztőségében, ez mégiscsak egy bizalmi állás –, mondtam. – Az alaptörvényünk szerint is, minimum a vezetőséggel kell megszavaztatni... Vagy egyszemélyben akarsz dönteni?

Leült a kényelmes, forgó bőrkarosszékre, s hosszan hintáztatta magát, mielőtt válaszolt volna.

– Oké, hát nem. Nem egyedül akartam dönteni, nyilván. Csak szorított az idő, ezt te tudod a legjobban. Eszter naccsága március elsejével mondtott fel, s már a májusnak is vége. Így van?

– Több tiszteletet, elnök úr! Ne naccságozz le a professzorasszonyt! Egyébként, így van. De ő időben jelezte, hogy lakóhely változtatás miatt nem fogja tudni majd vállalni a szerkesztőségben

a titkári munkát és gondoskodjunk a végleges helyettesítéséről.

Rózsa Jancsi úr kajánul vigyorgott.

– Éppen ezt tettem. Gondoskodtam.

Leültem az íróasztalomhoz és szembefordultam vele.

– Miért éppen Vayk doktornőt találtad a legalkalmasabb szerkesztőségi titkárnak? – kérdeztem.

Vállat vont, és hibátlan fogsorát mutogatva, még ádázzabbul vigyorgott.

– Miért ne ő lenne a legalkalmasabb? – kérdezett vissza, aztán kifejtette bővebben is. – Johannának pszichológiai végzettsége van, biztos anyagi és egzisztenciális fedezete, ráadásul anyai ágon tisztességes nagypolgári családból, apai ágon művészi családból származik. Ráadásul özvegy, felnőtt ikerlányai külföldön élnek. Hogy tetszik?

– Ó! – csaptam össze a kezeimet. – Johanna egy valószínűsíthető főnyeremény a FIT számára!

– Örülök, hogy így látod, Gabriella. Töltenél? – nyújtotta felém az üres poharát, Jancsi úr.

Töltöttem.

– És mit szól eme remek választásodhoz, Mirci? Ha nem tévedek...

– Hagyd ki ebből a feleségemet –, vágott a szavamba majdnem durván, majd gyors, mohó kortyokban fenékgig ürítette poharából a kábé ötujjnyi whiskyt.

– Én kihagyhatom... És mi lesz a többiekkel? Nyílt titok, hogy a doktornővel csalog, húsz éve... Mirci nem hülye... Előbb-utóbb le fog jönni nála is...

– Nem fog. Ugyanis sosem találkoztak és sosem fognak találkozni. Mirci kilépett a FIT-ből, szabályos felmondással. Csodálkozom, hogy nem látad a felmondását...

– Nyilván még nem jutottam odáig. Rengeteg postai küldemény érkezik a szerkesztőségbe...

– Nem postázta.

– Hát? Galambbal küldte?

– Imádom a humorodat. Egyébként, személyesen vettem át, s odaadtam Ferencnek, s ő valószínűleg átadta Dórának, hogy csatolja a dokumentációk közé...

– Oké, értem. Gondolom, akkor már hétfőn be is jelentheted a szerkesztőségi ülésen a változást.

– Nem tudok ott lenni. Vidékre utazom. Majd te bejelentetted és egyúttal arra is megkérlek, hogy vedd a védőszárnyaid alá Johannát...

Féktelen röhögésben törtem ki.

– Esetleg, meg is böfiztessem, ebéd után? Jancsikám, te megőrültél!

Mereven nézett rám. A szája megrándult.

– Benned bízom, Gabriella. Csak benned.

– Ja... Megtisztelsz, igazán, elnök úr. De Ferencben miért nem bízol? Ő a helyettesed, s ez alelnöki feladat, akárhogy vesszük is?!

– Ferenc is velem jön vidékre. Az országos találkozó színhelyét nézzük meg.

– Kecskeméten?

– Ott.

– Így már érthető és világos – bólintottam.

– Mint a fegyverletétel – vigyorgott újra felszabadultan Jancsi úr, és ismét felém bökte az üres poharát. – Akkor erre inni is kell, Gabriella. He-lyesen gondolom?

Már meg sem lepődtem, mennyire logikus észjárású egy pasi a FIT elnöke!

– Én nem akarok elválni Mircitől – mondta később, amikor már leginkább csak magánügyeinkről, életünk érzelmi szálairól folytattunk őszinte, baráti beszélgetést.

–Tudom. És azt is, hogy ő el akart volna már, többször...

– Honnan tudod? – csaknem suttogott.

– A tévéből... Hülye vagy, Jancsika? Még a Gyöngykaláris szerkesztőségében is rólatok, bár leginkább csak rólad csevegnek a délutáni teázás alatt! S persze, nemcsak ott... Az úgynevezett „második vonalas” íróársadalom pletykafészeknek ízletesebb rágcsálni valót biztosít Rózsa Jan-

csi titkos magánélete, mint Valent Gabi nyíltan felvállalt flörtjei a szebbik nemmel.

A padlóra bámult és hallgatott.

– Lazíts, Jancsikám – tanácsoltam. – Az adott esetben tényleg nincs különösebb vész. Bár, a rossz nyelvek még mindig szívesen nyalogatják a Vayk doktornős sztoridat, én azt érzem, hogy már lejárt a lemezetek... Jól érzem?

Hirtelen kapta fel tekintetét a padlóról.

– Jól... Szakítottunk, úgy másfél éve... Johanna akarata volt. De már én sem erőltettem a folytatást... Annál inkább sem, mert... – hirtelen elhallgatott és feszült pillantást vetett rám. – Megesküszöl, hogy köztünk marad, Gabriella?

Ráemeltem a tekintetemet, megpróbáltam kifejezéstelenné tenni, hogy meglepődést ne áruljon el. De éreztem, hogy a pillantásom cseppet sem volt naiv.

– Megesküdni? Nézd, Jancsi, az nem szokásom, de ha egy komoly ígérettel beéred...

– Oké. De csak a te esetedben, Gabriella.

Töltöttem mindkét pohárba. Jót húztunk mindketten a már kissé langyos whiskyből, aztán egymásra néztünk, mint két vidám ivócimbora, akik a világ legunalmasabb dolgairól csevegnek.

Persze, nem sokáig ringatózhattunk. Különösen ő nem. Folytatnia kellett az őszinteségi rohamában megkezdett mondatát...

– Annál inkább sem, mert... Hallgatlak, Jancsi.

Rám nézett. Arcán új kifejezés jelent meg, valami fényes, ragyogó és egyúttal kicsit gyerekes. A gyenge ember arckifejezése, amikor büszke.

– Találkoztam egy istennővel, akibe beleszerettem. És képzeld, Gabriella, viszontszeret a kis angyal!

– Akkor most istennő vagy angyal? – humorizáltam, s igyekeztem nem hangosan röhögni.

– Mindkettő! – mondta ujjongva, miközben a fényes, ragyogó kifejezés még fényesebb és még ragyogóbb lett az arcán.

– Nem mondd?

Leült, és úgy folytatta, miközben végig sikerült megőriznie tiszta, büszke arckifejezését:

– Jó, hát férjes asszony, meg aztán... meg aztán sajnós, öt gyereke is van... De akkor is, így is! Egy angyal!

Váratlanul Maya jutott eszembe és képtelen lettem volna már röhögni azon, hogy Rózsa Jancsi, átszellemült arccal, félrészegen, egy ötgyerekes angyalról áradozik nekem...

– Sajnós? Ugyan, Jancsi! Miért kellene elrontani? Miért ne lehetne egy nő öt gyerekkel is angyal? El sem hiszed, de magam is találkoztam egy ilyen angyallal... Igaz, ő már a valóságban is angyallá lett...

Akkor éreztem, hogy minden vér kifut az arcomból, és az ájulás környékezett.

Csak bámult rám.

Nem értette meg elsőre, hogy mit is mondok... Kiittam a whiskymet és felálltam. Fáradt-nak, kimerültnak, kiszáradtnak éreztem magam, mint egy kicsavart citrom. A sok beszéd-től berekedtem, a fejem belefájdult az erőlködésbe, hogy a gondolataimat eltereljem Mayáról...

– Azt hiszem, ezzel be is fejezhetjük ezt a ma-gánbeszélgetést – mondtam. – Hazamész a Hé-vel, vagy szóljak át a taxis Gedének, hogy ugrasz-szon be Pestre?

– Úgy érted, nem aludhatok ma kint, nálatok? – hangja megint egy kicsit sértődött lett.

– Vendégünk van. Mondtam, mielőtt jöttél...

– Igaz, igaz... – bólogatott. – A bécsi barátnőd... És hát, ma Dóra sincs itthon... Mi lenne, ha meg-várnám és nála aludnék, ma éjszaka...

– Aligha hiszem, hogy díjazná az ötletedet. In-kább bízunk abban, hogy Gede hajlandó lesz egy zsíros summáért újra begurulni a fővárosba.

– Oké – sóhajtott megadóan Jancsi úr. – Próbál-juk meg.

Amikor végre magamra maradtam, bedob-tam egy teljes pohár whiskyt, elmostam a két po-harat és egy Kentre gyűjtva, leültem a pianínó-

hoz: „Majd, ha újra nyár lesz, a természet új életre kel...”

Maya kedvenc, régi-régi slágerét játszottam el, s nem tudom már, hányszor is egymásután, miközben úgy folytak a könnyeim, mint a megáradt Cuha vize...

Hétfőn, kora reggel, éppen a diplomataatalkámba próbáltam begyömöszölni azokat a fontos dokumentumot, melyeket az új szerkesztőségi titkárszony vélhetően kérni fog majd tőlem, amikor megcsörrent a nyakamban lógó mobiltelefonom.

Adél hívott.

– Menjünk el ma este vacsorázni a Magyar Koronába, Kisherceg. Olyan bombázó szerelésem van, hogy leesik az állad! Gyere értem, nyolc körül. Ma előbb lelépek.

Mondtam, hogy oké.

Prosszer Gabriella Júlia
A KÖNYÖRTELEN IDŐHÖZ

*ÁLLJ! S ne tovább,
itt és most maradj hosszabban
velünk,
ó, könyörtelen IDŐ,
s add meg a végtelenség
illúzióját nekünk,
ha már végesre fontad létünk
fonalát,
a szerelem kertjében időzz el
legalább...
ÁLLJ! S ne tovább,
illanó pillanat,
röpke perc,
futó nap,
rohanó éjszaka.
Ó, könyörtelen IDŐ,
itt és most maradj hosszabban
velünk,
nézd imára kulcsolt, reszkető
kezünk,
s engedd az örökkévalóságot
átélni nekünk,
aztán úgyis elmegyünk
az illanó pillanattal,
a röpke perccel,
a lebukó, futó nappal,
könnyes szemmel
mindörökre!*

Keczely Gabriella grafikája

VI. *Az új főhadiszállás*

Özvegy Tamásiné dr. Vayk Johanna, egy Király utcai bérház földszintjén lakott, ötszobás pazar lakásban, melynek a felét – szerkesztőségi titkári kinevezése után – egészen méltányos összegért adta bérbe a FIT-nek. S ő sem kért fizetést, ahogy az előző szerkesztőségi titkár, Erdőhátiné (EszterM) sem.

Johanna, meglehetősen feltűnő jelenség volt, s kora ellenére, még mindig annyi szexuális vonzerő áradt belőle, amennyivel gond nélkül tönkretelhetne volna a napomat, ha hagyom.

Persze, eszem ágában sem volt hagyni. S bár elsőnek érkeztem az új szerkesztőségbe, egy gyors bemutatkozás után az értékes festményeket kezdtem el tanulmányozni, melyekkel zsúfolásig voltak a lakás falai.

Az asszony erős dohányos volt, így kérdés nélkül elővettem egy Kentet és a számba dugtam. Kissé megremeghetett a kezem, mert Johanna azonnal rám szólt:

– Ne idegeskedj, Gabriella. Próbálj lazítani. Ha idegeskedsz, megzavar a koncentrációban.

– Persze. Valamint felkorbácsolom a tengert, vilámokat szórok és ugatásra bírom a macskákat.

A világ legudvariasabb mosolyával nézett rám.

– Gondolom, nem szellemeskedni jöttél csak ide?

– Jól gondold. De várjuk meg a többieket, aztán kezdhetjük a komoly munkát.

– Mint főszerkesztőnek, lehetnek különböző elvárásaid velem. Ezért gondoltam, hogy beszélgethetnénk addig.

Majdnem elhittem neki. Olyan ártatlan volt a tekintete, mint a falon lógó muranói angyalkáké.

– Semmi extra elvárásom nincs – feleltem gyorsan, s majdnem mellényeltem a füstöt.

– Biztos?

– Tuti – mondtam, és ez a „tuti” pont úgy hangzott, mint az ellenkezője.

– Azt hiszem, te nagyon meggondolatlan és forrófejű vagy, Gabriella. És így nem lesz majd túl könnyű együttműködnünk.

– Azért csak próbáld meg, Johanna. Egyelőre nincs más választásod.

Elengedte füle mellett az udvariatlan megjegyzésemet. Gondolom, megtehetette.

– Tudom, hogy közel s távol te vagy a legprofibb szerkesztő a második vonalban –, mondta és nevetett.

– Én vagyok. De ez ne zavarjon.

– Nem zavar. Mindenre fel vagyok készítve.

– Nem mondod?! – vigyorogtam, ami azt jelezte, hogy kezdtem elbizonytalanodni.

Nem gondolkodott, azonnal rávágta:

– Természetesen nem zavar.

– Mindenesetre megnyugtató –, mondtam akkor, és összefűztem a karjaimat határtalan zavaromban.

Nevetett. Nagyon kellemes volt a nevetése is. Amúgy, az egész benyomásom róla, nagyon jó volt. Mégis – szinte érthetetlen módon – ingerelt valamiért. Talán, mert túl tökéletesnek találtam az összhatást? Lehet...

Vagy volt valami más is?

Bizony, hogy volt...

Teltkarcsún is sudár alakja, fenséges fejartása és bűgő hangja, de még a fekete szeme és a szikrázó mosolya is Annára emlékeztetett...

Örület?!

Miért kell minden nőnek, akivel a sors csak összehoz, valaki mást az eszembe juttatni?

– Nézd, kedves... – kezdte, ezúttal Gabriella nélkül. – Pszichológus vagyok, tehát nem csupán a megérzéseim, az információim, de a szakmám is segíti az emberismeretemet. Ritkán tévedek.

- Irigyellek, Johanna. De őszintén.
- De azért nem tartasz veszélyes ellenfélnek, ugye?
- Nem. De tényleg, nem.
- Ezt örömmel hallom. – Oldalra nézett, az antik komódon álló, még antikabb órára, és megjegyezte: – Azért a pontosság nem minden szerkesztőségi tagra jellemző.
- Bocsánat, Johanna. Én jöttem korábban.
- Tévedsz. Te pontos voltál. Fejedelmek udvariassága... Ez igazán pozitív benned.
- Lehet, nincs is más – vigyorgtam, bár már jóval oldottabban, mint az elején.

Visszanézett rám. Lágyan mosolygott.

- Van. Hiszem, hogy van. És ez most több, mint puszta információ, vagy szakmai tudás által leoszűrhető vélemény. Ezt kiérzem belőled, Valent Gabi.

No, helyben voltunk!

Már megint átláttak rajtam, mint egy kitört ablakon?!

- Megtisztelsz, Johanna.
- Kérlek, ha nem okoz gondot, hívjál egyszerűen Hannának.

Reméltem, hogy az arckifejezésem nem változott meg nagyon. Mindenesetre nem visítottam el magam, mint az újévi malac, és nem estem össze erőtlenül, mint az őszi légy. De a magam

módján, élesen reagáltam. Szétbontottam összefűzött karjaimat és megcseréltem őket.

– Oké... Hanna.

És végre, megszólalt a bejárati ajtó csengője.

– Gyakorold az ajtónyitást, jó? Én addig rendbe szedem a sminkemet.

Akkorát bólintottam, majd leesett a fejem.

– Megyek.

A társaság egyszerre érkezett meg. Nyilván megbeszélték és valahol találkoztak.

Mitől –, pontosabban: – kitől féltek ennyire? Vagy orvul, előre kitervelten, galád módon hagytak kettesben az első napon, Tamásiné dr. Vayk Johannával? Ahogy végignéztem a bezúduló, vigyorgó csapaton, hát kétségem sem maradt!

Dóra és KicsiBayron voltak a leggyanúsabbak, de én Fridából és Söndörből is kinéztem az összeesküvést, hogy Helénáról már ne is essék szó?!

(Kerék Sándor – alias Söndör – és Kissné Palócz Ilona, – alias, Heléna – csak pár hónapja kerültek a szerkesztőségbe. Ilonát Dóra ajánlotta, Sanyit meg Ilona) Nem „jártak”, de nyílt titok volt, a FIT berkeiben, hogy vonzódnak egymáshoz. Én őszintén szimpatizáltam velük, bár Söndör függő viszonya az alkoholhoz és Heléna háttartalannak tűnő nárcizmusa olykor erősen meg-

nehezítette a közös munkát, idővel azért egész jól összerázódtunk.

... Jócskán benne jártunk már a délutánban, de a szerkesztőségi ülés napirendjének több pontját nem is érintettük, nemhogy megtárgyalhattuk volna. Pedig dolgoztunk keményen, mindannyian. Persze, egy titkári váltás, nem olyan sima ügy, mint azt bárki gondolná. Minden pontot jegyzőkönyvezni kellett.

Hiába, hogy az egyik legkényelmesebb karosszékben ültem, fájt minden tagom és szédelegtem az éhségtől, az üres gyomorral elszívott cigarettától, valamint az ugyancsak éhgyomorral elfogyasztott öt, méregerős feketekávétól. Johanna már a tizenkilencedik ív gépelt papírt adta a kezembe.

– Olvasd el, főszerkesztőm, írd alá és add tovább! Az elnökkel és az alelnökkel én majd szignóztatok, ha előkerülnek.

Így, ilyen hűvösen és hivatalosan, semmi Gabriella, meg Kicsivirágom. Dolgoztunk, tehát megmutatta a hűvös, kemény munkahelyi arcát.

Elolvastam a jegyzőkönyv utolsó oldalát is, aztán aláírtam és továbbadtam.

Cigarettára gyújtottam, de az első slukk után, ami lyukat kapart a torkomon, már meg is bántam. Úgy kellett korgó gyomromnak a cigi,

mint szépségverseny királynőjének egy púp a hátára. De azért szívtam, fene nagy élvezettel.

Johanna hátratámaszkodott a székében, és olyan tekintettel nézett rám, mint aki egyformán készen áll arra, hogy keménykedjen, vagy kedves legyen velem.

– Mondok még egy igen fontos dolgot –, szólalt meg –, hogy még véletlenül se ringathasd – gyorsan körbe hordozta hűvös, szigorú tekintetét, a társaságon – és ringathassátok magatokat rózsaszín illúziókba... Meg azért is, hogy meg se próbáljátok nekem megjátszani a nagymenő, dörzsölt vagányokat...

Vártuk, hogy befejezze.

– A szálak nálam futnak össze. Azok is, amik nem tőlem indultak ki. Ezért nincs handabandázás, nincs átverődsi. Kőkemény, komoly munka van. Óriási a konkurencia, és a FIT-nek meg kell őrizni, még pontosabban, növelnie kell a piaci népszerűségét, mert álmodozásból még egyetlen lap sem élt meg. Világos?

Mint nárciszok a tavaszi szélben, úgy bólogtunk.

– Helyes. Nem élek emberhússal, de megkövetelem a fegyelmet és nem tűrök semmiféle rendbontást sem. A fontos ügyekben demokratikus szavazás lesz, de az elnök és az alelnök távollétében, a mai naptól, kizárólag én döntök majd.

– Miért nem dönthet a főszerkesztő, ahogy eddig?
– kockáztatott meg egy vérszegény ellenvetést
Söndör.

– Ez volt a feltételem, amikor elvállaltam a titkárság vezetését –, mondta Johanna szárazon és kérdő tekintetét rám vetette. – Van kifogásod ez ellen, Gabriella?

– Nincs.

– Köszönöm.

– Feltételezem, tudsz annyit, hogy eldöntsd, mi a fontos a szövetségnek. És, ha mégsem... az gyorsan kiderül. Itt nem babra megy a játék. Még ha lelkileg túl érzékenyek is vagyunk, ahogy a legtöbb alkotó ember és művészlélek az, nem buták és pláne nem hülyék gyülekezete a FIT. Nem árt ezzel tisztában lenned, Hanna.

Ez a mondandóm kis híján kiverte a biztosítékot a „Nagyasszonynál” (ahogy Vayk doktornőt rövid időn belül becézni kezdték a szövetségben).

Olyan sokáig bámult rám, szótlantul, hogy már azt hittem, elvitte a cica a nyelvét. De végül azért megszólalt:

– Ma reggel összebarátkoztunk, Gabriella. Hát, ne is vesszünk össze. Megígérem, hogy komolyan odafigyelek majd mindenkire. És most, bezárom a szerkesztőségi ülést. Menjetek haza, pihenjétek ki magatokat. Elég hosszúra nyúlt ez a beiktatási ceremónia...

– Igazán élveztük – kuncogtak többen is.

Könnyedén felállt és megeresztett egy szikrázó mosolyt felénk. Azon a napon, pazarló módon, sokat mosolygott... Talán azért, mert hétfő volt... (És fél óra múlva –, mikor a többiek már elmentek, de engem és Fridát visszatartott még egy kapucsínóra –, megtudtuk, hogy a hétfő a kedvenc napja.)

Hajdu Sára
EGY NAPON

Szívszomjban szenvedő szavak
tintába mártva pulzálnak
egy lapon.
Egy napon,
mikor majd ajtót nyitsz nekem,
látod meg
a szememben felgyülemelő
hiányt,
és a kimondatlan érzéseket
miket könnycseppek
belsejébe transzplantált az idő,
hogyan túléljék
mirel azt hitték nem lehet.
Képzelet rajzolta ráncok
börtönéből
kitörni készül a vágy,
s szemérmesen vetkőzne
a magány, hisz fuldoklik
a lélekre ráfeszült ruhában,
hol élet után kapkod a szeretet.
Én leszek az ünneped,
s Te lehetnél a remény,
mit nem temettem el végleg,
hisz imádkoztam érted
s elárvult magamért,
mikor tintába mártottam
a szívszomjban szenvedő szavakat
mik kéken pulzálnak a lapon.
Egy napon, ha kéred,
mind neked adom.

"A Magányos" (Fotó: a SZERZŐ)

VII. *Összehangolódo szólamok*

Nyilván, nem sok értelme lett volna már kibumliznom Szigetdomra, s onnét újra visszajönni a fővárosba. Ezért aztán délután fél négykor beültünk Fridával a Nyugati téri McDonald's-ba ebédelni, majd felmentünk együtt a lakására, ahol lezuhanyoztam. A fehér vászon farmeremhez kaptam egy tiszta inget (püspöklila kínai nyersselemből), ami kifejezetten jól állt nekem.

Hosszan csókolóztunk, de több nem történt akkor, hiszen Adél várt rám...

Lelifteztünk a modern toronyház tizedik emeletéről és kisétáltunk az automatikusan nyíló épület kapuján. A taxi, amit Frida rendelt, már a parkolóban várt bennünket. Én kiszálltam a Moszkva téren, ő egy kiállításra tartott, Budakeszire.

Vettem egy szál félig még bimbós Rose Dot rózsát, melyről tudtam, hogy Adél egyik kedvenc rózsafajtája. A virág színárnyalatainak harmóniája szemet gyönyörködtető, a szirmok

színoldala sötétrózsaszín, a fonákja világosabb árnyalatú. A bimbó elegáns, a nyíló virág kehelyalakú. Igen kellemes illatú, és színe az elnyílásban sem fakul ki.

Pontban hét órakor Adél kilépett a kórház kapuján, s miután adott egy puszit, visszahátrált tőlem, vágott egy szexis fotómodell pózt (ami tényleg nem volt jellemző rá), és megkérdezte, hogy tetszik az új ruhája. Mondtam neki, hogy tetszik. Elmagyarázta, hogy az anyaga kék nyerselyem, azok a merész felvágások rajta kétoldalt, már nem is tudom mik...

– Igazán úgy találsz, hogy csinos vagyok benne?

– Te mindenben csinos vagy, Adél – mondtam őszintén, bár szimpla udvariasságnak tűnhetett, mivel azonnal témát váltottam. – Megvolt az új titkárásszony beavatása. Megfelelőnek tűnik...

Vágott egy grimaszt.

– Fütyülsz te a ruhámra! Egész nap üléseztetek?

– Háromig. Fárasztó volt...

Rám nézett leeresztett szempilláin keresztül, és megkérdezte:

– Ezzel arra akarsz célozni, hogy ma sem maradsz velem éjszakára?

– Nem akarok semmire sem célozni. Csak mondom, hogy rohadt fárasztó nap volt.

– Hová mentél az ülés után? Megint Fridáztál, ugye?

Elnevettem magam.

– Megsúgta a vérnyomásmérőd? Nyugi. Csak ettünk egy hambit, aztán lezuhanyoztam nála és most itt vagyok, láthatod. Frida Hajós Endre kiállítására ment, Budakeszire, mivel ő tartja a megnyitót. S az csak egy dolog, hogy nekem is illene ott lennem...

– Ó, hát megnyitja a művésznő azt nélküled is, Kisherceg!

– Minden bizonnyal. És persze lesznek ott páran tőlünk, akik képviselik a szövetséget. Azért mi is ott lehettünk volna, ha nincs ez a vacsora általad éppen mára betervezve!

Megragadta a vállamat és megpróbált meg-
rázni. Olyan erős volt, hogy majdnem sikerült neki.

– Úristen, Kisherceg! – Lehelete forrón csapott az arcomba. – Neked tényleg mindenki fontosabb nálam?

Nem szeretem, ha erőszakosan bánnak velem, még akkor sem, ha csinos nők az illetők, akik úgy néznek ki, ha megdühödnek, mint a fűriák a görög mitológiából. Levettem a kezét a vállamról és figyelmeztettem:

– Ne csinálj jelenetet, Adél. Egyelőre senki sem fontosabb, mint látod. Nézd... virágot is hoztam. A kedvenc rózsád... Akkor mehetünk végre az étterembe, vagy megvárjuk, míg idehozzák a vacsoránkat a kórház elé?

Megenyhült. Olyan lett a tekintete, mint az olvadt arany. Veszélyes és forró...

A Magyar Korona egy fényesen kivilágított palota-szerű épület volt, alig csak párszáz méterre a János kórháztól. Hatalmas neonkorona ékeskedett a homlokzatán. Jó párszor vacsoráztunk már náluk, Adél imádta a konyhájukat.

Cigánypecsenyét ettünk, megittunk mellé két üveg Badacsonyi Szürkebarátot és újra béke volt köztünk.

... Késő éjszaka aztán zajtalanul lopódtunk be a Duna-parton álló bérpalotába, hogy a – nagyon ritkán, de most éppen otthontartózkodó – művésznőt fel ne ébresszük.

Adél ölelő karjában minden alkalommal éreztem, hogy ez a nő – ez a lány – egyszer sorsfordító szerepet fog még játszani az én életemben. Adél –, aki oly keveset volt még boldog –, valójában boldogságra született. De úgy tűnt, hogy ebben rajta kívül senki sem hitt. Kapcsolatai menetrendszerűen futottak zátonyra, s aligha kétséges, hogy mitől is... A múltat gyorsan rövidre zárta, nem létezett számára senki és semmi belőle, és a jelent is csupán, mint a boldog jövőbe vezető lépcsőfokot tekintette. Ezekben a fővárosi években Beregszász is távoli, ködös emlékké halványodott volna, ha nem köti még szülőföldjéhez egy időre a beteg édesanyja...

Igazán, és lelkében, Adél csak a jövőnek élt: a megálmodott boldogságnak.

Valakivel, akit nagyon szerethet. S aki el tudja majd viselni, hogy ő csak nagyon tud szeretni. Vagy sehogy.

Hamar megsejtettem, hogy velem képzeled el a JÖVŐT...

De én bele sem akartam gondolni abba, hogy vele éljek majd egyszer –, akár Beregszászon, akár máshol –, s eleinte ő sem beszélt a terveiről nekem. Talán mert tudta, hogy úgysem érteném meg.

Hát nem!

Néha persze úrrá lett rajtam valamiféle szánakozás iránta, amit viszont gyorsan felváltott az a fajta végtelen és szeretetteljes gyöngédség, amit gyakran én hajlamos voltam szerelemnek hinni. S olyankor hihetetlenül kedves és gyengéd voltam vele, amitől ő végtelenül boldog volt. De egy idő múlva kiismertem saját gyengédségemnek a hatását, és attól fogva visszaéltem vele. Arra használtam fel, hogy mind többször lássam boldognak Adélt.

És Istenem! Olyan kevés kellett abból, ami Adélt már boldoggá tette!

Mint akkor éjszaka is.

Néhány csók, egy szenvedélyes összefonódás, és az én Adéloom elszállt a földről, már szár-

nyalás közben boldogan hasította az álmok tengereinek lágy hullámait.

Én még sokáig álmatlanul forgolódtam mellette, és hallgattam a messze alattunk zajló város tompa dübörgését, amelyet itt-ott szakított meg a villamos csilingelése, vagy egy-egy hajókürt hangja a vén Duna felől.

Munkával zsúfolt, mozgalmas hetek következtek... (Ahogy ez már lenni szokott, a FIT háromnapos országos találkozója előtt.)

Kevés szabadidőm maradt magánéletre, s alig-alig találtam időt elmélkedésre, legfeljebb egy-egy ellopott percet, az étkezések alatt, vagy késő éjszaka, amikor kimerülten visszavonultam a szobámba a nappaliból, ahol EszterM és Gerti gyakran még hajnalig traccspartiztak. Előfordult, hogy Dóra is átjött, és akkor aztán teljesen elszabadult a hölgyek jókedve, s úgy viháncoltak, mint a csitrik.

Néha, nem túl gyakran, átmentünk négyesben vacsorázni a két sarokkal odébb levő Harcsa Csárdába. A szintén Szigetdombon lakó Heléna és rokkantnyugdíjas (egykor jó nevű, de alkoholbeteggé váló színész, férje) Kiss Péter, valamint az asszony bátyja, a jóképű sakknagymester Palócz István is csatlakozott a társaságunkhoz.

Havonta, legalább egyszer, Frida és a két legjobb barátnője: Martina és Rebeka is nálunk

töltötték a hétvégét, s ha még ez sem lett volna elég, Janka is betoppant Ágival, s azokon a hétvégeken bizony, szinte a mi társaságunk töltötte meg a Harcsa Vendéglőt.

Egy ilyen „össznépi bulis” hétvégére esett Bernáth Ferenc 65. születésnapja is, s mindannyiunk meglepetésére, a szigetdombi Harcsa Csárdát választotta ki az ünneplés színhelyéül. S persze jött vele az egész kompánia: Jancsi úr (bár Mirci nélkül), Söndör és KicsiBayron – mondhatni – kart-karba öltve a mi „Nagyasszonyunkkal”, a nem éppen szent, de annál inkább szexis dr. Vayk Johannánkkal.

Ferenc születésnapjára Ciliék is átruccantak az olasz tengerpartról, ahol éppen a nyár első heteit élvezték Suzzyval.

Az egyetlen szigetdombi hotel –, a Derbi –, zsoké tulajdonosának legnagyobb elégedettségére, teltházzal üzemelhetett azon a hétvégén. Viszont szegény harcsák nem örülhettek nekünk annyira: soraikban irtózatos pusztítást végzett a társaság, mivelhogy a vendéglő specialitása – a chilis harcsapaprikás – szinte mindannyiunk kedvence volt.

Bort ittunk, meg pezsgőt, az ünnepi ebédhez, és az asztalok olyan dús és különös ételektől roskadoztak, amelyek láttán még az én ínycsászán és világlátott Sziszi barátom is kis híján beájult!

A hatalmas üvegtáblákon csak úgy özönlött be a napfény: a pincérek sűrögtek körülöttünk... és semmi sem hiányzott a jókedvünkhöz.

Vagy mégis... Az én vidám hangulatomból azért jó adagot kimarkolt az a szomorú tény, hogy Adél nem lehetett velünk. Sem ott, és akkor, sem máshol, és máskor, valahányszor EszterM is hivatalos volt. „Asszonyom” kerek-perec megtiltotta, hogy Adél betegye a lábát szigetdombi otthonunkba, s persze azt is megkövetelte tőlem, hogy soha és sehol se találkozzam vele. Persze ez utóbbit hiába is próbálta megtiltani: titokban randevúztunk tovább, s bár jókora füllentések árán, de mindig sikerült egy-két éjszakát is együtt töltenünk.

S hogy éreztem e büntudatot? Soha!

Nem a saját bűnömnek tartottam, hogy titkolóznom kellett. Hazugságra éppen hogy ő kényszerített: EszterM. Azzal, hogy mindenki mást képes volt megtűrni a közelemben, mindenki mással elnézte a flörtjeimet, pimasz kis kalandjaimat, csak éppen azzal nem, akinek talán a legnagyobb szüksége lett volna rám... Valahányszor próbáltam józanul és komolyan fontolóra venni a szakítást Adéllal, mindannyiszor tompa, fájó boldogtalanság támadt a lelkemben, amelynek okáról eleinte nem is tudtam számot adni magamnak. Hisz nem voltam szerelmes –, szerelmes valóban,

soha nem voltam Adélba! –, de leírhatatlan mélységgel szerettem. Bizakodó lényemmel, optimista hitemmel és valamiféle ártatlan naivitással azt reméltem, hogy EszterM előbb-utóbb belátja majd, hogy Adél sem jelent több veszélyt rá, mint bármelyik más kapcsolatom, és hagyja, hogy találkozzassunk. Sőt, megengedi, hogy kedvesem kijárjon hozzánk... Százszor-ezerszer elképzeltem azt a napot, amikor ez megtörténik. Amikor Adél elfoglalja majd helyét köztünk és ugyanúgy, mint Gerti, vagy Dóra, vagy Frida, vagy akár bármelyik barátnőm, jön-megy a házban, amint éppen kedve tartja. Úgy fogadtam el Adélt, amilyennek ismertem: okos, kedves, mindenkor segítőkész, s bár néha ok nélkül is durcáskodó, de igazából egy csupa-szív és csupa-lélek, őszinte teremtés. S volt még valami benne –, illetve nem volt benne: féltékenység! Picit duzzogott, picit zsörtölődött a kalandjaim miatt, de nem rendezett idegesítő jeleneteket, a „zöldszemű szörnnyel” karöltve. S ezt egy magamfajta csapodár lélek fel-tétlenül a javára írta.

Adél még nem találkozott Gertivel, de mindig rágta a fületem, hogy mennyire szeretné megismerni. Gondoltam, nincs veszítenivalóm –, hát erdész keresztfiammal gyanútlanul megszerveztem egy hosszú hétvégét a vadregényes Bakonyba.

Prosszer Gabriella Júlia
ARCOMBAN HORDOM

*Arcomban öröktől hordom
arcodat,
a gyönyör s a kín tüzes virágát,
elhálom véled csillagok számát,
naponta.*

*Ki születnél velem egy-egésszé
elrendelt ezer küldetésé,
s én futottam
érted súlyos évezredek...*

*Elrendelés
sodort feléd s tán egy titkos
sejtelem
hogy e földi létben még egyszer
végzetteddel végzetem betelhet...*

*Csókos éjek megkettőzték bennünk,
ami csoda volt – e létben,
a fájdalom is örvénylőbb - ne sírj
Te mégse,
találkozunk még ezerszer, a
„végső ölelésben”!*

Magas Imre Bernáth tus-filc grafikája: Hegyek ölén

VIII. *Hegyek ölén*

Tomí valódi cirkuszi lovat csinált az összerék-meghajtású terepjáróból. A 81-es főútról egy rántással kormányozta be a fák közé, aztán föl a meredek Strázsahegyre, majd balra nagyívben egy széles vízmosásba vezette, s onnét zúgtunk lefelé, mint az áradat, le egészen a Gólyarétiig, a Cuha partjára.

Adél és Gerti összekapaszkodva visítottak a hátsó üléseken, miközben mi a keresztfiammal pimaszul élveztük az „életveszélyes rallyzást”.

Ezen a terepen óránként harminccal is bravúr volt haladni. Tomi hetvennel vezette a Daimlert.

Másfélórás autózás után aztán megérkeztünk úti célunkhoz.

A Diana Vadászház egyszintes masszív faépítménye, pár méterre a Cuhától, a Szarvas-hegy sziklás oldalához simult. Egyszerre volt zord és fenséges látvány a sok pici ablakával.

– Ez lenne az, amire gondoltál, Köri? – kérdezte keresztfiam, miután leparkoltunk és kiszálltunk a kocsiból.

– Ez. Kicsit megváltozott azóta, hogy utoljára látam... Szépen felújították. A kulcs?

– A szokott helyén.

A tölgyfaajtó felett két gerenda keresztezte egymást, fölnyúltam és kivettem a jókora rézkulcsot a mélyedésből.

Gerti szédelegve tett pár lépést, aztán belém csimpaszkodott.

– Úristen, de hulla vagyok. Remélem, akad valami innivaló ebben az elvarázsolt remetelakban?

A keresztfiam megnyugtatta, hogy akad.

A vadászház három egymásba nyíló szobából állt. A középső volt a közös helyiség, hatalmas kemencés-kályhával, tizenkét személyes asztallal, körben díszesen faragott falócákkal. S volt benne még egy hatalmas faragott ágy, barna takarókkal letakarva, három fotel, egy diófa-tálalószekrény, egy hűtőszekrény, benne többféle itallal és étellel. Jobbra és balra hálószobák nyíltak, franciaággal. Zuhanyzó és WC a főépület mellett volt, de már folyosóval kötötték össze, mióta nem jártam itt. A villanyt és a vezetékes vizet is bevezették. Szinte tökéletes volt az összkomfort.

– Mesés! – ujjongott Adél.

– Azt meghiszem – mondta Tomi, aztán a hűtőből kivett egy üveg Törley pezsgőt, a tálalóból három poharat hozzá, és töltött.

Ittunk.

Odakint tombolt a kora nyár, bent kellemesen langyos volt a lég, s a pezsgő pont kellően volt hideg.

– Imádom a Törleyt – mondta Gerti. – Felveszi a versenyt akár a francia pezsgőkkel is.

– Hazabeszélsz, kedves doktornő – kuncogott Adél.

Alkonyatkor Tomi elkészönt tőlünk. Kikísértem a kocsihoz és némán megöleltem. Köztünk sohasem volt szükség szócséplésre, egy pillantásból, egy mozdulatból értettük egymást, mióta a keresztvíz alá tartottam. Jóformán őt is az erdő, a természet nevelte fel, ahogy engem.

A terepjáró motorjának a bűgása egyre jobban elhalkult. A domb alján, a fák és bokrok között még láttam az egyre távolodó kocsifényének fehér foltjait, s amikor végleg eltűnt a szemem elől, visszamentem a házba.

Csupán részletkérdés, hogy akkor éjjel mekkora pusztítást végeztünk a vadászház italkészletében.

S most részletkérdésekkel nem óhajtok foglalkozni...

Adél hajnali háromra teljesen berúgott, és elaludt a faragott ágy barna takarói alatt. Gerti a nyugatra néző szobát választotta, én a keletre nézőt. Gondoltam, jó lesz meglesni majd az ébredő hajnalt...

De Gertinek más tervei voltak.

Mikor lehajoltam, hogy adok neki egy jóéjtpuszt, megkérdezte:

- Nem akarsz mellém feküdni?
- Nem. Aludj nyugodtan.
- De fázom.
- Várj, hozok át takarót...

És úgy tettem. Mikor ráterítettem a kockás plédet, megfogta a kezemet.

– Kérlek, most az egyszer ne okoskodj...

Nem okoskodtam.

... És kora reggel, mielőtt átosontam volna a másik szobába, abban a hiszemben, hogy Gerti mélyen alszik –, váratlanul megszólalt:

– Tudod, hogy ezúttal is remekeltél? Igazán klassz szerető vagy. Nem is hittem volna, hogy semmit sem változtál az elmúlt évek alatt. Hogy még mindig olyan gyöngéd, kisfiús a vágyad, s olyan észtvesztően őrijító a szenvedélyed, mint amikor először voltam veled, amikor azt hittem, hogy csak megjátsszod, hogy ilyen vagy. De évek múlva is olyan voltál, ma is olyan vagy... Ezt nem lehet megjátsszani, ilyen tökéletes színész

nincs, pláne az ágyban nincs, és most már biztosan tudom, hogy miért csak te kellettél és csak te keltenél örökre, mert te tényleg ilyen vagy, ilyen kedves és gyöngéd, mint egy kölyök és ezért szeretlek. Érted mit mondok, Kicsim? Szeretlek. Ezt a szót már-már el is felejtettem, mert akikkel utánad... Mondd, hallod te, egyáltalán, amit mondok?

Megálltam és visszanéztem rá az ajtóból. A meghatottságtól-e, vagy a boldogságtól, esetleg a büszkeségtől, vagy mindháromtól együtt, de akkorát bicsaklott a hangom, mint egy malomkerék: – Te voltál az első testi-lelki szerelem az életemben, Gerti. S az első... tudod... Örök marad...

Kiléptem az ajtón és bár kissé szédültem még az előző éjszaka mámorától, s persze az elfogyasztott italok mennyiségétől is, mégis a hűtőhöz támolyogtam és találomra kiemeltem egy üveg pálinkát. Hecsedli pálinka volt, erős, mint a lórúgás. Kitöltöttem egy féldecit, s lezúdítottam a torkomon. No, fõnn is akadtak a szemeim tõle, menten!

Adél még aludt. Én hagytam volna, de Gerti már fürdőköpenyben, törölközővel a vállán jött ki a szobából és harsányan kiáltotta:

– Ébresztõ, drágám! Hétszer szõlt a kakukk, s többször nem kiált! Felkelni hétalvó!

Adél nem volt szokva az italozáshoz, s pláne utána a korai keléshez.

- Máris! – dűnnyögte álmosan.
- Sajnálom, szívem, de már hat óra van, s bizony a gombát harmatosan a legjobb szedni – mondtam én is.

Adél tágra nyitotta a szemét.

- Ti már felkeltetek? – kérdezte csodálkozva. – Vagy talán le sem feküdtetek?
- Másnapos vagy, ugye? – nevetett rá Gerti.
- Mitől lennék?
- Elég sokat ittunk.
- Ti igen. De én nem.
- Te egy lyukas pohár voltál, szívem – csipkelődtem. – Még sosem láttalak ennyit meginni.

Gerti már eltűnt a fürdőszoba irányába. Adél kinyújtotta felém a kezét.

- Gyere, bújj be hozzám, Kisherceg.
- Neem... Most nem lehet. Várnak a gombák, tudod... – próbálkoztam humorral leszerelni, de persze nem sok sikerrel.
- A gombák megvárnak.
- Azok igen. De koranyár van, és ilyenkor rengetegen járnak gombászni erre, s a gombászok mindent letarolnak.

Szó-szó. Végül is Adélom egy csókért hajlandó volt beadni a derekát és felkelt.

Megreggeliztünk, aztán hátizsákot vettünk a vállunkra és elindultunk májusi gombát szedni a Cuha árterének, Vadszilvásnak nevezett tisztásá-

ra, ahol emlékeim szerint a legtöbb májusi és szilvafa gomba nőtt...

Visszafelé elvittem őket még a Betyárforráshoz is, s útközben elmeséltem a forrás történetét.

– Az ezernyolcszázados években egy sebesült betyárt gyógyított meg a forrás vize, aki aztán elhíresztelte a forrás különös erejét és mikor jómódú emberek csapatostul jöttek a gyógyvízért, fegyverrel követelt pénzt a forrásvízért... De egyszer valaki megelégtelte a nyereszkedését, s pandúrokat küldött rá... Akik elfogták, tömlöcbe zárták a legényt. A forrás akkor kiapadt...

– Szomorú történet. De ez csak legenda lehet. Hisz, most is ad vizet – mondta Adél.

– Csak nem régóta. Tomi fedezte fel újra, még gyakorló erdész korában.

– Én még emlékszem abból az évekből valamire – jegyezte meg tűnődve Gerti. – Hiszek a legendánkban, hiszek a sorsszerűségben, s persze a víz gyógyító erejében is. Igyunk belőle, jó?

– Igyunk – mondtam és lehajoltam. Markomat a vízbe merítettem, és kiittam. – Finom, friss és kristálytisza. Kóstoljátok meg bátran – bízattam őket, majd játékosan rájuk kacsintva még hozzátettem:

– Betyárosan jó!

Mindketten nevettek.

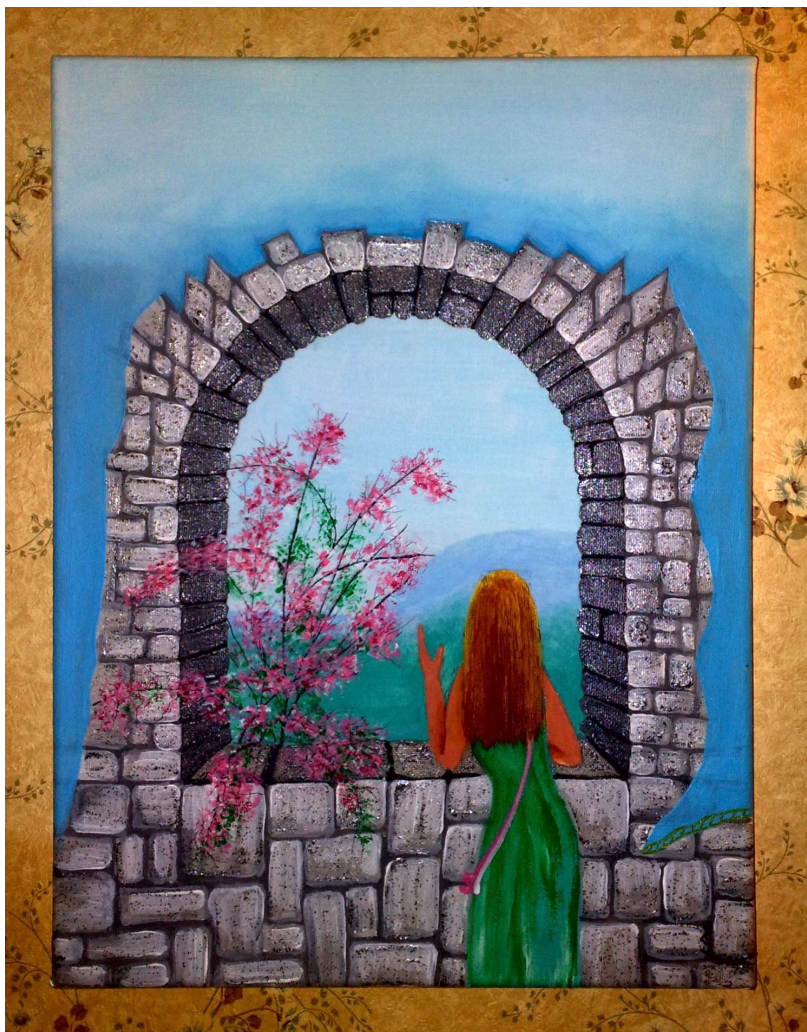
– Te, te betyár – mondta Gerti és kezébe vette a kezemet. – A tenyeredből szeretnék inni... Megengeded?

– Én is, én is! – ujjongott fel Adél, s ugrált örömeiben, mint egy gyerek, hogy Gerti milyen vidám dolgot eszelt ki.

... Csodálatosan derűs, boldog napok voltak, felejthetetlen és izzó éjszakákkal megkoronázva!

Hajdu Sára
SODRÁSBAN

*Egymásba fonódó érintés,
ölelkező ujjak,
a tegnap kidobott könnyei,
szekrénybe bújtak.
Gyertyalángban vibráló félelem,
marasztal, vagy enged,
egy épp megszülető álom,
bölcsőhaláltól retteg.
Kulcsot másol a szív,
sóhajok szorulnak a zárba,
hallgatásra késztet a perc,
de a lélek kiabálna.
Eltékozolt áldás,
megbocsátó Isten,
szemekben remegő alázat,
csillag fürdik az új hitben.
Vágy lengette függöny,
faágakra kúszó kegyelem,
hát nem érzed édes,
hogyan ez nem más,
mint szerelem?*

Pató Selam festménye: Égboltfüggöny

IX. *Változások a FIT-ben*

Hazaérve egy távirat várt a „Nagyasszonytól”, melyben Tamásiné dr.Vayk Johanna azonnali hatállyal magához rendelt. A távirat még pénteken a kora esti órákban érkezett, amikor én már javában a Bakony tiszta, friss, tavaszi levegőjét szívtam, előzőleg szigorúan meghagyva EszterM-nek, hogy senkinek sem árulhatja el hol, merre járok. S persze a mobilomat is kikapcsoltam már az erdőség első fájánál.

A táviratot elolvastam, majd a szemétkosárba dobtam, remélve, hogy egy –, a négy napja úgylis aktualitását veszített ügy miatt –, nem kell hanyatt-homlok Pestre rohannom. S persze eszem ágában sem volt felhívni.

Megfürödtem és elsétáltam Dórához, aki éppen a vacsorát főzte Gedének.

– Helló, édes – léptem hozzá vigyorogva és adtam egy cuppanós puszit a nyakára. – Megjöttem.

Boldogan ugrott a nyakamba.

– Végre! Annyira hiányoztál!

– Annyira talán mégse... – mondtam és gyöngéden, de határozottan lefejtve magamról az aszszonyt, a tárgyra tértem: – Mi lett volna olyan sürgős a nagysasszonynak, te biztosan tudod.

És Kovácsné Ladik Dóra, tényleg tudta! Jó, hát, mint a FIT könyvelőjének, az időben való –, de akár az idő előtti tájékozottság is munkaköri kötelességnek számított.

Elmondta, hogy Kecskemét nem átutalással kérte a pénzt az országos találkozó kiadásaira, hanem kápében, ami nyilván óriási szabálytalanság, s ő, mint pénzügyileg is érintett és felelős személy, erősen tiltakozott is ez ügyben. De az elnök vállalta a rizikót és az alelnök is támogatta a tranzakciót... Az összeg kiadását ő is szignózta, majd bekönyvelte, s kivezette... Jancsi úr megkivette a bankból és levonatozott vele a hírös városba... Ha vicces lenne, azt is mondhatnánk: azóta híre-hamva se a lóvénak... De nem vicces, ugye Gabikám?!

– Hát nem... Gondolod, hogy az elnök elsikkasztotta azt a félmillcsit? – hüledeztem.

– Nem lepne meg... Jancsi meg van veszve azért a buta nőért...

– Miféle buta nőért? – értetlenkedtem, bár a FIT-ben mindenki tudott már a kapcsolatukról, s én talán elsőnek és első kézből... De Jancsi úrnak tett ígéretemhez híven soha senkinek sem beszél-

tem az „angyali istennőről”. Aki amúgy nagyon is földi teremtés volt. A kicsikét butácska, bár egészen csinos pofikájú kun asszonyka, férjjel, öt gyerekkel lett Jancsi úr következő szívszerelme, s az is maradt hosszú-hosszú éveken át. Meglepő váltás volt Vayk Johanna után, az kétségtelen. Ám, tudjuk jól: a szerelem vak... és gyakran be- és kiszámíthatatlan is...

– Bárányné Babos Bettiről beszélek, a kecskeméti regionális csoportunk vezetőjéről.

– De, hisz neki férje van... – bukott ki belőlem teljesen fölöslegesen.

– És szerinted az miért akadály?

– Tényleg, miért... – fújtam visszavonulót nagyon gyorsan, de így is későn.

– Megáll az eszem téled, Gabikám! Te tényleg ennyire naiv lennél? – Dóra felháborodása teljesen őszintének tűnt.

Az ajtóhoz hátráltam.

– Oké, oké, bébi. Hagyjuk is. Majd kivesézzük később ezt a témát. Most megyek. Biztos kész otthon is a vacsi...

– Hát nem maradsz?

– Nem, dehogy. Csak benéztem... Különben se nagy kedvencem a tarhonyás hús... Jó étvágyat Gedeon úrnak.

– Neked rántok ki csirkét – mondta.

– Kösz, de ne. Vacsizok ma a lányokkal, aztán felhívom Johannát.

– Ahogy gondolod, drágám. És mikor látlak újra? Tudod, hogy mennyire hiányzol már...

– Te is nekem – füllentettem szemrebbenés nélkül, mert igazán inkább egy kis alvásra, pihenésre vágytam, mint örült és szenvedélyes éjszakákra, ami teljesen érthető volt a fergeteges bakonyi víkend után.

– Gerti csütörtökön hazautazik Bécsbe, viszi magával Esztert meg Jankáékat is... Kicsit szabadabb leszek, s összehozunk egy finom éjszakát kettesben az országos találkozó előtt. Jó lesz így?

– Pazar lesz! – lépett utánam Dóra és forrón megcsókolt. – Remélem, hogy senki sem fog szállást kérni éppen akkor a pesti barátaid, vagy haverjaid közül?!

– Én is remélem.

– És Adél sem jön ki, ahogy szokott, valahányszor megszimatolta, hogy Eszter hosszabb időre kitette a lábát otthonról!

Ez utóbbit persze garantálhattam volna, de mégsem tettem.

... Kedden a korai hévvel bementem a fővárosba. A Vágóhídnál taxiba ültem és a Király utcai szerkesztőségbe vittem magam.

– Isten hozott, Gabriella – fogadott mosolytalan arccal a titkárszony. – Reméltem, hogy előbbutóbb csak előkerülsz. Többször hívtalak otthon, de azt mondták elutaztál pár napra. Próbáltalak a mobilodon is elérni, de ki voltál kapcsolva. Hol voltál?

– Víkenden. Szívtam egy kis erdei-hegyi levegőt, s közben édes magánéletet csemegéztem – feleltem visszafogott jókedvvel.

A „Nagyasszony” ezen a reggelen nem volt jó színben, de miközben helyyel, majd kávéval kínálta, úgy láttam, őszintén örül nekem.

Éppen rágyújtottunk, amikor megszólalt az asztalán a telefon. Füléhez tartotta a kagylót, beleszólt:

– Tessék – figyelt egy darabig, aztán azt mondta:

– Jobb lesz, ha te még utána Ferikém – s csak a másodszeri próbálkozásra sikerült visszatennie a kagylót a helyére. Az arca egészen lesápadt, de a hangja majdnem teljesen nyugodt volt, amikor megszólalt:

– Jancsi állítólag eltűnt. Mirci szerint otthonról azzal ment el pénteken, hogy Kecskeméten intézi az országos találkozót, de az alpolgármester meg

azt állítja, hogy nem jelent meg sem a szombati, sem a hétfői egyeztető tárgyaláson.

– És a csoportvezető, vagy a helyettese, vagy a Hírös Lantosok főszerkesztője sem tudnak róla közelebbit? – kérdeztem, s közben átkoztam magam, hogy nem néztem jobban az elnökünk körmére azután, hogy még gyakrabban eltűnedezett, mint korábban szokott. – Ők a helyi rendezők, nekik sincs közelebbi információjuk?

Johanna megrázta a fejét.

– Mit gondolsz, Hanna... A csoportvezetőnek lehet valami köze Jancsihoz meg a lenyúlt pénzhez? – kérdeztem.

– Ha engem kérdezel, Gabikám... Hát lehet köze... Sajnos, ismerem az uraságot...

– Értem. És... és akkor, hogy állunk a több száz fős tagság elé azzal, hogy menjenek haza, mert se szállás, se kaja, se semmi?

Johanna összerezett, de csak azt ismételte meg:

– Sajnos ismerem az urat...

Máshogy próbálkoztam:

– Ferenc mit mond?

– Lesz szállás, minden meglesz. Később rendezük majd a számlát, ennyit tudott elintézni a helyi csoporttal.

– Ez is valami – bólintottam kissé megkönnyeb-
bülve. – Még jó, hogy Ferenc kéznél van min-
dig...

– Igen. Még jó, hogy legalább ő... – felelte, némi
élel a hangjában, Johanna.

Felálltam.

– Ha nincs más, én mennék is... Holnap jövök a
vezetőségire – mondtam, azzal már indultam is az
ajtó felé.

Keményen utánam szólt.

– Várj. Ne rohanj így el. Most a legfontosabb,
hogy legalább mi ne veszítsük el a fejünket. Feri
rögtön itt lesz, át kell beszélünk, hogy mit és
mennyit mondhatunk el holnap a vezetőségi ta-
goknak.

Visszamentem, és újra leültem.

– Ez nem lehet kérdés. Mindent és őszintén –
mondtam.

Rám kapta a tekintetét. A szeme csillogott,
amihez a szép mosolya is asszisztált.

– Köszönöm, Gabi. Pontosan ezt a hozzáállást
vártam el tőled.

Éppen mondtam volna valami kedveset
még magamról, mikor csengettek.

– Ez Feri lesz. Maradj, beengedem.

... A szerdai vezetőségi ülés minden résztvevője együtt volt már (beleértve az öt regionális csoport vezetőjéből négyet), amikor az elnökünk a hatodik csoport főszerkesztőjével – mintha minden a legnagyobb rendben volna – nagy vídáman megérkezett.

Éppen lefőtt az első kávé.

Bán Misi, a kecskeméti Hírös Lantosok főszerkesztője volt az egyetlen, akivel még nem találkoztunk, s úgy illett, hogy az elnök mutassa be nekünk. Miután ez kellő hivatalossággal meg is történt, alaposabban szemügyre vettem az „ifjú titánt”.

Ragyogó, fekete, mandulavágású szemek, barna, csinos arc, szép száj, felette hetyke kis bajusz – mindez koromfekete fényes hajának sima keretében, melyet mélyen a homlokára fésülve viselt. Határozottan jó kiállítású fickó volt, még innen a harmincon. Bal kezét, divatosan koptatott farmerjének farzsebében tartotta, jobb kezének hosszú, finom ujjai között aranycsíkos St. Moritzot tartott –, ami ismertén a legdrágább márkájú cigi volt akkoriban. Nocsak – gondoltam, – ilyen jól keresnek a földmérők?!

– Nagyon örülök, hogy végre személyesen is megismerhetem a Naxos íróját, túl azon, hogy benne tisztelhetem az országos Lantosok főszer-

kesztőjét is – mondta. – A Naxos hihetetlenül bátor könyv, kíváncsian várom a folytatást.

Csöndesen, szinte meghatottan álltam és néztem a csinos arcát, meg az apró kis füleit. Igazán helyes kis fülei voltak... Kedvesen rámosolyogtam.

– Nem mondd, hogy a földmérők Valentot olvasnak és nem Hrabalt? – kérdeztem, nem titkolt meglepetéssel a hangomban.

– Azt is olvasnak, persze. Meg Buzzatit, Büchnerert, Lönnrot-t és Orwellt is, hogy a külföldi példák nál maradjak...

– Örülök, hogy egy ilyen egyetemes műveltséggel bíró ifjút talált az elnökünk a Hírös Lantosok élére. De túl ezen, igazán érdekelne, hogy találkoztlál éppen a Naxosszal?

– Pofonegyszerű – nevette el magát Bán Misi. – Az élettársam könyvtáros. Hazahozta, kíváncsi voltam... Tudod, nekem a görög mitológia a vesszőparipám... És hát, Naxosról mindent tudok...

– Amiről én írtam, az egy másik Naxos – vetettem ellent.

– Lejött, persze... – mondta és egyenesen belenézett a szemembe. – A világirodalmi műveltség csak az egyik, amiről híres vagyok. A másik a tolerancia. Mindenféle másság iránt.

– Oké, értem.

– Ha még hozzáteszem azt is, hogy az élettársam egy srác, teljesen megértesz.

Hopplá! Őszintesége úgy mellbevagott, hogy alig sikerült egyensúlyban tartani magam. Megpróbáltam mosolyogni. Sikerült úgy-ahogy.

– Kösz a „beavatást” – mondtam. – Nem sokan vállalják föl a másságukat, még most a demokráciában sem... Bátor emberke vagy, Mihály?!

– Hívjál Misunak, ahogy a barátaim.

– Oké... Misu. És kösz. Tudod, én is rendes vagyok azzal, aki rendes énvelem... De most ülünk le, mert úgy látom, az elnökünk már igencsak türelmetlenül csattogtatja a golyóstollát...

Helyet foglaltunk az asztal végén, egymástól háromszéknyire, ahol még nem ült senki. A debreceni regionális csoportvezető-főszerkesztője azonnal „lecsapott” rám.

– Örülök, hogy látlak, Gabikám – mondta, de én nem hiszem, hogy örült volna. Bár, ki tudja... Wolf Bercitől bármi kitelt, s bárminek az ellenkezője is... Az első pillanattól nem jött be nekem emberileg, bár költőként nagyra tartottam, ahogy a feleségét, Zitát is.

A szerkesztőség nagytermében kényelmesen elfért a FIT vezetősége. A hatalmas ebédlőasztalt a titkárasszony vörös posztóval terítette le, mikor üléseztünk, s zöld posztóval, mikor szerkesztettünk.

Miután megittuk a kávéinkat, megkezdődött a „ceremónia”...

Tamásiné dr.Vayk Johanna gyönyörű ruhában volt, és sokkal fiatalabbnak látszott a koránál. Nyilván, remekelt a fodrásza és a kozmetikusa is. Fekete szeme élénken, barátságosan csillogott, tekintete viszont szigorúnak, majdhogynem parancsolónak tűnt.

A jobbján az elnök ült, és bennünket figyelt mozdulatlan, szép, kék szemével, de annál idegebben rebbenő tekintetével. Látszott rajta, hogy „tudja, hogy mi tudjuk...”.

Balján Ferenc ült, aki viszont maga volt a nyugalom kőből faragott szobra. Barázdált arca éppoly mozdulatlan volt, mint a szeme.

A fővárosi csoport irányítója, KicsiBayron, velem szemben ült. A szép költőpalánta hátradöntötte a székét, s hanyagul keresztbevetette a lábát. A nadrágja borotvaélesre volt vasalva. Összeszorított szája sarkában vékony szivarka lógott.

Én ültem Wolf Berci mellett, s a másik oldalamon ült az új miskolci regionális csoport vezető főszerkesztője, Nagyné Herczeg Viola, végül pedig a győri csoportvezető főszerkesztő, Baráthy Mózes Botond zárta a sort.

Korábban kilépett már a FIT-ből két regionális csoport: Pécs és Pápa.

Kecskeméten külön volt választva a csoportvezetés a szerkesztéstől, s miként azt már elmondtam: Bárányné a főszerkesztőjét küldte maga helyett, fontos szervezési munkáira hivatkozva.

A FIT negyedéves vezetőségi ülését a titkárszenny nyitotta meg. Őt követte pénzügyi beszámolójával Kovácsné Ladik Dóra könyvelő... Aki elmondta, hogy a dolgok nem mehetnek így tovább, ahogy mennek... Az ember nem csinálhat mindig azt, amit akar, legyen az illető bárki. Hogy megkaphassuk azt, amit akarunk, másoknak is meg kell adnunk, amit akarnak. Kijelentette: bizonyos abban, hogy pillanatnyilag leginkább az országos találkozóra kell fókuszálni és az elnöki hibát közös erővel korrigálni. Meggyőződése –, mondta Ladik Dóra –, hogy az elnök a jövőben nem fog felelőtlenül bánni a társaság pénzével. Szavazzunk bizalmat az első botlása után, mert őszintén elmondta és vállalta bűnét!

Nem volt rossz „védőbeszéd”, az már biztos!

Amikor befejezte, egy pillanatig csend volt. Dóra ránézett Ferencre, mintha tőle várna megerősítést. Mi valamennyien követtük a példáját, és az alelnökre néztünk.

Ferenc felállt és határozott hangon kijelentette:

– Én megszavazom a bizalmat Jancsikám –, és kinyújtotta tenyerét. – Itt a kezem rá.

Az elnök elvörösödött, felállt, és fátyolos hangon köszönte meg az alelnök bizalmát.

Mellettem Wolf Berci ajka gonosz mosolyra görbült, majd emelt hangon megszólalt:

– Egy pillanat, alelnök úr! Így nem lesz jó. Ha nem játszanak nyílt lapokkal, nem jutunk messzire. Eltűnt félmillió, vagy nem?

Jancsi úr arca vörösből szürkére változott.

– Szavamat adom, hogy az utolsó fillérig elszámolok velem – ígérte.

Berci persze nem hagyta ennyiben.

– Mikor?

– Egy hónapon belül...

Gyorsan felálltam és körbenéztem. Igyekeztem minél komolyabb képet vágni, és miután sikerült, megkérdeztem:

– Elfogadjuk? Aki igen, az tegye fel a kezét!

Egy ellenszavazat és két tartózkodás mellett a vezetőség elfogadta az elnök által ígért visszafizetési határidőt, ami jegyzőkönyvbe került, majd Ferenc kijelentette:

– Akkor az első napirendi pontot lezárhatjuk. Nos, térjünk át a másodikra...

Rátértünk.

Prosszer Gabriella Júlia

CHANSON DE GESTE / Ófrancia hősköltemények / 3.csoport

(G. de V. lovag és G.de T. őrgróf képzelt beszélgetése Lady F.-ről)

G. de V. lovag :

Lady F. a gyönyörű, és csak az érte tűzben égő szerelmet akarja !
A lángot,mely társa örök lángjának.A fényt,mely elhiteti véle,hogy
nem csak saját fénye világít az éjben, mikor már nem lesz se Hold ,
se csillag fenn az égen.A kiválasztottat akarja - engem akar ! – ki
minden érzékét fogva tartja, - engem akar ! -, ki hallgatásommal is
felkorbácsolom asszonyi vágyait – engem akar ! – aki képes vagyok
úgy szeretni ,aminő szerelemre öröktől vágyott. Engem akar ! ,mert
én a *szerelem kiválasztotta* vagyok.

G. de T. őrgróf :

Téved , jó lovag, Lady F. inkább a tüzesvérű latin szeretőkért rajong de
kölyökképző bohém művészek társaságában is szívesen mulatja az időt.
Udvari körökben rebesgetik róla, tigris tart ölel helyett,s férfimód ül fel
a lóra s keményen tartja magát a legszilajabb csödör nyergében is .

G. de V. lovag :

Ugyan ?! Rosszszívű pletyka csupán. Lady F. ízlése rendhagyó talán ,de szíve
sosem volt csapodár.Hűségére akár az életem felteszem ?!

G. de T. őrgróf :

Jó lovag, akkor ön elveszett !

G. de V. lovag :

Az nem lehet ! Lady F-t én ismerem az idők kezdetétől, szép-szavú esküjét
elhiszem ,s hogy engem akar , kétségem nem lehet felőle.Bizonyosság im ,itt
a jegykendője.

G. de T. őrgróf :

Ébredjen fel, jó lovag ! Ön ostoba .Álomporral teleszórtá serlegét a „bestia „,
Ha önt szereti, ahogy hiszi, hát mondja meg : más udvarló a szép hölgynek
minek kell ? Nem tud tán ön trubadúrok ékes nyelvén dalolni, nem tud –é ön
máglyatűzként lobogni vagy *kiválasztott szerelmével* nem különb e, mint a sok
fajdkakas, ki Lady F. körül rendszeresen feldürrög ?

G. de V. lovag :

Tán... csak a mord valóságból a romantika enyhébe menekül, de a választ Lady F. adhatná
meg egyedül .

G. de T. őrgróf :

Nem mondja ezt, jó lovag ?! Vagy ha mégis, hát nem gondolja komolyan ?! Mert
hisz önben oly világra lelhetett, aminőt az álmaiban kergetett : ahol minden jó
és hősies és forrás – tiszta ,romlatlan romantika, ahol a szerelem eget verő szenvedély ,egy
ilyen érzést kalandokra ki cserél ? Ahol soha nincsen unalom, ahol madár zeng a
csupa-virág lombokon . Ön a *kiválasztott szerelem* , s én elhiszem. Ám de Lady F.
vaj `nem játékból hitte el...?

G. de V. lovag :

Ha így van..., s ha ez így lehet ...Többé nem nyithatom áldott fényre szememet, mert az
áldott napfény szerelmével elveszett !

A SZERZŐ Kláris folyóiratban megjelent sanzonja

Török császár turbánjai (a SZERZŐ fotója)

X. *Nehéz napok könnyű éjszakái*

Késő délután ért véget a vezetőségi gyűlés, s utána még néhányan beültünk sörözni a szomszédos Medve Kert Sörözőbe.

EszterM és Gerti már a vacsoraasztalnál ültek, mikor hazaértem.

– Kimerültnek látszol – mondta Gerti, mikor a fürdőszobából visszatérve leültem közénk. – Nehéz napod volt?

– Mondhatni... Túl vagyunk a nehezen, bár nem sokon múlt, hogy túl legyünk. Ja, ezen kívül kaptam kilenc szerelmi ajánlatot.

– Te Casanova, te! – kacagott fel Gerti. – Remélem, nem utasítottad vissza őket?

– Nem, dehogy – vigyorogtam.

EszterM csak mosolygott, majd csendesen megjegyezte:

– Kilenc soha nem lehet olyan veszélyes, mint egy. És hát, tudom, hogy az az egy ezúttal jó messze van!

Természetesen Adélra célzott, aki valóban „jó messze” volt éppen akkor: Münchenben töltött két hetet, a munkahelyétől kapott tanulmányi úton.

Megszólalt a telefon. EszterM felvette a kagylót, aztán átadta nekem.

Ferenc hangja volt a vonalban:

– Gondolom, talán érdekel, hogy Mirci nem engedte be a lakásba Jancsit, aki ezért úgy berúgott, hogy randalírozni, meg verekedni kezdett. A yard meg bevitte...

– Jesszasz!

– Itt vagyok Mircinél, most hívták, hogy menjen érte... Nem akar menni. Ami ugye érthető... Mi legyen?

– Tőlem kérdezed? Menj be érte te, vidd haza magadhoz és tedd helyre, ahogy kell.

– Oké. Te nem akarnál velem jönni?

– Ahogy mondd, Ferenc. Nem akarok – feleltem, és letettem a kagylót.

Kérdőn néztek rám mind a ketten.

– Jancsi úr megbolondult – közöltem könnyedén, majd felálltam. – Töltök magamnak egy pohár whiskyt. Kértek ti is?

Mondták, hogy nem. Ők inkább boroznak.

Töltöttem hát magamnak egy jókora adagot, amit egy hajtásra lenyeltem, majd rágyújtottam és végignyúltam a pamlagon.

- Nem fejezed be a vacsorát? – kérdezte Gerti.
- Már befejeztem.
- Alig ettél – mondta szemrehányóan EszterM. – Pedig imádod a töltött húst.
- Elegem van Jancsi úrból. Kezd az idegeimre menni a hülyeségeivel.
- Mi történt? – kérdezték, szinte egyszerre.
- Megbolondult...
- Bővebben?
- Teljesen megbolondult – próbáltam humorral lazábbra venni magam, de éreztem, hogy szétfeszít a düh.

Gerti elvonult a fürdőszobába. EszterM berakta a tányérokat a mosogatógépbe, aztán leült mellém a kanapéra.

- Szegénykém – mondta, a hajamba túrva –, nyugodj meg.

Elnevettem magam, hogy el ne sírjam magam.

- Előfordultak már problémák a FIT-ben, de ez a mostani történés, azt hiszem, egy drámai fordulat előszele...
- Nem tehetsz róla, mi értelme, ha magadat vádozol? Igyál velem inkább egy pohár vörösbort, az majd szépen lenyugtat. Nem a te hibád, Kölyök.
- Nem... Bár, ha jól belegondolok, kitalálhattam volna előre, mi lesz Jancsi legújabb eltűnéseinek a vége...

Lágyan elmosolyodott, és elnézően mondta:
– Eltúlzod a dolgokat, szívem. Nem lesz semmi-
féle drámai fordulat. Jancsi úr majd rendezi a
számláját és a FIT dolgai újra a megszokott nyu-
godt mederben folynak tovább. Hozom a bort...

És hozta.

– Lehet, hogy igazad van – mondtam, miután jól-
esően lehúztam a kesernyés Kékfrankost. – De
mégis piszok rossz előérzetem van...

– Az a bajod, Kölyök, hogy kikészültek az idege-
id. Túl sokat vállaltál, túl sok felelősséggel. Foly-
tasd csak így tovább, és szabályszerűen bedilizel.

Felemeltem az egyik kezemet, kinyújtott
ujjakkal. Nem remegett.

– Ez nem jelent semmit – mondta EszterM.– A
baj belül van. Miért nem hagyod ott az
ARANYMETSZÉS szerkesztőségét legalább?
Sikerül úgy kizsigerelniük minden alkalommal,
hogy félholt vagy, amikor hazaérsz... Pihened
kéne, kikapcsolódní a munkából, s nem csak egy
rövid hétvégére, ahogy most csináltad. Gyere el
velünk Bécsbe! Jót fog tenni neked.

Határozottan megráztam a fejem.

– Nem lehet, életem. Most talán nagyobb szükség
van rám a FIT-ben, mint eddig bármikor volt.
Nyakunkon a kecskeméti országos találkozó... Te
is nagyon jól tudod, hogy az országos tagság előt-

ti éves kötelező központi főszerkesztői beszámolót nem háríthatom át senkire.

– Ha nagyon akarnád, megtehetnéd.

– De nem akarom. Kicsit sem akarom. Ismersz...

Fölém hajolt. Összeszűkül a szeme.

– Vajon tényleg ismerlek-e, Kölyök?

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Semmit. Csak néha nem értelek... Mire jó ez az örült hajsza, kinek akarsz megfelelni állandóan? S nem csupán a munkában hajszolod magad... A kalandok is úgy jönnek-mennek az életedben, mintha fővesztés terhe mellett, kötelező lenne minden nővel ágyba bújni... Nem értelek, Kölyök. Komolyan nem értelek. És... és nagyon féltelek, ugye tudod?

– Tudom. És igazad van... Bocsáss meg, drága EszterM. Megígérem, hogy a jövőben visszafogom magam, minden téren...

Gerti kijött a fürdőszobából, s egy jóéjtpuszival elkészönt, majd cinkosan ránk mosolygott:

– Aztán feküdjetek le időben gyerekek, mert a gép hétkor indul, s a taxit ötre rendeltem. Korán lesz az ébresztő!

Kitöltöttem még a maradék bort és megittam, de utána csak nem hagyott nyugtot a bennem lakó kisördög és járatta a pofámat:

– Visszafogom magam, ha engedik az Égiek...
Bár, ők szórakozni akarnak rajtam, s nem halálra
unni magukat egy szentéletű Valent Gabin...

Azt hiszem, teljesen be voltam rúgva már.

– Hagyd abba, kérlek...

– Oké, oké... Csak, hogy tisztán lássunk... Te
ugyan otthont adsz nekem, s tejben-vajban für-
detsz mindennap, féltve szeretsz, mint anyatigris
a kölykét, ugyanakkor a szerelmes szenvedély se
hiányzik az ölelésedből, amivel mindig le tudsz
venni a lábamról... Mindig, amikor csak akarsz...
És szabad lehetek melletted, szinte korlátlanul
szabad...

EszterM akkor megborzongott, felállt és
elnevette magát:

– Remélem legalább te érted, miket hordasz itt
össze. Ha ugyan érted – mondta és eltűnt a für-
dőszoba ajtaja mögött.

Cigaretára gyújtottam és tűnődni kezdtem,
miért vagyok olyan hangulatban, amilyenben va-
gyok, hogy valóban a FIT ügyei mentek-e az ide-
geimre, vagy egyszerűen tényleg csak fáradt va-
gyok és kimerült.

S mert nem akartam –, nem is tudtam volna
elutazni másnap Bécsbe –, legokosabbnak tűnt,
hogy leiszom magam és néhány órára mindent és
főleg mindenkit elfelejtek...

A másnap kora reggelt szinte öntudatlan állapotban éltem át. Nem emlékszem semmire. Csak akkor kezdtem magamhoz térni, mikor odakint a taxi hangja felbúgott.

Ma is emlékszem, hogy milyen mámoros örömmel töltött el a – valójában csupán időszaki – szabadság érzése.

Az egész napot átaludtam.

Este átjött Dóra, ahogy megbeszéltük. S ahogy azon az éjszakán szeretkeztünk, úgy soha előtte még nem tettük... Vad, szenvedélyes vulkánkitörés sodort el mindkettőnket.

Másnap reggel, amikor felébredtünk, azonnal újra egymás karjába omlottunk... Aztán reggeli után lezuhanyoztunk, taxit hívtunk és csomagjainkkal berobogtunk Pestre.

A kecskeméti vonat indulásáig még jó két óránk maradt, hát sétáltunk addig a pályaudvar környékén. Dóra pompás idegenvezető volt, Budapestet úgy ismerte, mint a tenyerét, hisz több mint harminc évig dolgozott a Művelődésügyi Minisztériumban.

A FIT kecskeméti országos találkozója nagyobb zökkenők nélkül lezajlott.

Kicsit szűkös volt a szálláshely, kicsit szegényes a vendéglátás, de a remek programok és a Hírös Város látnivalói tökéletesen kárpótoltak bennünket.

Dórával a Kollégium tanári szobájában letünk elszállásolva. Esténként mindig éjfélután kerültünk ágyba, emelkedett hangulatban, s néztem, ahogy sietve levetkőzik, és bebújik mellém az ágyba. Boldogan öleltem magamhoz, és belereszkettem testének buja női illatába...

Az utolsó nap – vasárnap – szabadprogramos tengő-lengő nap volt, este ünnepélyes záróbulival.

Prosszer Gabriella Júlia
HOGY MONDJAM EL

*Hogy mondjam el
mire szót
nem lel
e
nyelv
hogy
Krózus kincse
se kell
csak csókod
égessen
el
Hogy mondjam
el
...?*

Hajdu Sára festménye: Remény

XI. *Holdárnyékban*

Özvegy Baranyi Frigyesné – Magda – a következő év tavaszán vonult nyugállományba a rendőrségtől, s telefonon hívott meg bennünket egy szombat délutánra, a Velencei-tó partján álló agárdi villájába, amolyan „új életet kezdek” kerti partira. Ott lesznek a fiai családotul és néhány kollegája, szintén családotul, eljönnek a sógor-női, persze Böske, meg Pisti is és néhány kollegája a testülettől, természetesen ugyancsak családotul, tehát vigyem Mayát, meg a gyerekeket, nem fogom megbánni. Az ő piknikjei mindig remekül sikerültek...

– Ugye, eljöttek Gabikám?

– Sok minden megváltozott azóta, hogy utoljára beszélgettünk, Magda – közöltem, könnyedre véve a stílust, mégis elbicsaklott a hangom, mikor hozzátettem:

– Maya tavaly meghalt... De már korábban szakítottunk.

– Istenem! Miért nem hívtál fel? Biztosan nagyon megviselhetett... – éreztem a hangján, hogy a sírás fojtogatta.

– Semmi baj... Túl vagyok rajta már –, nyugtatgattam, és igyekeztem magabiztosnak és meggyőzőnek tűnni.

Nem sok sikerrel... (Éreztem.)

Ettől függetlenül, megköszöntem a meghívást és természetesen elmentünk Adéllal és magunkkal vittük a legkisebb keresztlányomat, a virgonc kis Pannikát. A kislány – már részben felnőtt, illetve nagy kamaszkorú – testvérei között gyakran unatkozott játszópajtások nélkül... Óvodába azért nem vették fel, mert a sokat betegeskedő anyukája háztartásbeliként mindig otthon tartózkodott, iskolába pedig év-vesztesként még nem járhatott.

... Szombat délután fél háromkor érkeztünk Agárdra. Adél barátnője, Zizi Cukor repített le bennünket a sportkocsiján és bár nem volt a meghívottak „listáján” –, természetesen –, maradni óhajtott. A villa szélesre tárt kapujában Magda rendőrfiai voltak a fogadóbizottság –, persze talpig civilben –, s bár Kisfricivel gyakrabban találkoztam, mint a Pécsett szolgáló Marcival, azért a kisebbik Baranyi fiút is könnyen felismertem, mert ő hasonlított jobban elhunyt édesapjára, s általa így Lízre is... Az én „isteni Lízemre”. Akit

a sógornői (nem csupán Magda, de Klári és Márta is) rendre és következetesen csak le-BÖSKÉZTEK, mióta csak megismertem a Baranyi familiát.

Kisfrici és Marci kedvesen, udvariasan elmagyarázták, merre találjuk a többieket.

A vörös- és lucfenyővel sűrűn beültetett hatalmas kertben, a fák közt, kerekklapú faasztalok, faragott székek és padok álltak. A fű – május lévén – élénkzöld volt és selymes, az előző nap hullott könnyű zápor lemosta a port a természetről, s a nap is ragyogóbban sütött. A hőmérő huszonegy fokot mutatott. A legjobb idő „garden-partyra”!

Pannika a kertbe érve azonnal kiszabadította magát a kezemből, és kacagva futni kezdett a fűben hancúrozó gyerekcsoport felé...

Meglepett, hogy milyen sokan voltak, és milyen sok a gyerek, fenekestül felforgatták a kertet, harsány vidámságot vittek a környék csöndjébe. Amíg a hölgyek megterítették az asztalokat, a férfiak italokat töltöttek a poharakba, a kamasz fiúk és tini lányok faágakat hordtak össze az esti tábortűzhöz. Az apróságok viháncolva kergetőztek. Pannika percekben belül új pajtásokat szerzett be magának.

Líz kigömbölyödött, mióta utoljára láttam. Kicsit slamposnak és nagyon illuminálnak tűnt, de a szeme szinte semmit sem veszített régi fényé-

ből. Még mindig nagyon szép nő volt, az biztos, de betegsége és a Magyarai Istivel töltött komisz évek sajnos letörölhetetlen nyomokat hagytak rajta.

Nem öleleztünk össze, pusztit sem adtunk egymásnak, csak egy halovány, futó mosolyt váltottunk, s miután bemutattam neki Adélt és a barátnőjét, és Pannikát is oda tudtam csalni egy pillanatra, ő viszonzásul összeismertetett a legújabb közös barátjuddkal, akit Isti éppen felénk terelgett, nagy igyekezettel. Edmond – dr. Laky Edmond – plasztikai sebész volt, s elégnek bizonyult egyetlen pillantást vetnem a sármos, ősz hajú férfi magabiztosan vigyorgó arcába, azonnal világossá vált előttem, hogy a doki több mint barát Líz számára. Ez, mintha dühített volna... De végül is, mit képzeltem, mit vártam? Líz a felgyógyulása után és férje „megtáltosodása” után, rövid ideig valóban boldognak és kiegyensúlyozottnak tűnt... Ám Magdától tudom, hogy a második mellplasztikai műtétje után inni kezdett... Kőkeményen. Visszazüllött, férjecskéjével versenyt vedelnek, s jó ideje már hármasban isznak a dokival...

Líz igyekezett meggyőzni arról, hogy milyen jól érzi magát a bőrében, hogy Istivel boldogan élnek, s hogy Eddi milyen klassz barát... – Azt hiszem, senkivel sem cserélnék már – mondta lelkesedve és meg sem lepődtem, mennyire hamisan csengtek a szavai. – A múltat igyekszem

elfelejteni, élem a jelent. A munka sem hiányzik már, mint az elején, amikor leszálékoltak és nem tudtam mit kezdeni a hirtelen rám szakadt rengeteg szabadidővel. Olvasok, filmet nézek... s néha elutazunk erre-arra, hármásban... Legutóbb például Svájcban voltunk egy hónapig... Megtá-
nultam szerelem nélkül élni, kedvesem.

Muszáj volt megkérdezni:

– És nem hiányzik?

Nevetett. – Már nem hiányzik.

El kellett volna hinnem, mert nagyon meggyőző próbált lenni. De Liz nekem sohasem tudott meggyőzően hazudni...

Később bemutattam Adélt néhány ismerősnek, ami Zizi Művésznő esetében teljesen felesleges lett volna, mert bemutatkozott ő magától is. Volt, akinek többször is, a délután és az est folyamán.

Adél egyre-másra csattogtatta a vadi új japán fényképezőgépét a társaság tagjaira, s látszott, hogy boldoggá tették, ha arra kérték, csináljon még néhány felvételt. A fényes papír örökre rögzítette az emléket.

Miután mindenki jóllakott, és leszedték az asztalokat, s lassan az összes gyereket is ágyba-
imádkoztuk, a félkörben álló, padok közti kővel kirakott gödörben Kisfrici meggyújtotta a tábor-
tüzet és kezdetét vette az „ez a nóta-nóta körbe-

jár...” című vidám össznépi társasjáték. Mindenki kipirult arccal dalolt. Még Adél is, akinek ugyan kitűnő zenei hallása és gyönyörű alt hangja volt, de minimális szövegtudással sem rendelkezett. Nem akartam ünneprontó lenni, de éreztem, hogy képtelen lennék csatlakozni a nóta-körhöz –, hát óvatosan elsomfordáltam és magányos sétára indultam a lassan leszálló éjszaka leple alatt, a tó partjára.

Egyre jobban eltávolodtam a jókedvű társaságtól. Néhány perc múlva olyan érzésem támadt, mintha tilosban járnék: sarkon fordultam, mintha figyelmeztetést kaptam volna, hogy valaki van mögöttem... S bár tarkólövést nem vártam, arra mindenesetre számítottam, hogy eltévedhetek a teljesen ismeretlen partszakaszon és arra nem igazán vágytam, ott a vaksötétben...

– Ne haragudj, hogy utánad jöttem – szólalt meg egy hang, váratlanul, amikor megfordultam.

Magda állt előttem, az ezüstös hold sápadt fényében.

– Dehogy haragszom, mit nem mondasz... – feleltem, mélységes zavaromban. – Kérni is akartalak, hogy sétálj velem, de mégsem rabolhattam el éppen az ünnepet...

– S ha az ünnepelt bevallaná, hogy pont arra vágyott, hogy elrabolják?

– Geszti őrnagy bizonyára fontolgatta is, ahogy elnéztem –, mondtam erre.

Nevetett.

– A főnök mulyább annál! Meg aztán én nem is rá céloztam... Hanem...

– Ki ne mondd! – tiltakoztam, megjátszva az ijedelmet.

Túljátszottam...

Magda nevetve ugrott a nyakamba.

– Te csibész! Te... te... Csibészke!

– Hé, hölgyem! A név már foglalt! Ha nem tévedek, Rumcájsz papa égetni valóan komisz fiacskája viseli e vonzóan romlott becenevet?!

Na, igen, én általában csak ilyeneket tudtam mondani. Csak viccelődni voltam képes a váratlan és komoly helyzetekben... El is bizonytalanodtam akkor rendesen, mert attól tartottam, hogy Magda cinikusnak fog tartani ezért a viselkedésemért –, de nem. Őszintén és kedvesen megismételte:

– Csibészke. – Majd így folytatta: – Amióta ismerlek, erre a napra vártam. Szeretlek, imádlak. Akarlak, megdöglök érted. Érted?!!! Csak mégsem volt merszem betolakodni az életedbe, hiszen valahányszor telefonon beszéltünk, a „hogyan vagy” után, azonnal azt kérdezted: Erzsivel minden rendben van, ugye? Mit mondhattam volna? És hogyan kezdtem volna egy olyan vallomásba,

amit meg sem érthetnél volna?! De azt biztosan tudtam, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítottál volna az érzelmeimnek... És én nem akartam, hogy miattam..., hogy miattam elhagyj bárkit is, vagy hogy elhanyagold a munkádat, hogy megrövidítsd Erzsit... vagy akár bárkit is miattam... Aztán eljött ez a nap. Amikor láttam, hogy Erzsi még mindig fontos neked, hogy örökké fogod szeretni őt... Mindenki mellett és mindenkitől függetlenül, ha fizikai valójában többé nem is lesz hozzá közöd, Ő végzetesen és öröktől-örökig tartozik hozzád. Igaz?

Álltunk egymással szemben, ő a nyakamat ölelte, én a teltkarcsú derekát.

– Igaz.

– Mire vártam volna hát tovább? – kérdezte izzó hangon.

– És Adél?

– Adél nem számít. És a professzorasszony sem, és Gerti sem és senki sem. Te Lízé vagy, most és mindörökké. A lelkeddel. De a fizikai és szellemi valód új és új kalandokra kész, minden pillanatban. Ezt minden nő megérzi rajtad. Ahogy minden férfi is, persze. De nagyon régóta Te már csak Gábor vágyaival törődsz, s számomra bened pontosan ő az, aki annyira izgat. Akiért odavagyok. Akit imádok. Érted, Csibészke?

– Értem –, hazudtam szemrebbenés nélkül. Pedig, valójában semmit sem értettem, bár fölfogni nagyon is fölfogtam a lényegét. És nem csupán hagytam, hogy megcsókoljon, de lazán vissza is csókoltam.

S a csók után Magda, némi módosítással, még egyszer föltette, a korábban már föltett költői kérdést:

– Mire kellett volna még várnom, Csibészke?

A tó hullámai lágyan csobbantak a part menti kavicsokra... Párméterrel odébb egy móló körvonalai rajzolódtak ki a kékbársony éjszakában.

Amikor a szemünk találkozott, nem volt szükségünk további kérdésekre, mert a testünkön átcikázó villám teljes bizonyossággal adta meg a legtökéletesebb választ, az összes fel sem tett kérdésünkre. Legyőzte számos bonyolult kéte-lyünket – amennyiben voltak kéte-lyeink – s már csak egyet akartunk mind a ketten: egymást.

... Hajnalodott már, mikor egymáshoz si-mulva, lassan, szótlánul elindultunk visszafelé. Nem tudom, Magda mit érezhetett –, legfeljebb, ha sejtettem –, de a magam érzéseit elmondha-tom... Béke volt bennem, végtelen nyugalom és a jövőre gondolni sem akartam, s talán nem is tud-tam. Magdára akartam gondolni csak, semmi és senki nem érdekelt az Itt és Most boldog szédüle-tében.

- Szeretsz már egy kicsit, Csibészke?
- Nagyon szeretlek, Magda.
  - Belecsókolt a nyakamba.
- Hazudsz... De persze hihetően. S ettől vagy annyira sikeres a nőknél...
- Nem mondom... – vigyorogtam zavartan, mert bizony, hasonló következtetésre jutottam magam is, magamról. Pedig valójában nem is igazán hazudtam én a „szeretlek” szót, csupán felhasználtam, az adott pillanatban, az „itt és most”-ban kapott gyönyörök kifejezésére.
- Szeretlek. Mióta ismerlek, szeretlek, Magda. Csodálatos nő vagy!
- Nyilván bőven van összehasonlítási alapod – kuncogott.
- Van... Minek tagadnám... De az „élő” kapcsolataim közül, szívem szerint, mégiscsak téged választanálak „királynőmmé”!
- Te... te kis hazudós... – Magda teste reszketett, ahogy hozzám simulva lépdelt. – Azért kíváncsi lennék rá, hogy mennyien vagyunk, ahogy te mondom... „élő kapcsolatok”, per-pillanat...
- Nem sokan.
- A nem sok annyira relatív... Szám szerint?
- Azt akarod, hogy mondjak egy számot?
- Például – kuncogott, s érezhetően nagyon élvezte az évődést, az adott témában.
- Egy – mondtam.

- Hazudsz.
- Kettő.
- Hazudsz. Csak akikről én tudok, már azok is többen vannak!

Megálltam és megállásra kényszerítettem Magdát is. Lefejtettem a karját a derekamról és egy lépésre eltávolodtam tőle.

– Bocsáss meg, kérlek, de inkább beszéljünk másról. Lehet, hogy számodra ez roppant szórakoztató játék, engem inkább idegesít...

– Jaj, ne haragudj, Csibészke. Honnét tudhattam volna?

– Oké. Most viszont, hogy már tudod, zárjuk rövidre.

– De tényleg nem haragszol?

– Ha mondom...

– Mondod... De nálad sosem lehet tudni, hogy mikor mondasz igazat.

– Nocsak! Ennyire kiismertél volna már? – nevettem el magam, majd felemelve a kezemet, vidáman kijelentettem:

– Tisztelt bíróság! Esküszöm, hogy az igazat, csakis az igazat mondom!

Olyan hangosan nevette el magát, hogy a tó Pákozdról visszhangozta Agárdra vissza, győzgyőző kacaját.

– Imádlak, Csibészke!

– Ez a minimum –, vigyorogtam újra, felszabdultan.

– De ha nem akard, hogy kapcsolat legyen közöttünk, nem láncollak magamhoz. Semmiféle kötelezettséget nem kell érezned irányomban.

– De én érzek, Magda – tiltakoztam hevesen. – Igenis érzek! Szeretlek, ezen semmi sem változtathat, de nem ígérhetek neked semmit, és a pusztán érzelmemen kívül nem is adhatok neked egyebet. Ha ennyi elég, én...

– Hát, kértem én tőled bármit is?

– Nem. Nem kértél – ismertem be.

– Látod. És most menjünk, drágám. Túl soká voltunk távol így is.

Magda válaszát akkor én úgy értelmeztem, hogy – akárcsak gyakorta jómagam – ő is csak gyönyörűséget, pillanatnyi változatosságot keres, de nem akar komoly kapcsolatba bonyolódni. Ez a helyzet – tekintve titkos „férji” minőségemet és Adélhoz fűződő komoly kapcsolatomat – nekem is megfelelt. Ettől függetlenül, nagyon vártam a vele való találkozásokat...

Mert attól a naptól kezdve rendszeresen randiztunk, s még csak túlzottan óvatosnak sem kellett lennünk, hiszen évek óta fennálló ismeretségünk, majd mély barátsággá erősödő kapcsolatunk nem volt titok családjaink és barátaink előtt. Összejártunk, még ha nem is túl sűrűn. Néha

Magda ejtette útba Szigetdombot, mikor Kisfrici és Marci családja közt ingázva töltötte az évet, aztán meg mi mentünk Agárdra, hol a nővérem gyerekeivel, hol Adéllal, hol a barátaimmal, néha a szerkesztőség vagy vezetőség tagjaival, s persze párszor Ciliékkal is, amikor hosszabb időt töltöttek Magyarországon. Arra viszont gondosan ügyeltem, hogy a szeretőimet ne vigyem Magda nyakára, ha valamelyikük még oly erőszakosan követelte volna is... Viselt dolgaim a jó ízlés határait gyakran megközelítették, de át azon –, eddigi emlékeim szerint –, sohasem léptek.

Természetesen a „külvilág” előtt Líz sógornője és én csupán jó barátok voltunk, s csak titokban töltöttünk együtt egy-egy szerelmes órát, nagyritkán pedig egy egész éjszakát, melyekre az örült és szenvedélyes jelző felelhet meg leginkább... Gyerekes örömmel élveztem a birtoklást, az új kaland friss izgalmát, a hosszú évek óta özvegyen élő asszony izzását. Leírhatatlan gyönyörűség volt ölelni Magda érett asszonytestét... Amikor vele szeretkeztem, sosem jutott eszembe, hogy megcsalom EszterM-et, vagy Adélt, vagy pláne Dórát és Fridát. Gerti és a számomra mindig is igen kedves, ennivalóan cuki Lady Martha időnkénti „aktualitása” sem okozott minimális lelkiismeret-furdalást sem, legújabb kapcsolatomnál. Amit azért eleinte még hiányoltam is... S

hogy őszinte legyek –, kontrollvesztésre kezdtem gyanakodni. Ami persze alaposan rám is ijesztett!

Igaz: valóban csak a testemmel szerettem Magdát, a lelkemmel nem. Az Lízé volt még egyesegyedül, s erre Magda tökéletesen rá is érzett.

A családi-baráti összejöveteleken túl, én igazán csak az ágyban élhettem ki őszintén a kapcsolataimat. Az ágyban nyílhattam meg a másik előtt, ott mutathattam ki valódi énem testi vágyait, s ott vallottam be a lelkem legmélyebb bugyriában megbúvó félelmeimet is... Hiszen amikor a test meztelen, a lélek is csupasszá válik. Bíborpalástban és koronával a fejünkön lehetünk királyok és királynők. Meztelenül, szerelmes vágyaink kiszolgáltatóit lehetünk csupán.

De jól van ez így.

S talán éppen ettől van jól...

Magdát annyira csodáltam, ahogy talán korábban még egyetlen nőt sem. S ezt gyakran hangzottam is előtte:

– Csodálatos nő vagy, tudod?!

Aztán egyszer váratlanul rákérdezett:

– Szexuálisan is?

– Úgy is.

– Erős bennem a szexualitás?

– Igen. A tudatod alatt. De könnyen felszínre lehet hozni.

– Bárcsak akadt volna valaki fiatalabb koromban, aki a felszínre hozza – bukott ki belőle, fájdalmasan őszintén.

– A férjed nem volt képes rá?

– Nem. Frigyes figyelmes házastárs, példás családapa és első osztályú nyomozó volt, de az ágyban tökéletes nyárspolgárként viselkedett. Soha nem éreztem nőnek magam mellette. Csak anyának... És soha nem éreztem ezt a gyönyört, amit veled.

– És Geszti őrnagy? Már régen nem titok, hogy a szeretőd...

– Csak volt. Csak volt a szeretőm. Laci egy nagydarab mulya tehetetlenség. Igaz, mindig nagyon igyekezett, hogy jó legyen nekem is, de hiába. Szenvedélyt nem tudott ébreszteni bennem, ahogy a férjem sem. Nyilván náluk lehetett a hiba, hiszen, ha te a karodba veszel, egyszerre izzó vulkán lesz a testem, és a felhők fölé repít az eddig ismeretlen gyönyör! Ugye, te is érzed, mennyire boldoggá teszel?

Éreztem.

Pató Selam
MEGVÁLASZOLT KÉRDÉSEK I.

*Mért is kerestem mindig azt a kést,
mely le akarja metszeni szárnyam?
Szabad egemen egy csapdányi rést,
mely megragad, foglyul ejt magában?*

*Parttalan selymú óceánomban
azt az egyetlen biztos cölöpöt,
mitől vérem pirosabban csobban,
ha sors-bárkámmal nála kikötök?*

*Örök nappalomban mért kutattam
szüntelenül a sóhajtásnyi éjt,
éberem virrasztó öntudatban
magamon-kívüliséget -, miért?*

Pósfalvi Krisztián festménye: Fogságban

XII. *Hosszú búcsú*

EszterM pár napra leutazott Lady Martha-val Erdélybe, aki kilencvenhét nyarán költözött a svédországi Öland szigetéről Magyarországra, Budapestre. Én pont azon a nyáron próbáltam először komolyan szakítani Adéllal. Őszintén bevallottam neki, hogy bár nagyon szeretem, de nem vagyok szerelmes belé, s ami négy év alatt sem következett be, az bizonyára már sohasem fog bekövetkezni... Hát ne erőltessük tovább ezt a kapcsolatot! Váljunk el egymástól békében, vagy maradjunk egyszerűen barátok.

Adél ült a fotel mélyén, és egyik cigarettát szívta a másik után, de tőle szokatlan módon egyszer sem próbált a szavamba vágni.

– Mit szólsz? Lehetünk a jövőben simán csak barátok? – kérdeztem magam is, a sokadik cigarettára gyújtva, majd odaléptem hozzá és gyöngéden megérintettem a vállát.

Ijesztőnek tűnt, ahogy egész testében özszerándult. A hangja két oktávval a megszokott fölé ugrott.

– Nem akarok simán csak a barátod lenni, Kisherceg! Szeretni akarlak, ölelni és csókolni, egész életemben! Veled akarok élni!

– De én nem akarok veled élni, értsd meg – mondtam, nagyon visszafogottan.

– Már nem szeretsz, Kisherceg?

– Szeretlek. De nem vagyok szerelmes... És anélkül nem látom értelmét a kapcsolatunknak. Fogd már föl, Adélka!

– Képtelen vagyok fölfogni, Kisherceg! Te senki-be sem vagy szerelmes és mégis szeretkezel mindenkivel. Akkor ez hogy van?

– Úgy, hogy ők nem akarnak összebútorozni velem, s elfogadnak simán szeretőnek. Érted?

– Ezt értem. De én is elfogadtalak szeretőnek, mégis el akarsz most hagyni.

– Te többet akarsz. Az első perctől többet akartál. Együtt élni velem, de az kizárt; mert látod, én már együtt élek a professzorasszonnyal.

– Hagyd itt őt, Kisherceg.

– Eszemben sincs őt itt hagyni, Adélka.

– Miért?

– Mert szeretem.

– De azt mondod, engem is szeretsz.

– Őt másként szeretem.

- Jobban, mint engem?
- Nem jobban. Másként.
- Hogyan?
- Ez bonyolult, Adélka. Nem értenéd úgysem.
- Mert buta vagyok –, erre célzol?

No, itt kezdtem elveszteni a türelmemet. Kimentem a konyhába és kibontottam egy üveg bort. Tálcára tettem két pohárral meg egy üveg ásványvízzel, és bevittem a szobába.

Felnevetett.

- Le akarsz itatni. Ez jó jel...
- Nem akarlak leitatni – tiltakoztam, de én is elmosolyodtam.
- Akarjál, Kisherceg.
- Nem akarlak. És ne kishercegezz. Tudod, hogy nem szeretem.
- Te is folyton Adélkázol. Pedig én is útalom. Adél vagyok.
- Oké, Adél. Akkor igyunk a barátságra, rendben?
- Miért nem a szerelemre iszunk?
- A barátság is nagyon fontos, Adélka... Bocs, Adél.

Töltöttem. Adélnak csak bort, mert nem itta vízzel, magamnak fröccsöt kevertem.

Koccintottunk.

– A barátságunkra! – mondtam, már kissé jobb kedvvel, mert barátnőm teljesen békésnek és nyugodtnak tűnt, mikor rám nézett.

– Maradhatok éjszakára?

– Persze. Feltéve, ha beéred a vendégszobával – mondtam.

– Ez rajtad múlik – felelte, szép ívű ajkán azzal az ártatlan lánykamosolyával, amit már annyira jól ismertem, s amelynek a csapdájába rendre belesétáltam kapcsolatunk korai szakaszában.

– Ha így van, akkor ezt megbeszéltük. Ágyneműt találsz a szekrényben. Kaját a hűtőben. Én lelép-tem.

– Itt akarsz hagyni?

– Igen. Megígértem Dórának, hogy átugrom hozzá... Nem tudtam, hogy ma kijössz.

– De itt vagyok.

– Látom. Már mindegy.

– Éppen ez a bajom, Kisherceg. Hogy neked mindegy... Nekem viszont... – elhallgatott.

Néztem az arcát. Sápadt volt és szenvedő.

Nagyon megsajnáltam...

S akkor hirtelen belenyilallt a szívembe, de olyan élesen, hogy összegörnyedtem a fájdalomtól, és önkéntelen mozdulattal összemarkoltam mellkasomon az inget. Meggörnyedve ültem a fotelban, mozdulni se tudtam, mert a fájdalom megbénított. A lélegzetem elakadt és azt hittem

meghalok. Kivert a hideg veríték. Megpróbáltam felállni, de visszazuhantam a fotelba. Az egész testem remegett. Minden önfegyelmemre szükségem volt, hogy fel ne üvöltsek a kintól...

Nem ragozom tovább.

Akkor és ott, Szigetdombon, Adéllal való első szakítási kísérletem közben kaptam az első infarktusomat.

S hogy túléltem, azt éppen annak a nőnek köszönhetem, akit elhagyni készültem akkor és ott...

Pár napot töltöttem a János kórházban, s Adél el sem mozdult az ágyam mellől.

Kértem, ne szóljon a professzorasszonynak az infarktusról.

Megígérte, hogy hallgat -, majd néhány hét múlva, telefonon keresztül, simán és kőkeményen megszarolt:

– Kisherceg, kimennék holnap hozzátok. Vasárnap lesz, te sem dolgozol, s én hatkor leteszem a lantot...

Ködni, nyelni nem tudtam. Értelmesen beszélni meg pláne nem.

– De Adél... de tudod... de nem jöhetsz be... úgyis elzavarna... kinek kell a cirkusz... gondolkozz Adélka...

– A félkilences hévvel megyek. Csókollak, Kisherceg – lehelte és letette a kagylót.

Azonnal próbáltam a mobilján felhívni, de ki volt kapcsolva. Világos volt, mint a nap, hogy szándékosan kapcsolta ki.

... Szégyen a futás, de hasznos. Hát, föl a nyúlcipőket Gábrriel, és uzsgyi, valamerre – ugrottam ki az ágyból vasárnap hajnalban, és az asztali naptárba beírtam, vastag filctollal, jó nagy betűkkel: *Bocs, Életem. Éjszaka már nem akartalak felébreszteni, hogy elmondjam, okvetlen le kell utaznom ma Újvárosba. Ágnes mama nagyon beteg, s amúgy is, már nagyon régen voltam otthon. Este jövök. Csókollak. Kölyköd.*

A naptárt a kávéfőző mellé állítottam a konyhában, és úgy osontam ki a házból, mint egy tolvaj...

Hogy mégis mit reméltem, miben bíztam? Bele sem gondoltam, egyáltalán.

Lényeg a lényeg: késő este, megérkezve Szigetdombra, Adél és EszterM erősen túljátszott örömmel fogadtak a teraszon, ahol rám várva borozgattak –, feltehetően már reggel óta. Messze nem tűntek józannak, de egy fokkal talán a professzorasszony volt részegebb, akkor...

Lazára vettem a figurát és megpróbáltam humorral túlélni a keréketörést. Se puszi, se egy ölelés, lehuppantam a karosszékbe, velük szembe. – Hagyatok nekem is legalább? – kérdeztem, vi-gyorogva.

Fagyos csönd volt a válasz.

Nem is vártam kézfogót, mit tagadjam? Két pohár volt az asztalon és öt hosszúnyakú borosüveg. Nem lesz keréketörés – gondoltam kétségbeesve. – Elevenen megnyúzás lesz!

Jól jönne most egy infarktus... – agyaltam magamban tovább. No, nem olyan halál leheletű persze, mint a múltkori... Csak egy icike-picike infarktusocska...

Persze tudtam, hogy ez itt nem egy kívánságműsor. Jobb, ha felkészülök hát, a legrosszabbra... Csakhogy a legrosszabbra sohasem lehet felkészülni. Ezt én már az évezredek során megtapasztalhattam.

Rágyújtottam és várakozóan néztem szembe velük.

EszterM szólalt meg először:

– Miért hallgattad el, hogy infarktusod volt, Kölyök?

Adélka, naná, hogy elpofázta?!

– Mért, mért? Hát nem mindegy már? Túléltem és kész.

EszterM felállt a karosszékből, imbolyogva odalépett elé, és belemondta, egészen közel, az arcába:

– Mindegy, igaz. De akkor most válassz, Kölyök. Kivel akarsz élni? Velem, vagy Pásztor kisaszszonnyal?

Ugye, megmondtam?! A legrosszabbra sohasem tudunk fölkészülni. Az én jelenkori életemben az a legrosszabb, mikor választás elé állítanak. Mert azt nem viselem el. És inkább lelépek. Akármekkora örültség is...

– Komolyan ezt akarod, Életem? Hogy válasszak köztetek? – kérdeztem, alig leplezett döbbenettel.

– Ezt akarom, Kölyök.

– De én nem akarok választani! – mondtam, erős nyomatékkal.

– Nem tudsz, vagy nem is akarsz? – kérdezte EszterM, talán mentőövnek szánva.

– Tudnék. De nem akarok!

– Értem. Tehát nem akarsz?

– Nem.

– Akkor most menj el, Kölyök. Csomagold össze a holmidat és menj el.

– Végleg?

– Vé....gl...eg... – itt EszterM hangja kétszer akkorát bicsaklott, hogy először nem is értettem. Aztán leesett a tantusz, s akkorát csörrent, hogy a Holdon visszhangzott.

– Rendben – bólintottam, tagadhatatlanul megrendülve, s egy lendülettel sarkon fordulva berohantam a szobámba, bedobáltam pár ruhát meg cipőt az egyik utazótáskába, és egy könnyed, laza „agyővel” kiharzottam a házból.

A függöny legördült.

„Finita la Commedia”!

Ahogy, áldott emlékű Andor bácsi szokta volt megjegyezni, némi részvétellel, de annál több malíciával a hangjában, a derék Márton-napi lúd nyakának elmetszésekor...

Fél óra múlva, egy tömött utazótáska társágában, már az undok Gede taxijában ültem és robogtunk Pest felé...

Az első pár napot egy csendes és olcsó szállodában töltöttem, s még a szerkesztőségekbe sem jártam be. A legmegbízhatóbb barátaimon kívül senki sem tudhatta akkor, hogy hol vagyok. A telefonomat pedig kinyomtam, ha Adél vagy EszterM szólt bele.

Hogy gondolkodtam-e?

Nem emlékszem.

Kábé egy hétig kőkeményen ittam, aztán kivettem a szabadságomat mindkét szerkesztőségben és leutaztam Ciliékhez, Pulába, a tengerpartra, ahol svédországi barátainknak volt egy tip-top kis nyaralójuk.

Lady Martha is ott nyaralt velük, akkor a legújabb kedvesével, Ladik Dórával. Bármily meglepő lehet a tény: igen, azzal a Ladik Dórával, aki korábban az én szeretőm volt. Nem annyira ördögtől való dolog ám a „másság” berkeiben sem a pár-váltás, ahogy az a heterók között sem az, hisz jóformán a teremtés óta bevett gyakor-

lat... Hiába, hogy a Bibliában a 10 Parancsolat is kifejezetten tiltja. Az Embert a maga képmására alkotó Teremtő, mi tagadás, jó adag engedetlenséget és kíváncsiságot is gyúrt belénk.

Dórától értesültem arról, hogy amikor én leléptem, két nap múlva már meg is jelent a professzorasszony Erdélyből Magyarországra áttelepült távoli rokonsága, fölpakoltak mindent egy teherautóra, és huss! – elvitték. Naná, az én bútoraimat is! A drága pianínóval együtt! A házat pedig eladták, egy szempillantás alatt.

Hiába voltam én az örökös, nyilván rövid határidőn belül azt is átírták a maguk javára. Egy szavam sem lehetett, hiszen én jöttem el, én hagytam cserben az akkora már félig vak és idős örökbefogadómat, gyerekes dacból, s értelmetlen büszkeségből. Még akkor is én vagyok a vétkeesebb, ha ő küldött el, alkohollal jócskán megtámogatott, mérhetetlen nagy (de jogos) sértettségében.

Karcsi ügyvéd ugyan rá tudott venni, hogy kárpótlás jár az évekért és a személyes javaim eltulajdonításáért, s egy ideig pereskedett is a nevemben, de nem éreztem tisztességesnek a vádaszkodást és hamar kiléptem a perből.

Janka kétszeri békítési kísérlete már az induláskor zátonyra futott, mert a rokonság őt sem engedte a professzorasszony közelébe, nemhogy

engem... Bár én nem is próbálkoztam kibékülni soha, amit persze azóta (az eltelt évtizedek alatt) legalább tucatszor megbántam már. Azt pedig, hogy akkor megbeszélés nélkül, forrófejűen elrohantam, azt bizony százszor is megbántam, s bánom az ITT és MOST-ban, szinte naponta.

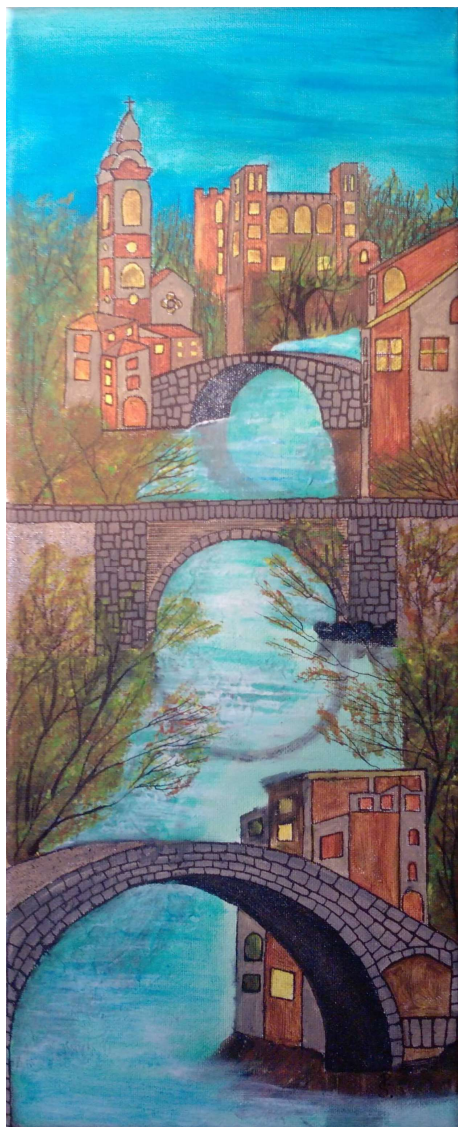
De ahogy az óugor közmondás tartja (amit a modern igricek dalba is foglaltak): késő bánat, utánam a vízözön...

Nemkülönben, előttem is az hömpölygött akkortájt, s mert úszni nem tudok, hát hagytam sodortatni magam az árral (mint fatörzs, mit valahol kivágtak...) –, ahogy a költő mondotta bennem, igen líraian.

A munkám miatt persze Pestről nem akartam volna elköltözni, laknom meg csak kellett valahol, hát idővel valami megfizethető albérletet igyekeztem beújíttani. Barátaim és ismerőseim nagyon segítőkésznek bizonyultak, ez tagadhatatlan, bár itt-ott sejtetően nem éppen a baráti érzelmek domináltak...

Hajdu Sára
HIÁNYZOL

*Hiányzol,
suttogják a szavak,
s csak az ősz hallja talán,
Miközben ő is emlékeket keres
egy megkopott ház falán,
Bebújik a résekbe, hátha megleli,
mit borostyán közé rejtettek
az évek,
Csöndbe burkolózik a perc,
s elhalkulnak a léptek.
Csak szívdobbanásom
mi jelzi,
merre járok éppen,
Téged kereslek,
magányommal kéz a kézben.
Lélekszirmok mik szememből
arcomra könnyezik nevedet,
Mögöttem koszorút fonnak,
a lehulló levelek.
S én lehajtott fejjel viszem tovább,
a nélküled sorsomat,
Egy meztelenné vetkőzött faág,
megértést bólogat,
S a korán érkező varjak,
kárognak bánatom,
A nap reményt hazudva.
csillog elfáradt szárnyukon.
De én csak megyek,
cipőmmel a tegnapi sóhaját taposom,
Ujjaim kifehérednek zsebemben,
ahogy az időt markolom,
Hiányzol, kiáltják a szavak,
s csak az ősz hallja talán,
Miközben ő is emlékeket keres,
egy megkopott ház falán.*

Pató Selam festménye: Elválasztva-összekötve

XIII. *Terepszemlék*

Lady Martha rózsadombi villájának udvarán állt egy kis szoba-konyhás-fürdőszobás házikó, s miután azt nem fogadtam el, hogy a villába költözzek, felajánlotta, lakjak abban.

Gondolkodási időt kértem, annál is inkább, mert tényleg válogathattam a jobbnál-jobb ajánlatok között...

Szunnyadó erkölcsi aggályaimat viszont a felajánlott lehetőségek kivétel nélkül felébresztették: ismeretségi és baráti köröm legtöbb tagja ugyanis, érzelmi érintettség miatt, ugyanúgy neces lakótársnak tűnt, mint Lady Martha és Ladik Dóra, vagy Gyulai Ági és Révész Janka. Még Frida – a professzorasszony keresztlánya – jöhetett volna számításba, mint főbérlő, aki akkorra már férjhez ment Breky grófhoz és külföldön élt. A lakását nem eladta, hanem bérbe adta barátnőjének, pár héttel korábban, hogy én dobantottam Szigetdombról. Barátnőjét, Keresztessy Mihaélat – ahogy mi becéztük: Miselt – régről ismertem és

kedveltem is, azt hiszem, ő is kedvelt engem. Nagybátyja az a híres Keresztessy professzor volt, akit annak idején Frida nem véletlenül kért fel a Bíbor Sárkány Galéria megnyitására. Egy próbát megérne... – morfondíroztam magamban, a Medve Söröző kerthelyiségében, ahol egy üveg Amstel társaságában élveztem az Indián Nyár melegengető napsugarait. Már éppen kihalásztam dzsekim belső zsebéből a mobilomat, amikor valaki a nevemen szólított:

– Valent Gabi, te angyalarcú csibész!

Meglepődve néztem fel és egy magas, rövid vörös hajú, kamaszosan vékony, feltűnően elegánsan öltözött csajt láttam magam előtt, aki nevetve felém tárta a karjait.

Azt hiszem, ezt hívjuk telepátianak!

– No, nézd csak, Keresztessy Misel – mondtam örömmel. – Remélem, nem a szemem káprázik csupán. Éppen most akartalak felhívni... El sem hiszem, hogy itt vagy...

– Telepátia, Gábrielem. Telepátia – nevetett a lány, aki Frida barátnője és évfolyamtársa volt a sanghaji Képzőművészeti Egyetemen, s akkortól volt datálható világhíres barátságuk is. Több közös kiállításuk volt, szerte a világban. Misel viszont Németországban telepedett le az egyetem befejezése után, s csak látogatóba járt haza. A szülői házat annak idején el is adta, mert nem ter-

vezte, hogy valaha végleg hazacuccol majd, de mégis megtörtént... Szakított japán élettársával, s éppen kapóra jött neki Frida kiadó lakása.

– Ül le, te híres művész, ül le! Honnét a csudából kerülsz most pont ide?

Misel leült egy székre, szembe velem, majd intett a pincérnek és kért egy egész üveg whiskyt.

– Düsseldorf uncsi lett – közölte flegmán. – És hát, a halálos szerelememnek is annyi lett persze.

– Ki hibázott? Vagy ne kérdezzem?

– Tati csalt meg, egy japán vendégrendezővel. (Tatjana FUOKI, egy eléggé ismert nevű balett-táncos volt.) Én persze nem ismertem, mert nem igen jártam operába, táncszínházba, s talán egyszer láttam a Hattyúk tavát és egyszer a Diótörőt, de magyar előadókkal.

– Biztos, hogy megcsalt?

– Mint a halál. Egyébként nem is tagadta.

– Értem. Hát... van ilyen boniem... – humorizáltam, mert eléggé kínosan éreztem magam –, ezt a számomra is aktuális és kényes témát feszegetve –, hát igyekeztem volna másról beszélni, de akkor Misel kérdezett rá:

– S nálatok ki hibázott, Angyalarcú? Mert Fridától tudok ám mindent rólatok!

Közben kihozta a pincér a whiskyt. Mielőtt válaszoltam volna, gyorsan fölhörpintettem a pincér által a poharamba kitöltött alig ujjnyi adagot.

– Evidens, hogy én hibáztam – jelentettem ki, ha nem is büszkén, de tartással felvállalva a tényezőséget.

– Csaltad a professzorasszonyt, az nyílt titok volt, Angyalarcú, de hogy pont a kis Adél baba miatt rúgjon ki az öreglány?! Hát, az majdnem nonszensz.

– Pedig, pontosan miatta tette. Gondolom, Frida azt is elmondta, hogy választani kényszerített.

– Téged persze azzal lehet kiűzni a világból, ha nem tévedek – nevette el magát Misel.

– Ha a világból nem is, de a szigetdombi Naxosról sikerült kiűzettetni magam...

Misel teletöltötte a poharainkat a márkás és méregerős Chivas Regalból. Aztán rágyújtottunk és végre a tárgyra térhettem:

– Albérletet keresek.

– És? Nem találsz?

– Nem könnyű kifogni egy megfizethető minőségit.

– Igaz... Költözz hozzám. Igaz, már van egy albérlőm, de ő nagyon ritkán van jelen, szinte mindig dolgozik, vagy ingázik Budapest és Beregszász között...

– Te most ugratsz, Misel? – kérdeztem, kicsit túljátszva a sértődöttet.

Mert nyilvánvalóan Adélról beszélt.

– Ugyan, Angyalarcú! Minek kapod föl a vizet? Nagy az a lakás, bőven elférünk benne hárman.

– Szakítottam Adéllal – jelentettem ki, nagyon határozott hangon.

Újra felnyerített, mint egy nyeretlen két-éves csikó.

Hihetetlenül jól állt neki!

– Tényleg? S akkor a kiscsaj miért nem tudja?

– Mert nem beszéltem vele azóta se, hogy faképnél hagytam őket a professzorasszonnyal.

– Ja? És akkor, mégis, honnét tudhatná?

– Majdcsak rájön...

– Nem éppen lovagias eljárás, ezt ugye tudod, Angyalarcú?

– Tudom, persze. De hidd el, én próbáltam beszélni vele, többször is... Megpróbáltam szakítani vele, de annyira makacs...

– Inkább, annyira szerelmes, hogy se lát, se hall – javította ki Misel az érvelésemet.

– Ja. Ez logikus következtetésnek tűnik... – bólintottam, majd az órámra néztem. – Bocs, nekem húznom kell, baby. Van két címem, legalább az egyiket még lejárom ma.

– Ezek szerint, nem költözöl föl hozzám?

– Nem.

– Pedig még ki is békülhetnétek... Cuki nő ez az Adél baba. Nem is értem, mi a bajod vele?

– Nincs semmi. Legföljebb az a bajom, hogy nem akarok összeköltözni vele, ő meg mást se akar, mióta megismerkedtünk.

- Mert szeret, te hígagyú!
- Ennyire ne szeressen...
- Csak ő ne, vagy más se?

Paff!

Meg voltam fogva!

- Mennem kell. Majd még dumcsizunk. Kösz a piát, Misel.

Felugrottam, futólag megöleltem és úgy vágtattam ki a Medve Sörözőből, mintha legalább egy farka barnabundás maci üldözött volna...

A villamoson, majd a fogaskerekűn végig visszhangként csengett a fülemben, többször is: „csak ő ne, vagy más se?”

A Svábhegyre érve vettem egy mély lélegzetet, majd a lebukó nap vörös sugarában fürdőzve becsöngettem az Istenhegyi utca 100/b-be.

A táj csendjét odafönt nem szegte meg semmi más, csak az őszi színeiben pompázó fák lombjának halk suttogása.

A villa mellett magas drótkerítéssel körülvett tenispálya terült el. Fehérnadrágos, fehér pólós, idősebb, kövér férfi játszott egy fürge, hihetetlenül karcsú, feketehajú nő ellen.

A férfi egymás után több poént is vesztett, mire elhatározta, hogy észrevesz. Hátat fordított az asszonnak meg a játéknak, és a kerítéshez ballagott.

- Valent Gabriella?

- Igen – mondtam.
- Késett.
- Elnézést kérek. Odalent a városban éppen az esti csúcs van...
- Rendben – vágott a magyarázkodásomba hűvösen, majd hozzátette: – ritkán járok a városba.

Nem is csoda, gondoltam. Csetneki Gábor nyugalmazott bíró fehér márványból, kék csempéből rakott villája valóságos külön világ volt a Svábhegyen.

Az asszony is odajött. Néhány évtizeddel fiatalabbnak látszott, mint a férfi. Hosszú, egyenes fekete hajjal keretezett, sápadt arca és nyilvánvalóan szigorú diétán tartott középkorú teste, valósággal kivirult elismerő pillantásomtól. Az öregúr nem mutatott be neki, így hát magam mondtam meg, hogy hívnak. Ő is elrebegette: - Csetnekiné Fodor Tekla vagyok. Bizonyára megszomjazott, kedves... Én mindenesetre innék valamit.

- Nem kell megjátszanod a háziasszonyt, Tekla, – szólt rá a férje. – Valent kisasszony csupán a kiadó lakás ügyében jött.
- Tudom. De az a belvárosi lakás az én szülői örökségem, tehát én vagyok kompetens dönteni. Így aztán...
- Nem, nem – vetett ellent a férj, mielőtt az asszony befejezhette volna mondanivalóját. – Jobb,

ha én tárgyalok Valent kisasszonnyal. Neked minimális érzéked sincs az üzleti ügyekhez.

Dr. Csetneki bevezetett a házba, felesége kissé lemaradva követett bennünket. Odabent kellemes légkör fogadott, bár a fölém tornyosuló épületkolosszus nyomasztott egy kissé. Nem is lakóház volt, inkább valamiféle múzeumnak éreztem.

Elvánszorogtunk az óriási nappali túlsó végéig. Az öregúr a fehér bőrkanapé felé intett: – Foglaljon helyet, Valent kisasszony – mondta, miközben a bársekreányhoz lépett és elkezdett csörömpölni az üvegekkel.

Majdnem körülnéztem, hogy kinek beszél... Minden alkalommal idegenül éreztem magam, ha „lekisasszonyoztak”, de azzal tisztában voltam, hogy a külsőm nem indokolta a „fiatalurazást”... Legkevésbé az „asszonyom” vagy az „uram” megszólítást.

Csetnekiné egy jókora fotónagyítást vett elő. A képen egy belvárosi ütött-kopott négyemeletes épület és egy feltehetőleg frissen felújított lakás volt látható. Nem látszott olyan „hej, de elegánsnak”...

– Három szoba van benne, egy nappali és a mellékhelységek külön nyílnak – jelentette ki Tekla asszony. Még ez a legvonzóbb benne, gondoltam, mert valóban, minden korábbi lakásomban igyekeztem a WC-t kiiktatni a fürdőszobából.

- Mennyit gondolnának érte? – kérdeztem.
- Ötven plusz rezsi –, felelte a feleségét megelőzve Csetneki úr.
- Komoly bérlő esetén... engednénk is belőle valamennyit – tette hozzá az asszony, félénken, a férjére sandítva. – Ugye, Gábor?
- Az kizárt – rázta meg nagy kopasz fejét, a nyugalmazott bíró. – Ötvenezet, s egy fillérrel sem kevesebb. Semmi üzleti érzéked nincs, Tekla. Mondtam, hogy hagyd rám, majd én elintézem.
- De... de az én tulajdonom. Van hozzá jogom, kérlek, Gábor. Csak ezt az egyet... Valent kisasszony nem egy Krözus... Újságíró, ha jól emlékszem... irodalmi lapszerkesztő, s bizony, mostanság a kultúra nincs értékén kezelve...
- Nem is tudtam, hogy ennyire tájékozott vagy újságírói berkekben – kapta föl a fejét gyanakodva dr. Csetneki. – Szóval engedjünk az árból, azt mondod. Mégis mennyit gondoltál, Teklám?
- Legyen, harmincöt plusz rezsi. Azt sem könnyű kigazdálkodni, ebben a drága világban...
- Elismerem. De Valent kisasszonynak két állása is van. S bár, ha nem is jelentős összeg az a kis nyugdíj, amit leszállékoltként kézhez kap havonta, már nem ő a legszegényebb amatőr irodalmi lapszerkesztő kishazánkban –, ugye jól mondom, Valent kisasszony? – Szónoki kérdésével és egy pohár whiskyvel közeledett felém a nyugalmazott

bíró. Nem tudtam eldönteni, hogy az italt is nekem szánta, vagy csak a kérdést és a szája sarkában megbúvó gunyoros mosolyt.

– Kár így beszélned, Gábor – jegyezte meg igen csöndesen a felesége. – Az én örökségemről van szó, amit akkor írtak rám a szüleim, amikor még nem voltam a feleséged. S mivel nincs gyerekünk se, a tulajdonjog kizárólag engem illet. Mint jogi ügyekben jártas bírónak, ezt illene tudnod...

– Tudom, persze, hogy tudom – bólogatott az öregúr. – Csak segíteni akarok, Tekla...

Az asszony éles, villámgyors tekintetet vetett a férjére.

– Te és a te segítő szándékaid... No, hiszen...?!

Csetneki bíró erőltetetten felnevetett.

– Te is tudod, hogy nem értesz az üzlethez. S pláne nem értesz az emberekhez! Ezerszer bebizonyosodott! Hányszor adtad már ki a lakásodat mindenféle jött-ment csavargónak, akik teljesen leamortizálták és fizetés nélkül leléptek?

A házaspár úgy beszélgetett, mintha én ott se lettem volna. S mikor kis híján hajba is kaptak, akkor lett elegendő az egészből.

Lemondva az albérlet lehetőségéről, felálltam és kezdtem kihátrálni a villából.

– Gonosz vagy, Gábor! – visított Tekla asszony. – Miért kell mindenkit elűznöd, akinek kiadhatnám a lakást? Miért?! Megmondom én, mert pontosan

tudom! Hogy anyagilag csakis tőled függjek, halálomig! Gonosz ember vagy, Gábor! Gyűlöllek! Gyűlöllek!

Csetneki bíró arcából hirtelen kiszaladt a vér. Szemében őszinte megütközés tükröződött.

– Gonosz? – motyogta fáradt, öreges hangon. – Nem is tudom. Én már egyáltalán semmit sem tudok – s ezzel letette a poharat, amiben érintetlenül benne volt a kitöltött whisky és kiment.

Felesége utána bámult, majd megfordulva a kandallónak támaszkodott. Arcára kiültek nehéz gondolatai.

– A férjem szörnyen féltékeny.

– Aha, szóval ezért akadékoskodik...

– Igen. Jelentkezhetett bárki, újabban már mindenkiben kifogást keresett... Ne értsen félre... de már a nőkben is vetélytársakat feltételez...

Visszaültem a kanapéra és megkérdeztem:

– Lehetséges, hogy nem minden alap nélkül?

Utólag belátom, hogy ez egy nagyon bátor kérdésnek tűnhetett, akkor és ott.

(De hát rólam azért nem lehet gyávaságot feltételezni, még ma sem...)

– Az érzelmek nem tesznek különbséget nemek között – oktatott ki kedves mosollyal Tekla aszszony, majd egy cinkos szemhunyorítással még hozzáfűzte:

– Bár, gyanítom, ön ezt jobban tudja, mint én.

Muszáj lett volna védekezni a gyanúsítás ellen? Nem feltétlen...

Egy laza, kölykösen pimasz vigyorral visszakanyarodtam hát ittlétem eredeti okára:

– Fenntartja még az ajánlatát?

Az asszony az egyik fotel karfájára dőlve, szemlére tette ki a testét. Nem éppen fiatal test, de a sport, meg talán a flört jóvoltából még vonzóan feszes volt. No és karcsú. Hihetetlenül karcsú.

– Természetesen. Ön végtelenül szimpatikus számomra.

– Ami a férjéről már a legnagyobb túlzással sem lenne állítható. Mindig ilyen morcos?

– Nem mindig. Bántja valami az utóbbi időben...

– Az albérlők?

– Részben azok is...

– És még?

Tekla asszony habozni látszott:

– Bocsásson meg, de bármekkora is a szimpátiám, a bizalmam még nincs meg ahhoz, hogy a magánügyeimről beszéljek...

– Természetesen megértem. Bocsásson meg. Tapintatlan voltam...

Zavartan toporogtam.

– Azért még nem kell hanyatt-homlok elrohannia, kedves... Szólíthatom Gabriellának?

– Szólíthat... De inkább szólítson csak simán Gabinak.

– Köszönöm, Gabika. S akár le is tegeződhetünk... Én vagyok az idősebb... Szervusz...

Ez gyorsan ment – gondoltam. Túl gyorsan, ami kicsit meg is ijesztett. Ismertem már az ilyen „sztráda-tempót”, sosem sikerült baleset nélkül célba érnem...

– Szervusz... – mondtam ki nehézkesen, majd még nehézkesebben hozzátettem:

– Tekla...

Nevetett.

– Buta név, tudom. Még becézni sem lehet, szépen. De már megszoktam...

– Nomen est omen – mondtam, bár fogalmam sem volt, hogy mit akartam vele és zavartan újra hátrálni kezdtem az ajtó felé.

– Akkor holnap várlak, a lakás előtt, délután négykor. Ha neked is megfelel az időpont, kedves Tekla...

– Ó, nekem minden időpont megfelel. Nyugdíjas vagyok.

– Nem mondod... El sem hiszem.

– Pedig igaz. Titkárságvezető voltam a Cégbíró-ságon harminc évig.

– Értem... Hát, akkor, viszlát, holnap.

Az asszony kikísért a kapuig. Mikor véletlenül fölnéztem az erkélyre, az öreg bíró kövér alakját láttam ott, a leszálló est homályában...

Pató Selam
ÍZISZ

Arcom elfedik korok és porok
Lényem szakadt mezekben vánszorog
Felületen szétmálló jelmezek
Változóan állandó szerkezet

Perpetuum mobile origójában
Állok és várok
Megtaláljátok -
E Igazamat a Valóságban?!

Jelen voltam a múltban, mint Oltalom
Jelen leszek a jövőben Fogadom
Jelen vagyok a jelenben Esküszök
Magam vagyok az innen s túl, s a Küszöb.

Fény és Árnyék kettős egységének Őre
Tükröm és Arcom
Békém és Harcom
Forgatja a Lélek kristálygömbjét körbe.

Korok és porok Arcom leplezik
Mint természet - Öltözik s vetkezik
A minden mezben egyazon Élet
S ím léte vagyok egy oly Szentélynek

Melyben az lát, ki a látszatra vak
Aki bennem nem landol
Addig marad halandó
Amíg fel nem lebbenti fátylamat.

SZABÓ MAGDA szobránál Debrecenben a SZERZŐ.
(Fotó: Molnárné Marika)

XIV. *A bizalom új kudarca*

Másnap a szerkesztőségben egész nap mintha tűkön ültem volna...

Johanna többször meg is jegyezte:

– Gabikám, annyit moco-rogsz, hogy elkopik alattad a szék.

– Máris mehetnékje van a főszerkesztőknek – kontrázott KicsiBayron, majd cinkosan rám csintva még hozzáfűzte:

– Nyilván, egy bombázó várja...

Még páran fontosnak vélték, hogy kinyilvánítsák a véleményüket, de én szó nélkül rájuk hagytam és pontban fél négykor fapofával felálltam az asztaltól, belebújtam a bőrdzsekimbe, s csak az előszobából szóltam vissza:

– Pá, gyerekek!

... A kiadó lakás a Hársfa utca egyik, külsőleg igencsak lepusztult, négyemeletes bérházának harmadik emeletén volt. Ismertem a környéket. Karinnal, anno, gyakran megfordultunk a Kis Pipa nevű vendéglátó-ipari egységben, amely iz-

galmas keveréke volt egy bárnak és egy kocsmának, de a konyhája is híresen jó volt. Emlékeim szerint ott láttam gyakran fellépni Zizi Cukor művésznőt is, akinek a bárénekesnői karrierje még a budapesti Vörös Malomból indult, ahová szintén Karin által juthattam be, a hetvenes évek elején.

Szóval, a híres Hársfa utca, karnyújtásnyira a Belvárostól...

Tekla asszony épp kiszállt a taxiból, mikor átértem a zebrán, ami pont a bejárattal szemben volt.

A közeli templom órája négyet ütött.

„Pontosság, a királyok udvariassága” – gondoltam elégedetten, mert nagyon utáltam volna hosszan ácsorogni a kapuban.

Csetnekiné Fodor Tekla konzervatív szabású, sötétzöld bársonykosztümöt és rohamsisak formájú kalapot viselt. Karesú alakjából bámulatos erő és lendület áradt. Egyenes szálú sötét haja is életerőtől fénylett.

– Pontosság, a fejedelmek udvariassága! – mondta, köszönés helyett, amikor kezét nyújtott.

Legbájosabb vigyorommal rábólintottam:

– Így igaz, kedves Tekla. És érdekes, magam is pontosan erre gondoltam, amikor megpillantottalak kiszállni a taxiból, a ház előtt. Köszönöm,

hogy nem várakoztattál meg. Apropó... A férj-
urad már megbékélt a helyzettel?

Elsápadt a gyöngé smink alatt.

– Nem volt más választása... Egyébként, bocsá-
natkérését és kézcsókját küldi.

– Nem mondd?! – úgy vigyorogtam, mint az a
sokat emlegetett vadalma az avarban.

– Ó, hát valójában a zord külső egy érző lelket
takar...

– Igen, egészen hihető – bólintottam, még mindig
vigyorogva. És gyorsan megkérdeztem, még mie-
előtt nyakig belemerültünk volna Csetneki bíró ér-
ző lelkének kiértékelésébe:

– Lift van?

– Sajnos nincs. Ez nagy baj, Gabika?

– Dehogya... Mivel szinte egész nap az íróasztal-
nál ülök, még jól is tesz majd minden nap a lép-
csőt mászni. S remélem, majd a lakótársaim is így
gondolják, mert ugye evidens, hogy egymagam-
nak túl nagy ez a lakás...

– Ah, értem. Tehát, nem egyedül akarod bérbe
venni?

– Félreértettél, Tekla. Egyedül bérelem, csak meg-
osztom egy-két ismerősömmel, akik nem állnak
úgy anyagilag, hogy lakást bérelhessenek, pláne,
a belvárosban... Viszont, a rezsibe rendesen be-
szállnak, mert azért én sem a Krózus vagyok és...

No, idáig jutottam a szónoklatomban, amikor a dzsekim zsebében vitustáncot kezdett járni a mobilom, s mivel még nem csupán egy kicsike maroktelefon volt, hanem egy önvédelmi eszköznek is beillő darab, hát majdnem kiszakította a belső zsebemet.

– Bocsánat – mondtam és félrevonultam, hogy megnézzem, kinek lehet annyira sürgős és fontos az elérhetőségem. Bevillant egy pillanatra, hogy Adél hív, de ő már ötször hívott a nap folyamán, hát nem valószínű...

Ismeretlen szám volt, körzetszámmal. Tehát vidéki hívás, de nem dunántúli.

Fogadtam.

Szécsényi Szabolcs úr, a Miskolc melletti Felső nevű település alpolgármestere és egyben a városka Művelődési Házának igazgatója hívott, halaszthatatlanul sürgős ügyben...

S az ÜGY valóban ilyen volt, akkor: halaszthatatlanul sürgős! Hiszen – kedd lévén – már csak két nap volt péntekig, amikor is Felsőn kerül majd megrendezésre a FIT VIII. Országos Találkozója. A vendéglátó házigazda Szécsényi Szabolcs úr, a találkozó szervezője pedig a FIT elnöke, Rózsa János úr, személyesen. Aki viszont – Szécsényi úr állítása szerint – nem utalta át a rendezvény kialakított összegét, s ami még nagyobb bűne az elnök úrnak, hogy személyesen eddig

egyetlenegyszer sem jelent meg a tárgyalásokon, sőt, információt is mindössze két alkalommal közölt telefonon. Utoljára azt az információt adta, hogy személyes okok miatt a szervezés és rendezés jogát, s a vele járó felelősséget, azonnali hatállyal átadja a Szövetség főszerkesztőjének, Valent Gabriellának.

Derült égből ilyen lehet egy váratlan vilámcsapás?!

Köpní-nyelni nem tudtam! Megszólalni emberi hangon még kevésbé sikerült, értelmes mondatot kinyögnöm pláne lehetetlennek tűnt! Hebegtem-habogtam, mekegtem, nyökögtem, s ebből Tekla asszony, maxi, annyit szűrt le, hogy nyilván megrendített valamiféle nem várt hír...

Megrendített?

Az még nem is lett volna akkora gond.

De valósággal földbe (betonba), a Hársfa utcai töredezett aszfaltba döngölt, semmi perc alatt.

Beletelt jó negyedórába, míg fölfogtam a történést.

Elnézést kérve Tekla asszonytól és egy másik időpontra áttéve a lakás-bérlést, elnyargaltam a Szerkesztőségbe, ahol Vayk Johanna mit sem sejtve, már édes magányában bort kortyolgatva, kedvenc Wágnerét hallgatta, nagy áhítattal.

S én betámolyogtam kísértet-sápadtan, a Valkűrök lovaglása közben, s úgy zuhantam a kanapéra, mint akit föl-rúgtak a paripák...

– Egek! Uramisten! Gabikám! Mi történt veled?

Kinyögtem, hogy adja a kezembe a boros-üveget... És mikor megtette, lehajtottam a majd félüvegnyi Soproni Kékfrankost.

És előadtam a DRÁMÁT.

Mennyire volt várható ez az újabb Rózsa Jancsi-csavar? Ki tudja... Sejtteni lehetett valami hasonlót a vidékre költözéséből, de mivel néha csak-csak megjelent köztünk és az elnökségi üléseket is megtartotta negyedévenként, hát hittünk a jó útra térésben. Bízunk benne. Újra...

Kár volt.

És még egy borzasztó nagy hibát elkövetünk – mindannyian, az elnökségben és a vezetőségben: a főkönyvelő többszöri figyelmeztetése ellenére sem sürgettük meg a tartozása rendezését Jancsi úrnál!

Nyár végén aztán Kovácsné Ladik Dóra fölmondott –, lemondott, mert nem bírta tovább a rá nehezedő erkölcsi nyomást. Felmondásának indoka világos volt: nem lehet tovább pénzügyi manőverekkel kigazdálkodni az elnök által folyamatosan kikért összegeket, a FIT bankszámláján. Sürgősen számoltassuk el Jancsi urat, és

szerződtesünk új könyvelőt késedelem nélkül,
mert óriási a baj!

Tudtuk?

Persze, hiszen Dóra figyelmeztetett ben-
nünket, még időben!

Hittük?

Hittük is meg nem is...

Miért nem cselekedtünk hát?

Mert éppen akkor komoly és nehéz időszak
járta mindannyiunk civil életében... S ez nem
szimpla kifogás – így utólag – arra megesküszöm.

Az én magánéletem jóformán romokban
hevert, NAXOS szigetén háborúk dúltak... És
volt egy nem bagatellizálható infarktusom is...

Ferenc ikerfiai közül az ötcsalados Balázs,
feleségével, tavasszal, halálos motorbalesetet
szenvedett Amerikában. Ferenc akkor kiutazott az
unokáihoz és velük maradt –, úgy tudtuk, hosz-
szabb időre...

Johannánál tüdőrákot diagnosztizált egy év
elei vizsgálat, kezelésekre járt... S bár nem
gyógyult ki (a tüdőrákból sajnos lehetetlenség ki-
gyógyulni), azért sokat javult az állapota, s nagy
odaadással végezte újra a titkári teendőket, a nyá-
ri szünet után...

KicsiBayron viszont megnősült, és érthető
módon egy ideig lazán kezelte a fővárosi csoport

vezetését, így a tagság se nagyon törte magát a rendezvényeken való megjelenéssel...

Így köszöntött a FIT-re a 8. esztendő és a Tagságra egy újabb elnöki ballépés –, a maga természetéből adódóan – persze drámai következményekkel.

Össze kellett hát kapnunk magunkat: s ez elsősorban rám vonatkozott. Johannával és a regionális csoportvezetőkkel – azzal a néhánnyal, akik még kitartottak a FIT mellett – kidolgoztunk és összeállítottunk egy „mentőprogramot”, és rendkívüli Taggyűlést hirdettünk meg a VIII. Találkozóra. Legfontosabb napirendi pontként a jelenlegi elnök leváltását és egy új elnök megválasztását jelöltük meg.

A Találkozó helyszínén aztán a tagság ki-nevezett egy nyolctagú jelölőbizottságot, akik vállalták, hogy záros határidőre – folyó év november 17-re – benyújtják a lehetséges elnökök névsorát, akik közül a Tagság majd nyílt szavazással – kézfeltartással – kiválasztja a számára leginkább ideálisnak tetsző új elnököt.

Jelölő Bizottsági tagnak lett megválasztva az elsőként megalakuló és azóta is folyamatosan regnáló debreceni csoport vezetője Wolf Bertalan, Nagyné Herczeg Viola, a miskolci regionális csoport irányítója, Cseh Dénes, a fővárosi –, Baráthy Mózes Botond, a győri csoport és Bán Misi, a

frissen megalakult meggyesnadasdi csoport vezetője. S természetesen a titkárságvezető és a lemondott könyvelő. Jelölő Bizottsági elnöknek – meg sem lepődtem! – egyhangú szavazással engem választott meg a tagság.

Agyó, szép gondtalan ősz!

Néhány nagyobb létszámú regionális csoport kilencvenhét őszére már kivált a FIT-ből és önálló, független Irodalmi Társaságként, saját kiadványokkal és saját rendezvényeket szervezve működött tovább. Ilyenek voltak például: Pápa és Pécs, Kazincbarcika és Nagyatád, s a legfrissebb „lelépő” Kecskemét. Viszont időközben folyamatosan új csoportok is alakultak és csatlakoztak a FIT-hez, így számottevő létszámcsökkenésről akkortájt még nem beszélhettünk. Bán Misi, a szétesett kecskeméti csoport lapjának szerkesztője, alig egy év leforgása alatt hetvenfős új regionális csoporttal jelentkezett. Székhelyük a gyönyörű alföldi kisvárosban, Meggyesnadasdon volt. Aztán alakultak regionális csoportok még Lillafüreden, Ózdon, Szegeden, a Balaton környékén és Nyíregyházán is...

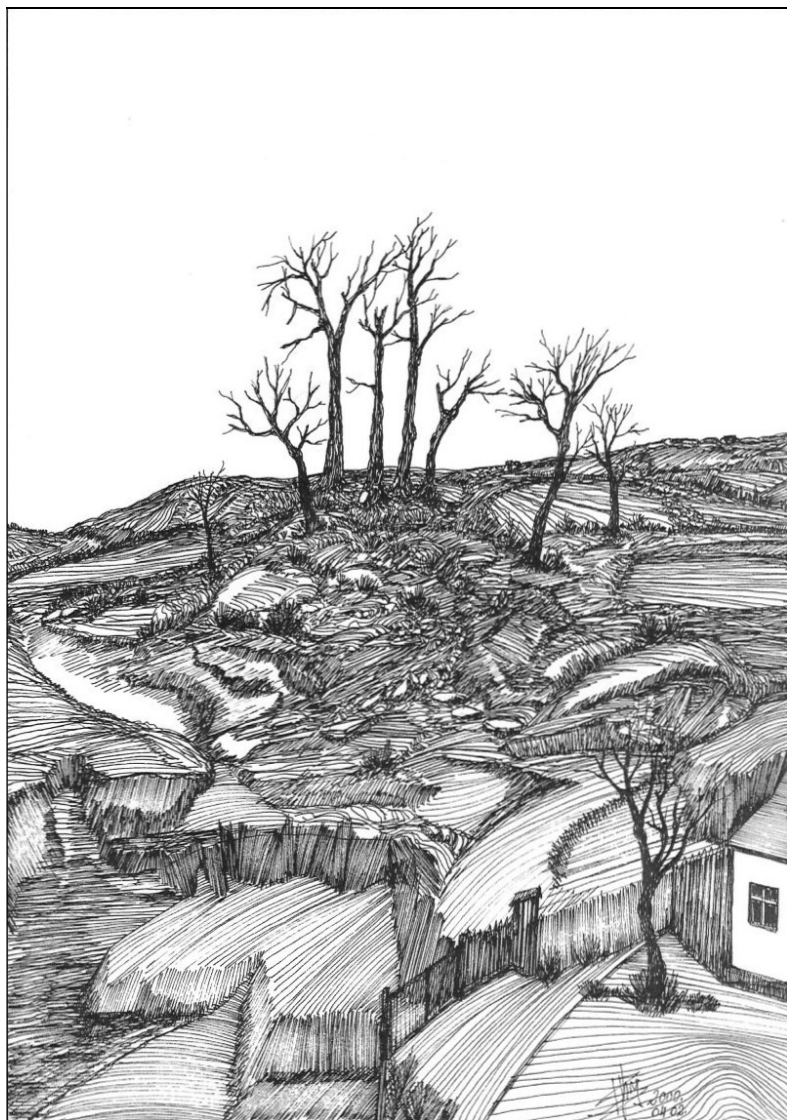
Prosszer Gabriella Júlia
VÁLASZ
(Avagy Requiem a Szerelemért)

*Tudod... hosszú volt az út, hosszú nagyon,
s gyakran térdig sárban jártam...
De az kellett vad szívemnek mindig, kihez
vágy vezetett... s nem a járda.*

*Az „ITT és MOST”-ban felragyog még arcom,
de tudom, a bánat holnap már sűrűn beszövi...
Hitem egy úgy szerelemhez van elég mégis – és
erőm is lesz a hosszú útra... végig.*

*Ősz fűrtjeimre rubint-cseppekkel vérez neveket
a hajnali vágy...
De az éjben messzi világló görög-tüzek lángja
nem éget meg már...*

*Szárnyas vágy röpít távoli partok felé, hol még
egyszer ifjú, s mint ifjan, olyan boldog leszek
.....
s míg hallgatom a tenger morájában az örült
Wagner-muzsikát,
magamra gyűjtöm lassan a Legutolsó Éjszakát.*

Magas Imre Bernáth tus-filc grafikája: Késő ősz

XV. *Út a megújuláshoz*

1997. nov. 17.

Nevezetes dátum, a 8. éve megalakult, és nem kevés problémát sikeresen megoldó, de egyre újabbakkal megküzdeni kényszerülő Szövetségünk életében. A szponzorainkat fokozatosan elvesztettük (természetes halállal haltak, vagy elszegényedtek). Az állami támogatás alig csurrant-cseppent, a Pályázatok legtöbbször teljesíthetetlen, irreális feltételekkel jött ki... Anyagilag egyre sebezhetőbb és instabilabb lett a helyzetünk, az árak emelkedtek (nyomdaköltség, papír, rezsi, irodaszerek s már a tiszteletdíjak is veszélybe kerültek... Persze, akik megengedhették maguknak (egyéb biztos jövedelem fedezte a létfenntartásukat), azok már a kezdetektől grátisz dolgoztak a Társaságnál.

Három lehetőségünk volt: vagy közhasznú társasággá alakulunk (ezer, szinte vállalhatatlan követelménynek megfelelően), vagy olyan elnököt választunk, aki szponzorálni képes a szövetséget,

de legalábbis szponzorokat tud bevonni a működéshez, vagy drasztikus mértékű tagdíjemelést vezetünk be.

A tagság túlnyomó többsége – nagyobbik fele – a „gazdag” elnökből látta a folytatást, mivel jórésztük kiskeresetű pedagógus és szerény jövedelmű nyugdíjas volt. A közhasznúság, akkoriban még nagyon „neccesnek” tűnt – élő példaként az M.M.K – állt előttünk – éppen csak átbukdácsoltak a szigorú feltételek küszöbén... A tagdíj-emelés mindenki számára komoly érvágás lett volna... Egy nagymenő vállalkozót kellett hát találnunk, akinek az ereiben minimum „költői vér” csörgedezzen, és nagyon akarjon valami okosat és látványosat tenni a második vonalas, úgynevezett amatőr alkotók érdekében.

No, az ilyen költői vénával megáldott nagymenő vállalkozók nyilván nem a FIT-ben kama-toztatták forintjaikat és alkotói tehetségüket...

Egy szó, mint száz: ezek a fazonok bizony nem taposták egymás sarkát a mi Társaságunkban. Persze nálunk is akadt belőlük néhány... Csak a pénz, meg az alkotói zsenialitás még aligha lett volna elegendő az elnöki hivatás betöltéséhez. A FIT Jelölő Bizottságának elvárásai között első helyen a tisztesség szerepelt! (Minekután Rózsa Jancsi úr eme tulajdonságát –, ami elinduláskor meg-

volt neki is – menet közben valahol elveszítette, amiből aztán sorozatos bajok születtek...)

Bernáth Ferenc lehetett volna az elsőszámú jelöltünk, ha a családjában történt váratlan tragédia nem szólítja őt Amerikába.

Tamásiné Vayk Johanna is szóba jöhetett volna elnökként, de ő előre kijelentette, hogy ne is jelöljük, nem vállalja semmiképpen. A titkári teendőkkel még megbirkózik, de érzi, hogy az elnöki feladatok már meghaladnák maradék erejét...

KicsiBayron túl fiatal volt még. (És kezdő sportoktatói fizetése mellé, mi tagadás, bizony jól jött a „tiszteletdíjas” csoportvezetői állás a FIT-nél, miként a bronzérmes olimpiai bajnok bátyja anyagi támogatása is...)

A négy első vezető a FIT-nél: az elnök, a két alelnök, és a Társaság titkára, kizárólag társadalmi munkában végezhetette a munkáját. Ez megválasztásuk szigorú feltétele volt a 89-es (első) Alapszabály szerint. Csekély fizetést is csupán a könyvelő és az országos (központi) lap főszerkesztője kapott, tiszteletdíjat pedig kizárólag a csoportvezetők vehettek fel.

Tehát, elnöknek lenni a FIT-ben inkább erkölcsi elismerést jelentett, s nem a könnyű és gyors meggazdagodás lehetőségét kínálta.

Azért csak összejött a jelölolistánkra három olyan név, akik közül bármelyik befutó lehetett... A választás joga a Tagságé volt.

Rózsa Jancsinál, ugye, rendesen befürödünk, másodszeri megválasztásával. – De hát a „jó pap is holtig tanul” – hangoztatta Bernáth Ferenc, mentegetve korábbi súlyos tévedését, amihez én minden alkalommal – kissé rezignáltan – hozzátettem:

– Sajnos a rossz is...

S ebben Ferenc egyet is értett velem.

Az Országos Találkozó után azonnal átcucoltam a Hotelből a Hársfa utcai albérletbe. Ám mielőtt nyakig merültem volna a munkába a Jelölő Bizottság tagjaival, okvetlenül le kellett mondanom az ARANYMETSZÉS-nél a rovatszerkesztői állásomat. Átmenetileg-e, vagy véglegesen, azt elsőre még nem is gondoltam át komolyabban.

A Mátrai Művész Kör bejegyzett székhelye – ahogy szinte valamennyi második vonalas Társaság esetében – egy magánlakás volt. Rendszerint az elnöké...

Ajtonyék háza kétszintes, hófehér mészkőporral vakolt, sokablakos régi építésű villa volt, hasonló korú és stílusú házak közé ékelve, a

Hárs-hegyen. A platánfák, amelyek a keskeny utcát szegélyezték, még a házaknál is öregebbek lehettek... Az utolsó októberi nap kora délelőtti fényében sejtelmesen susogtak az aranybarna lombok, madarak csiviteltek az ágaik között.

A Hárs-hegyi Fejedelmek útján előkelő, finom panziók, jómódról tanúskodó házak, ügyvédi irodák és félig-meddig rendelővé alakított villák váltogatták egymást.

A Veszprémi testvérpár házának minden szegletén meglátszott a gondos ápolás. Kivált igaz volt ez a hatalmas park-szerű kertre, melyben több óriásra nőtt fenyő uralta az arborétumi változatosságot.

Meghúzgáltam a kovácsoltvas kapu fölé szerelt, apró vas harangocskák rúdját. Azonnal életre kelt a ház. Kutyaugatás hallatszott, majd sietős, határozott lépések kopogtak végig a belső folyosón.

Előbb a nagytestű, barátságos bernáthegyi, Szultán ért a kapuhoz, s mikor megismert, abba is hagyta az ugatást. Pár perc múlva Ajtony jelent meg, a lépcső tetején, majd a mozaikkővel kirakott úton a kapuhoz jött és kikémlelt a kerítés rácsán.

– Te vagy az Gábriel? Gyere...

Elfordította a kulcsot a zárban és kitérte a kisajtot. Felöltőben volt, elegáns nyúlszörkalapban, és sál is volt a nyakában.

– Készülsz valahová? – kérdeztem.

– A nyomdába. Bocs, Tesókám, de sürgős az ügy, nem várhat. Írisszel majd megbeszélitek a szabadságodat, oké?

– Nem szabadságot akarok kérni, Ajtony. Fölmondok...

– Viccelsz...

– Nem. Komolyan beszélek. Nagy zűrök vannak nálunk a FIT-ben...

– Már megint?

– Már megint. Szükségem van minden időmre. Remélem, megértitek, ez vészhelyzet most.

– Rendben. Menj be és beszéljétek meg Írisszel. Sajnálom, nagyon fogsz hiányozni, Gábrriel, és fogalmam sincs kivel foglak pótolni... Vagy, ha pótolni nem is, de legalább átmenetileg, helyettesíteni. Mert ugye ez a távozás nem örökre szóló?

– Nem, persze, hogy nem... Bár, még nem is gondoltam át... Gyorsan kellett döntenem. Ahogy lehet, visszajövök, ígérem.

– Oké, Tesókám. No, csaó, rohanok, máris késésben vagyok.

– Nem kocsiival még? – kérdeztem csodálkozva.

– Nincs trabi... Tegnap karamboloztam, totálkáros lett... Sajnos. Én megúsztam karcolás nélkül,

ahogy látod... Még egyszer megszülettem, ahogy a helyszínelő hadnagy^ő mondta.

– Nem tudtam. Bocs...

– Érthető. No, még egyszer, csaó, Gábriel – futólag megölelt, megpuszilt és elhúzott. Már a sarokról kiáltotta vissza:

– Igyatok egyet az újjászületésemre, Tesókám!

A lépcső tetején Írisz állt.

– Gyere már be, Gábriel. Még megfázol. Feltámadt a szél.

Valóban...

Észre sem vettem.

Odabent a hatalmas és tágas nappali egyik falát üvegtáblák helyettesítették, s ragyogó kilátás nyílt a kertre.

A márványkandalló vasrácsa mögött vidáman lobogott a tűz.

Írisz hellyel és whiskyvel kínált, majd ő maga is leült a kerevetre, hatalmas alvó fekete kandúrja mellé. Imádtam az asszonyt, s mindig elámultam magabiztosságán, egyszerű és közvetlen „vendégkezelésén”.

– Nem akartunk megrémiszteni... Szörnyű karambol volt, de Ajtonynak egy haja szála sem görbült meg... Aki viszont okozta, egy közelben lakó fiatal ügyvéd^ő, az életveszélyesen megsérült... Mariann szerint száz hússzal ment...

– Mariann? Ő kicsoda?

– Straub hadnagy, aki a helyszínelést végezte. Persze, te nem ismered... Straub Mariann, a keresztlányunk... Képzelheted, hogy megdöbbsz, mikor meglátta Ajtony citromsárga Trabantját az árokban?!

– Képzelem... Mákja volt az „öcsénknek” – jegyeztem meg, kihangsúlyozva a testvéri többséget.

– Akárcsak neked, anno – válaszolta erre Írisz.

– Akárcsak – bólogattam, már a megszokott vigyorral a képemen, és rögtön utána megkérdeztem:

– Nagy probléma lenne, ha én határozatlan időre kilépnék most a szerkesztőségéből?

– Nem probléma lenne, kedvesem. Egyenesen katasztrófa lenne! – nevetett. – Nyugalom. Azért megoldjuk valahogy a helyettesítéset. Valakit kiveszünk a vezetőségéből, aki ért a szerkesztéshez... Gádorinét, például...

– Gádorinét? Nem jön be az arca...

– Ritkán láthattad, ha láttad egyáltalán... Nem sűrűn ül be a rendezvényekre... De a verseit biztosan ismered, mert ő költőnek szinte már profi. Ha azt mondom: Pesthy Eszter...?

– Így már igen. Ő valóban profi. Prózában, esszéikben és recenziókban is.

– Úgy van. Hát... ha elvállalja, nem lesz gond a helyettesítéssel. Azért csak igyekezz majd visz-

sza, mert Eszter munkáját nem tudjuk sokáig nélkülözni a vezetőségben.

– Jó, majd igyekszem – ígértem és felkászálódtam a katlanmélységű karosszékből, visszabújtam a bőrdzsekimbe, amit csak magam mögé gyűrtem, mikor levettem. – Kösz a Glenfiddich-t. Prima márka, de asszem én mostanában aligha engedhetek meg magamnak ilyen drága whiskyt... Persze beérem én az egyszerűbbekkel is, naná...

– Gyere hozzánk sűrűbben és mindig Glenfiddich-t ihatsz nálunk.

– Bánatomra, a gyakori látogatásból aligha lehet konkrétum mostanában. De azért addig is... Kösz... – lehajoltam és gyöngéd szeretettel megpusziltam kedves arcát. – Maradj, kitalálok... Nehogy megfázz, mert ahogy hallom, felerősödött a szél...

... Eltelt néhány nap. Nemigen volt időm magánéletre. Már azért sem lehetett, mert éppen nem volt, akivel „éljem”... Magda Pécsen töltötte a novembert (és a decembert is), Marci fiáéknál, Adél szóba sem jöhetett, Dóra már „tabu”-nak számított –, miként Lady Martha is. Gerti és Frida ezer kilométerekre voltak, ráadásul az utóbbi még férjnél is... Johanna – bármennyire is vonzott – „megugorhatatlan” magasságnak tűnt számomra, ugyanúgy, mint Tekla asszony, akit elképesztően

nagy kihívásnak éreztem ugyan, bár feleannyira sem izgatott, mint Vayk Johanna...

Kerék Sanyi – alias Söndör – a hajléktalan és munkanélküli zseni költő (szerkesztőségi tag) lett az egyik albérlőtárs. Rezsipénzt ugyan soha egy fityinget sem láttam tőle, de jó haver volt, hát sajnálatból befogadtam. Amúgy meg, néha – mint „pótCilivel” – sikerült mélyen a józanság alá inni magunkat... (Eme tényt persze nem dicsekvésből kívánom feljegyezni, csupán az időnként – most éppen – rám törő őszinteségi-roham íratja le véleményem...)

A másik albérlőtárs a főbérlő lett... De ez egy későbbi fejezet lesz és igen zavaros történések, mégiscsak ok-okozati összefüggések eredményezték.

Egyelőre Jelölő Bizottsági elnökként forró novemberi napok vártak rám. A bizottsági tagokkal, heves – olykor éles – vitáink voltak, melyek hol telefonon, hol személyesen zajlottak és bizony idegileg nem voltak valami üdítőek...

Rohamléptekkel közeledett a november tizenhetedikei nap, és bár három, stabilnak tűnő névvel már előrukkolhattunk, azért még mindig kétesélyes volt a megválasztásuk:

Vagy elvállalják –, ...

Vagy nem...

Ugyanis a jelölésükről – a Tisztújító Közgyűlés napjáig, – ők maguk nem szerezhettek tudomást. Ez benne volt a szövetség Alapszabályában is, ahogy egyéb eget verő butaság, sőt kifejezett baromság is helyet kapott benne, mert annak minden pontját egy személyben maga Rózsa Jancsi úr állította össze, mint alapító elnök.

Bizony, '97-ben már nagyon aktuálisnak tűnt az Alapszabály módosítás is. Ám annak kidolgozása és benyújtása már az új elnökre és az általa kiválasztott, majd a tagság által is elfogadott új vezetőségre hárult.

Naná, majd az ENSZ-re?!

Prosszer G. Júlia
ÁLOM és VALÓSÁG

*Aludni akarok... de nem tudok.
Álmodni akarok... de szabad-e
Rólad...?
Mily messze még az Enyém
talán... messzebb, mint
a soha – Senkié!
Mily kín a látomás, ha széthullik
semmivé,
mily kín az álm-ölelés, ha nem
tudom, meddig még...?!
Aludni akarok... de nem tudok.
Álmodni akarok... de már csak
Rólad...!
Mert ébren előled hiába futok...
Tőled menekülve,
mindig Hozzád jutok,
s búvok föld alá, csillagok ölébe,
ott is rám találsz, mint csepp
a tengerére...
Kínok hordozója, gyötrelmes
ébredlét,
könyörülj rajtam!
Borítsd rám álmok csillagos
köpenyét,
vagy küldd el a megváltó hajnalt!*

Pató Selam csótoll-grafikája

XVI. *Tanakodás*

November 11-én tartotta Misel a születésnapját. Hogy hányadikat is? Nem tudom pontosan, de hát számomra a NŐK esetében annyira lényegtelen a szám: nekem ők egyszerűen kortalanok és gyönyörűek...

Mivel Adél éppen azon a napon utazott haza Beregszászra, semmi sem indokolta, hogy ne fogadjam el a meghívást. Igent mondtam hát Miselnek, és este kilenckor taxiba vágtam magam egy csokor rózsával és egy üveg drága pezsgővel. (Ami persze nem egy francia Dom Perignon volt, csak egy fincsi orosz luxuspezsgő.)

A társaság kábé felét személyesen már ismertem, a másik felével akkor találkoztam először... Misel sorban mindenkinek bemutatott. A csajok fiatalok voltak, szexisek, de Frida mellett labdába se rúghattak. Mert természetesen ő is ott volt imádott barátnője születésnapi buliján férjével, Breky gróffal.

Frida Huannak – (a professzorasszony keresztlányának), szemmel láthatóan jót tett a harmadik házassága: kivirult tőle. S persze a dél amerikai napfény is jócskán besegített...

– Helló Gábiel – ölelt magához Breky gróf, nagy vidáman. – El sem akartam hinni Fridámnak, hogy tényleg eljössz. Irtó régen találkoztunk már, igaz?

– Igaz – vigyorogtam, és alaposan megszorogattam a kékvérű lengyelt, amúgy „férfiasan”, de fel sem szisszent volna, a világ minden kincséért sem. Breky gróf nem volt kemény legény, de annak mutatta magát, s volt hozzá színészi képessége.

Törte még a magyart rendesen, viszont az anyanyelvén kívül hat nyelven perfekt társalgott, s erről a saját füleimmel győződhettem meg Svédországban, anno...

– Hogy van a lélegzetelállítóan gyönyörű Laura?
– kérdezte, cinkosan rám kacsintva. – Már ezer éve nem láttam... De nem felejtettem!

Ez igazán nagyon lovagias öntől, kedves grófom – gondoltam, de hangosan többet is mondtam:

– Amennyire én tudom, remekül érzi magát, ha jól számolom, már ezerkilencvenkét éve... Utoljára Párizsból küldte üdvözetét a nyár elején. De sajnos, én sem találkoztam vele személyesen három éve... Nem jár nagy társaságokba a grófnő

mostanában... Kicsikbe sem, ha igaz. Ciliékkel sem utazgat olyan gyakran, mint régen tette, és ha néha hazalátogat, nem fogad már senkit a házában... A nyolcvankilencedik születésnapján hatalmas estélyt adott F.-ben, s akkor végleg elbúcsúzott a nagyvilági élettől... Ennyit tudok.

– Ennyi több, mit reméltem – hunyorgott elégedetten, majd egy széles mosollyal megkérdezte: – Mit iszol, Gábrielem?

Mielőtt válaszolhattam volna, Frida közbevágott:

– Tudhatnád szívem, hogy a mi drágánk csak a whiskyt szereti.

– Nem igaz, baby! Nem csak a whiskyt szeretem –, tiltakoztam hevesen. – De az egyik nagy kedvencem a gabonapálinka, az tény. Sok jéggel, víz nélkül. Esetleg koktélnak is. De az király koktél legyen ám!

– Majd én keverek egyet neked, Angyalarcú – szólalt meg a hátam mögött Misel és belepuszilt a nyakamba. Azt hittem, menten elájulok, olyan váratlanul ért... és annyira jólesett, hogy kevés híján szénné égetett a kétezer volt...

– Jó lesz?

– Hát persze... – makogtam és gyorsan belekaroltam Fridába és Breky grófba:

– Meséljetez Dél-Amerikáról. Milyen ott az élet?

Meséltek volna örömmel... de Almássy Lenke leválasztott róluk, s az elnökjelöltekről kezdett el faggatni.

Mert ő volt az a nagymenő, második vonalas laptulajdonos újságíró, akit minden társaságban szívesen meghívtak.

Nem akartam vele udvariatlan lenni, hát válaszoltam a ravaszul feltett, csavaros kérdéseire anélkül, hogy komolyabb információt megosztottam volna vele a FIT belügyeiről. Mely belügyekről ő már nyilván szinte mindent tudott: az elnökjelöltek nevén kívül. Azokat viszont tőlem remélte megtudni...

Hagytam, hadd reménykedjen. Közben a szemem sarkából láttam, hogy Fridát Zizi művésznő vette birtokba, aki azóta nem állt szóba velem, mióta Adéllal szakítottam. S még az sem került el egyelőre nagyon is élénk figyelmemet (hisz még csak a pohárköszöntő pezsgő volt bennem), hogy Gyulai Ági, teljesen elhanyagolva az ő Jankáját, Miselt bámulja lopva. Hát, szent igaz, hogy volt mit nézni rajta.

Aztán rám kacsintott és a tenyeréből egy csókot fújt felém. Tisztán hallottam, amit mondott:

– Nem félsz, Gábiel, hogy még valami szerelmi bájjalt kever be neked az ünnepeltünk?

Valamit dünnyögtem válaszul, de hogy mit, magam sem tudom már. Talán azt, hogy: bánom is én? –, vagy valami hasonlót. Misel hozta az italomat, Black Label volt, sok jéggel, ami kiemelte tőzeges aromáját, amit a leginkább imádtam a whiskykben.

– Milyen? – kérdezte, azzal a hangsúllyal, amiben eleve benne volt a pozitív válasz.

– Tetszik – feleltem, miután belekortyoltam, aztán leültem a kanapé karfájára és valódi élvezettel kortyolgattam tovább a prima aromájú „béelt” – ahogy, mi whiskykedvelők, becéztük ezt a márkát. Lenke gyorsan rájött, hogy egyelőre nem tudja belőlem kicsalogatni az elnökjelöltek nevét, s próbált taktikát váltani.

– Táncolunk? – kérdezte.

Fölálltam, kiittam a maradék italomat, s a jégkockákból becsúsztattam egyet a számba.

– Ühümm...

Átkaroltam, és eléggé simán siklottunk körbe ahhoz, hogy táncnak lehessen nevezni.

– Mondtam már, hogy Vilgóék Bécsbe akarnak költözni?

– Mikor mondtad volna? Millió éve nem találkoztunk... És?

– Gergő nem akar...

– Gergő buta. Egy zenetanárnak Bécs maga az Eldorádó lenne.

– Én tudom... Vilgó meg már állást is szerzett neki, a Bécsi Akadémián. Mégse tudjuk meggyőzni. Ha esetleg te megpróbálnád... Neked biztosan sikerülne, drágám... – mondta behízelt hangon Almássy Lenke, s közben úgy nézett rám, hogy abban a pillanatban el is hittem magamról: ha valaki rá tudja dumálni Almássy Gergely tanár urat hazája elhagyására, az én lehetek egyesegyedül...

– Igyunk valamit, közben átgondolom – feleltem lazán, hogy magabiztosnak tűnjek.

Lenke egy másodperc tört része alatt kerített egy bontatlan üveg Vat 69-et és két tiszta poharat. Majd az egyik ajtó irányába terelgetett... A tágas nappaliból három hálószoba (pontosabban: hálófülke) nyílt.

Lehuppant a franciaágyra, az egyik poharat a kezembe nyomta, s felém tolta a zöld üveget:

– Csavard le a kupakot.

Megtettem.

A Vat 69 könnyű, friss, kissé fűszeres ízvilágú whisky. A skót whiskykre jellemző füstös ízt alig érezni benne. Nem kedveltem túlságosan ezt a márkát, ami persze soha nem jelentett akadályt az elfogyasztásában.

Ittunk, beszélgettünk. Lenke lassan, nem egy éles hajtúkanyarral vezette vissza érdeklődését az eredeti témához.

- Mi a baj Jancsi úrral? Hazudós?
- Még ha csak az lenne?! De dilinós is! Most min nevensz?
- Rajtad, drágám. Vagy, még inkább: rajtatok! Nekem már az elején lejött, hogy nem százas a pasas...
- Senki sem százas... – védtem volna a volt elnököt, ha másért nem is, hát betyárbecsületből... Ám Almássy Lenke csak nevetett.
- Igaz. Csak hát, annak, aki művészérzékenységgű emberekkel foglalkozik, hovatovább a vezetőjük kíván lenni, legalább a kilencvent meg kéne ám ugorni, kicsi Gábrielem. De Jancsi úr folyton a lécs alatt bújt át... Mégis, mit gondoltál, miért lépünk ki a FIT-ből néhányan, már az elején?

Több mindent is gondoltam, persze...

De egyrészt az már nagyon régen volt, és jórészt tévedésen alapult, másrészt a Vat 69 is kezdett hatni... És nem a gondolkodást erősítette bennem...

- Hagyjuk „Malvinkát”... A múlt elmúlt – mondtam, komolynak tetteve magam, de éreztem már, hogy részeg vagyok.
- Hagyjuk... Remélem, hamarosan találtok egy megfelelő embert Jancsi úr helyére. Azért én jól tudom ám, hogy vannak a Társaságban vezetőnek alkalmas fazonok, ha nem is tucatjával...
- Aha... Vannak... Töltenél még egy lehetlentyit?

Félig töltötte a poharamat. Nagyon hiányzott belőle a jég, de már nem izgatott túlságosan...

– Persze a legmegbízhatóbb elnök Ferenc lehetne... Sajnálom, ami a családjában történt, óriási tragédia... S persze női elnököt választani sem tűnik olyan ördögtől való gondolatnak... Példák tucatja bizonyíthatja... Lásd az M. M. K.-t, amit Veszprémi Írisz már lassan harminc éve töretlenül vezet... De példálózhatnék akár magammal is. A második vonalas népszerűségi listán a GYÖNGYKALÁRIST csak az ARANYMETSZÉS előzi meg. Igaz, holtversenyben a LANTOSOKKAL, vagyis veletek... de nálatok már érezhetőek a leszakadás jelei...

– Remélem, hamarosan vége lesz ennek a mélyrepülésnek, aztán újra megcélozhatjuk az eget – mondtam, komoly meggyőződéssel. – Amúgy, rátapintottál valamire... A jelölőlistára felkerült egy nő is... Igaz, csak tartalékként...

– Már ez is nagy eredmény, Jancsi úr hímsoviniszta elvei után – kuncogott Lenke és arcát hozzádörgölte az arcomhoz. – Legalább a tartalék elnökjelölt nevét elárulhatnád...

Elárultam.

Elégedetten rábólintott.

– Jó. Akár befutó is lehetne, én biztosan rá fogadnék...

– Azért vannak nála profibb jelöltjeink is – vigyorgtam.

– Például?

Úgy sétáltam bele a csapdába, mint vakegér a macska kitátott szájába...

– Például Renner Gyurka.

– Például... De ki is ő? Nem emlékszem ilyen nevű tagra a szövetségben...

Már mindegy volt, hogy beszélek róla, ha egyszer úgyis kikotyogtam a nevét.

– Nem emlékezhetsz... Jól menő vállalkozó. Csak az idén lépett be. De én már régtől ismerem, s tudom: ha valaki, hát Dzsorgy az, aki képes lesz megállítani a FIT mélyrepülését.

– Öreg? Fiatal? – jött a következő kérdés.

– Középkorú... Ötven lehet, ha jól számolok.

– Mióta ismered?

– Gyerekkoromtól. A húga volt a legjobb barátóm, évtizedekig... de egyébként is egy körbe tartoztunk... Talán említettem is neked...

– Igen. És a könyvedben írtál a körötökről, a neve is bejön... rögtön, várj csak... Művelt Csalamádék. Igen, ez az!

– Tudom, hogy egy világlexikon az agyad, szépségem –, vigyorgtam Lenkére elismerően.

– Kösz, drágám – nyugtázta dicséretemet, a leg-ravaszabb csapda-mosolyával és megcsókolta az arcomat, de éppen csak érintve a szám sarkát. –

Folytasd. Nagyon izgat a pasas. Tanár lett, ha jól emlékszem...

– Tanár lett, igen. És verseket ír, gitározik, zenét szerez... szóval egy művészlélek.

– Nős?

– Özvegy. Felnőtt gyerekei vannak...

– Ez oké, de hogy került az üzleti világba?

– Vállalkozott... Örökölt egy kisebb vagyont, s abból hangszerboltot nyitott itt Pesten, amihez a készletet egy külföldön élő „csalamádés” barátunk adta „csöndes társként”, aki azóta is folyamatosan biztosítja az új cuccokat. Nagymenő zenekarok szinte kivétel nélkül az R+O-ban vásárolnak.

– Mesés!

– Ja és van egy zenekara is, hogy még mesébb legyen a történet!

Lenke nevetett.

– S persze van egy úszómedencés villája a Rózsadombon, saját lovaglópályája a város szélén és minimum egy olasz sportkocsija a garázsban?

Én is nevettem.

– Van egy háromszobás belvárosi luxuslakása, ahol együtt lakik a majdnem százéves Lujzikával, akit az örökséggel együtt kapott, lovagolni nem szeret, ideje sem lenne rá, inkább zenél, amikor van rá szabad kapacitása. Ja és igen... Sokat utazik, leginkább üzleti ügyekben.

– Barátnő?

– Nincs állandó, amennyire én tudom. Szeretné, ha feleségül mennék hozzá, kértem harminc év gondolkodási időt. Megkaptam.

– Á... Már emlékszem... Olvastam a NAXOS-ban, hogy ti szerelmesek is voltatok egymásba diákkorotokban?!

– Irigylem az emlékeződet – vigyorogtam. – Az enyém kezd totál leépülni... Van még ebből a whiskyből? – emeltem fel az üveget, amelyben legföljebb egy kortyocska árválkodott csupán. – Nincs... Sajnos, emlékezet-leépülés elnapolva...

– Hozok másikat – állt fel Lenke, de túl hirtelen volt a mozdulat, amitől persze visszazuhant. Egyenesen rám...

– Vagy maradjak inkább? – kérdezte kuncogva.

Ő sem volt már egészen józan.

Félig sem...

Kopogtak, majd rögtön nyílt az ajtó és Mixel feje jelent meg a nyílásban. Nagyon távolinak tűnt a hangja, mintha a Holdról kiabált volna le... Persze, mert én már egy részeg álom határán lebegtem tudatilag:

– Almássy naccsága! Azt hiszem, ideje neked is hazaindulni. Már mindenki lelépett... Hajnali három van...

... Tíz óra is elmúlt, mikor felébredtem. Misel mélyen, jóízűen horkolva aludt mellettem a franciaágyon. Anyaszült meztelen volt. Én is...

Biztosan megtörtént, aminek meg kellett történnie, de semmire sem emlékeztem belőle... Ez nem volt új számomra, számtalanszor megesezt velem, ha túl sokat ittam...

Körülnéztem, hol lehetnek a ruháim. Hát, leírhatatlan csalódás volt rájönni, hogy itt bent sehol nincsenek, és még egy pár zoknit sem láttam. De egy melltartót, vagy bugyit sem... Nyilván a fürdőben hagytuk mind a ketten. Esetleg a nappaliban dobáltuk szét...

Gyönyörű!

S akkor megszólalt a bejárati csengő!

Jesszasz! – gondoltam. Ki lehet az vajon? Adél érkezett volna haza? Neki van kulcsa, minek csöngetne? De ha Misel bent felejtette a kulcsot, mikor az utolsó távozó vendég után bezárta az ajtót? Akkor Adél hogyan nyithatná ki?

A csengőt valaki folyamatosan és szünet nélkül nyomta. Nyilván ráült...

Misel nagyon mélyen aludthatott, mert meg sem moccan, az éktelen csöngetés ellenére sem. Mégse nekem kéne itt ajtót nyitnom, hisz csak vendég vagyok...

Megpróbáltam felébreszteni Miselt. Előbb csak gyöngéden rázogattam, amire viszont egyál-

talán nem reagált, hát muszáj voltam határozot-
tabb, keményebb mozdulatokkal rázni. Végre ki-
nyitotta a szemét, de rögtön le is hunyta. És ma-
gához ölelt. Ez nem is a megfelelő tény-vázlat.
Mert úgy rántott magához, mint egy félkilós
mágnes a gombostűt...

– Neeee... Ne csináld, kérlek. Nem hallod?
Csöngetnek... Ajtót kéne nyitnod.

– Dehogy kéne, Szerelmem. Majd abba hagyja...
Gyere, folytassuk... isteni vagy...

Nagy nehezen kibújtam a karjaiból és felül-
tem.

– Nem fogja abba hagyni! – mondtam, nagyon
erélyesen. – Már fél órája nyomja azt a rohadt
csengőt. Szerintem már az összes lakó a házban
kint van a lépcsőházban, hát kelj fel azonnal és
nyisd ki azt a kurva ajtót, Misel!

Csukott szemmel elnevette magát.

– Nyugi, Angyalarcú. Megyek már – mondta, de
meg se mozdult.

Direkt szívatott, tudtam.

– Te is nyithatnál ajtót...

– Ez a te lakásod.

– Fridaé... – kuncogott. – Akkor talán nyissa ki
ő... Bár aligha fordítaná ezért vissza a reposit,
amire elvileg reggel hatkor felszálltak a lordjá-
val...

– A grófjával – javítottam ki.

Közben a csengő csengett, ahogy a csengőjén kifért...

– Tudom... De én játékból csak „lordomnak” hívom Brekynszkyt, mióta ismerem.

– Bánom is én. Felőlem akár „fenségnek” is becézheted, de most kelj fel és nyiss ajtót. Kifelé menet légy szíves dobj be a ruháimat...

– Mert akárki nem láthat meztelenül, ugye, Angyalarcú? – ezt már az ajtóból sikkantotta vissza.

Nem akartam volna túljátszani a „szerepeimet” azzal, hogy gyorsan tetőtől-talpig snájdigba vágom magam. De nem is tehettem volna meg, mert Misel csak az ingemet dobta be... Úgy feküdtem vissza a takaró alá, hogy azt kaptam magamra. Olyan gyűrött volt, mintha egy kutya szájából vette volna vissza...

– Martha jött! – kiáltotta be Misel. – Nyugi, Angyalarcú.

Abban a pillanatban Lady Martha kedves, mosolygós arca, szalmaszőke fejecskeje, dundi kis alakja jelent meg a hálófülke nyitott ajtajában.

– Jó reggelt, Zsülien.

– Szia Martha.

– Bocs, hogy kizavartalak az ágyból benneteket, e hajnali órán... – nevetett. – Itt hagytam a kékításkám, benne minden iratom... És naná, hogy pont most futok bele egy közúti járőrbe...?! Lent vár-

nak az urak... Idefuvaroztak, mondták: hozzam az irataimat, vagy bevisznek...

Jó kis történet volt, szó se róla!

Megértően vigyorogtam.

– Semmi baj, Martha, kedves. Már úgylis menni akartam...

– Egy szál ingben, Zsülien?

Elpirultam.

Talán csak nem látott át a takarón ez a hajdan volt takaros kis erdélyi menyecske, aki időközben milliomos maffia-özveggyé avanzsált...?

– Ha behoznád a ruháimat, felöltöznék... Mivel nyilván szándékosan büntet valamiért... Az istenért sem hajlandó előadni a gönceimet.

– Vajon mivel érdemelted ki ezt a szigorú büntetést, Zsülien? – küldött egy kétértelmű mosolyt felém Lady Martha.

Tényleg...

Mivel is?

Prosszer Gabriella Júlia
... ÉS NAGYON FÁJ...

*... és nagyon fáj, már minek tagadjam
hulljak hát mélyre, mély-sötét magamba
magamat emésztő, üvöltő, rút örületbe
a létezést megvető vak gyűlöletbe!*

*... vagy megpróbáljak, de már utoljára
meg egyszer magamnak is megbocsátani
s elengedni makacsul kitartott
tévedéseim olcsó szajhát ezredszer is?*

*... én nem akarnék tovább szenvedni,
várni türelemmel a cammogó halálig
hisz ki tudja, meddig fájhatok ily nagyon
míg elragadnak a fénylő megváltó napok*

*a végtelen s az örök csillagmindenségbe
egy érzelmektől mentes semmit se tevésbe
belesimulva a villámló éjek dermedt ölébe
és nem hallanád, hogy visszakiáltok:
szeretlek!*

Csendélet (V. Hegedűs Zsuzsanna grafikája)

XVII. *Új kapitány a fedélzeten*

1997. november 17-én a FIT rendkívüli tisztújító taggyűlése ellenszavazat nélkül, két fő tartózkodásával elnöknek választotta Renner Györgyöt.

Sima, zökkenő nélküli és nagyon jó hangulatú elnökválasztás volt.

Gyurka – aki néhányunknak angolosan Dzsorgy lett, – svédasztalos, pezsgős állófogadást adott választóinak. Az ötszázkilencven fős tagság kilencven százaléka szavazott személyesen, tíz százalék levélben küldte vissza a szavazólapot.

Valamikor éjfél körül az új elnök néhányunkat, akik végig maradtunk, meghívott a Clubjába, mely alig párszáz méterre volt a rendezvény színhelyétől...

Nem volt nehéz észrevennem, hogy Adél is végig kitartott és boldogan tartott a csapattal.

– Béküljünk ki, Kisherceg – kérte könyörögve, a nap folyamán sokadszorra, már odaát a Clubban.

És kibékültünk.

Minek elrontani egy ilyen „szép fényes napot” régi sérelmek felhánytorgatásával, gyerekes duzzogással? – gondoltam vidáman, és őszinte megbocsátásom jeléül két puszit is adtam Adél örömtől kipirosodott orcájára, aki erre hálásan csimpaszkodott a nyakamba és belesúgta a fülembe:

– Ígérem, nem fogod megbánni, hogy megbocsátottál, Kisherceg!

Dzsorgy látta a jelenetet, s amikor Adél kiment a mosdóba, széles mosollyal a képén odajött hozzám.

– Csak nem ő a szívyszerelmed, Éjszemű?

Fölnéztem rá, egyenesen a tiszta, élénk és okos fekete szeméibe, melyek fénye alig tompult az évek során.

– Lehetne, ha akarnám. De tudjuk, hogy szeretni akarva nem lehet... Ugye így van, barátom?

Kedves, szelíd arcán egy árnyék suhant végig... A múlt árnyéka volt.

– Így van, Éjszemű.

Renner Gyurka külsőleg nem sokat változott. Kicsit talán megnyúlt, kamaszként még tömzsi alkata és soványságát széles vállai, izmos karjai hatásosan ellensúlyozták.

A Clubban aztán már semmilyen hivatalos dologról nem esett szó. Abban maradtunk, hogy hétfőn ő is eljön a szerkesztőségi ülésre és meg-

beszéljük a további lépéseket. Telefonszámot cseréltünk, majd kibontott egy üveg pezsgőt.

Szombatról vasárnapra virradó hajnali két óra volt akkor.

És vasárnap kora délután, Adél karjában, a telefonom csörgésére ébredtem fel. Gyorsan körülnéztem, hol is lehetek... És megnyugodva ismertem fel a saját Hársfa utcai albérletem hálószobáját... Irtó necces lett volna Adélnál, Misel lakásán ébredni, azok után, ami előzőleg köztünk történt...

– Ne vedd fel, Kisherceg – bújt hozzám Adél.

Rápillantottam a telefon kijelzőjére. Dzsorgy neve állt rajta.

– Fel kell vennem. Muszáj. Az elnök hív.

– Majd hív később. Most váltatok el, mit akar megint... Szerelmes beléd talán?

Nem szóltam rá semmit. Kibújtam a takaró alól és miután rágyújtottam, felvettem a telcsit... Kérte, hogy este hatkor találkozzunk nála, taxit küld értem.

... Erősen havazott.

A ház, amelyben Dzsorgy lakott, az Oktagon egyik legszebb és legnagyobb épülete volt. Lakásának berendezése jómódra és jó ízlésre vallott, ami evidens volt.

Miután üdvözöltem a nagyon öreg, de még mindig tip-top és fürge Lujzikát – az áldott emlé-

kú Orláthy doktor vénkisasszony hűgát –, Dzsorgy helyyel kínált a nem túl fényűző, de nagyon barátságos nappaliban, aztán behozott egy üveg whiskyt, meg két poharat, jéggel.

– Bourbon... Szereted?

– Minden whiskyt szeretek. Ez, ahogy látom a címkéjén, sima Jim Beam. Jöhet.

Kényelembe helyeztem magam, belesüpedve a legcsábítóbb fotelbe.

– Hallgatlak, Dzsorgy – mondtam, miután megittuk az első pohárral.

– Először is, azt szeretném megköszönni, hogy eljöttél, Éjszemű...

– Te a FIT elnöke vagy, én csak a szövetség központi lapjának a főszerkesztője, tehát a főnököm vagyok. Ha beszélni akarsz velem, természetesen állok rendelkezésedre.

– Nem így értettem...

Meglepett, ahogy ez az ötven körüli pasi még pirulni tudott!

– Tudom. Éppen ezért mondtam, amit mondtam. Hívjál Gabinak, vagy Gabriellának, de az Éjszeműt azt felejtsd el, kérlek.

– Azt hittem, ha kettesben vagyunk, hívhatlak Éjszeműnek...

– Hívhatnál, de tartok tőle, hogy nagyon rájárna a szád és nem hiányzik, hogy pletykáljanak rólunk.

Vegyük mindketten komolyan a megválasztásodat, Dzsorgy.

– Én komolyan is veszem, é... Gabriella – mondta, s megint elpirult. – Bocsánat. Igazad van. Csak hát... az emlékek... Néha feltörnek még...

– Az emlékekre emlékezni kell, barátom, és nem lovagolni rajtuk.

Végre elnevette magát. Harsányan, igazi derűvel, nyers férfiasággal.

– Hihetetlen egy csaj vagy, Gabriella! Egyszerűen imádlak!

– Imádj. De ne mondd ki soha. És most térjünk a lényegre. Hacsak nem ez lenne a lényeg... Ez a vallomás...

– Lényegnek lényeg – mondta, még mindig vidám tekintettel, ami határozottan jól állt neki – de valóban nem ezért kértem, hogy gyere el ma. Kérni szeretnék tőled valami nagyon fontosat.

Ezen nekem támadt kedvem hangosan felnevetni.

– Az a nagyon fontos már nincs meg...

És persze mind a ketten fuldokolva röhögünk. Röhögünk? Valósággal nyerítettünk! Lujzika ijedten jött ki a szobájából.

– Mi történt, gyerekek?

Megnyugtattuk, hogy semmi sem történt, csak jó a kedvünk. Visszatípett hát a szobájába, mi pedig próbáltunk komolyak maradni.

- Mit kérsz hát, Dzsorgy?
- Válaszokat. Őszinte válaszokat, pár fontos kérdésre.
- De nem magánjellegűek ezek a kérdések, ugye?
- Nem.
- Akkor kérdezz.
- Lennél az egyik alelnök?
- Ha felkérsz rá, igen.
- Felkérlek.
- Oké. De akkor le kell mondanom a főszerkesztőségről. Ugye tudod?
- Nem kell, ha Alapszabályt módosítunk. Vagy a két feladat már nagyon leterhelne? De őszintén, Gabriella.
- Talán el tudnám látni mind a két munkát... Csak a helyzet az, hogy az ARANYMETSZÉS szerkesztőségébe is visszavárnak...
- Aha... Értem. Akkor mi legyen? Mit szeretnél jobban?
- Nem tudom... Ezen így még nem gondolkoztam. Hirtelen jött a felkérésed...
- Persze. Gondold át. Úgyis csak jövő februárban lesz az Alapszabály módosítás, s addigra össze kell állni az új vezetőségnek is... Holnap kérek személyi javaslatokat a szerkesztőségi tagoktól. Így megfelel?
- Asszem, így korrekt – bólintottam.

– Akkor ennyi volt a hivatalos, Gabriella. Akarsz még beszélgetni másról is? Esetleg a múlttól, a régi barátainkról, Bandi világjárásairól, Györgyi húgom újabb házasságáról?

– No, az utóbbiról biztos nem! – tiltakoztam hevesen. – Örült egy csaj, én már évekkal ezelőtt besokalltam tőle. Persze azért néha még meglátogatom, úgy ötvenként...

– Tudom... Meg azt is, hogy majdnem sógornők lettetek – jegyezte meg egy fél mosollyal Dzsorgy.

– Hát, ja. Ádámmal jó páros voltunk... De nem hosszútávon... Két külön úton jártunk és járunk, amely utak csak egyetlen egyszer keresztezték egymást... Ennyi történt.

– Költői fogalmazás – ismerte el Dzsorgy.

– Kösz. Hát... Én akkor most mennék is, ha nincs más. Gyorsan lesz reggel és Vayk Johanna nem tűri ám a késést! S hogy „nem tűri”, az még a legszelídebb megfogalmazása a valóságnak.

– Ne ijesztgess, Gabriella. Esetleg sarokba állítja a későn jövőket? Vagy kukoricára térdepelteti? – humorizált Dzsorgy.

– Próbáld ki...

– Még sor kerülhet rá... Én ugyanis üzletember is vagyok, s gyakran lesz más elfoglaltságom, mint-hogy a szerkesztőségi, meg vezetőségi üléseken vasaljam a fenekem...

– Szép kilátások – vigyorogtam bele a frissen töltött poharamba, amiben a maréknyi, félig elolvadt jégkockák még nálam is mámorosabbnak tün-
tek...

– Az elnöki feladatokkal azért tisztában vagyok ám, Gabriella. Tizenhét éve van saját cégem, amit elnökként vezetek. Persze, azért vannak a helyet-
tesek, az igazgatók, hogy segítsék a munkámat. Ez a FIT-ben is így kell, hogy működjön.

– Rajtam nem fog múlni – mondtam.

– És a többieken? – kérdezte.

– Az a többiektől függ. Jól kell kiválasztani őket.

– Ezért fogok javaslatokat kérni tőletek holnap. Ti már tudjátok, kire lehet számítani.

– Igaz. De azért alaposan mellé lehet ám „nyúl-
ni”. Lásd, Jancsi úr esetét... Kétszer szavaztunk bizalmat neki és kétszer estünk pofára...

– Remélem, elhiszed, hogy nálam ettől nem kell tartani.

– Elhiszem, Dzsorgy. De én csak egy vagyok, aki gyerekkorodtól ismerlek... A többieknek be kell bizonyítanod az alkalmasságodat.

– Be fogom bizonyítani, Éjszemű... Bocsánat. Ígérem, többször nem fogom kimondani...

– S ha mégsem tudod betartani? Kopaszra nyírha-
tom ezt a lobogó, vállig érő hajadat? Igaz is... Már kérdezni akartam... Festeted, hogy még mindig ilyen szép homoksínű?

– Nem festetem, dehogy. Ilyen géneket örököltem...

– Látod, én még ötven sem vagyok, s már majdnem teljesen ősz a hajam.

– Te így is gyönyörű vagy, Gabriella.

– Nem igaz, de jó hallani... – vigyorogtam, s gyorsan felálltam. – Húzok, Dzsorgy pajtás. A majdnem szívszerelmem mellől ugrasztottál ki a telefonhívásoddal...

– Ezért megkövetlek. De ma még biztosan kárpótolod majd valamivel...

– Ma már aligha – ráztam meg a fejem. – Éjszákára ment dolgozni a drága – mondtam, és nem tettem hozzá, hogy sajnós...

Pedig úgy éreztem a szakításunk óta, hogy vétkeztem ellene is... Hiszen Adél csak szeretni akart... A professzorasszony viszont birtokolni is... Vagy pont fordítva?

Hm...

Felálltam, felkaptam a dzsekimet és futólag megölelve barátomat, húztam a kijárat felé.

– Várj, hívok taxit. Szakad a hó...

– Ne hívj... Imádok hóesésben sétálni.

– Emlékszem... – mondta és mielőtt kiengedett, adott egy puszit a számra.

Már nem éreztem ugyanazt, amit az első alkalommal... Vagyis nem lettem félájult, szép

vonalú ajkának érintésétől. Bár nem is maradtam teljesen közömbös...

Jó ideig nem aludtam el: vérem csendesen és bágyadtan hullámzott, s a fejemben könnyű zsongást éreztem. Barátom futó csókjától – úgy gondoltam –, de lehet, hogy a múlt emlékeinek és a jelen feladatainak párhuzamos kavardása okozta. Végre, hajnal felé elaludtam, és szokatlan álmot láttam.

Mintha börtöncellába léptem volna be... Sohasem jártam ilyen helyen, legfeljebb filmekben láthattam. Sötét volt, a rácsos ablakon át halványkék fény szűrődött be, egyenesen a kemény priccsre, amelyen egy nő sziluettje körvonalazódott. Az arcát nem láttam... de, amikor megszólalt, a hangjáról azonnal felismertem... Adél volt...

Pató Selam
EXODUS

*Ma nem lesz könny
és vér, mi vár,
csak két fészek-
nélkül-madár -
még süllyedő -
emelkedő
fehér halom
keserve nő -
nem lesz kenyér
az asztalon,
s hogy megtörjük,
rá alkalom.
A serlegbe
alvad a bor -
megfeszítve,
mint két lator
a krisztusi
úr szélein
borzonganak
reményeim.
Ma csak az épp
kihúlni kész
élettel vív
csatát az ész -
szívemben még
ágyú dördül,
s a Nemlét -
mi megdicsőül.*

"Zöld-remény szívem" (Fotó: a SZERZŐ)

XVIII. *1998-2001 a FIT* *második „aranykora”...*

A költőnek, aki valamikor az áprilist szézyesnek „szeszélyes hölgy”-nek nevezte, bizonyára igaza volt – általában. De voltak az általánostól eltérő, kivételes áprilisek is... Mint például az 1998-as, amely egyáltalán nem látszott szézyesnek. Inkább félénken, egy szüzlány ámuló ártatlanságával lopakodott be a városba. Kedvem lett volna a karjaimba szorítani, olyan magányosnak és ijedtnek látszott a számára még idegen belváros keskeny útvesztőiben. Megfélemlítették az utcák és az épületek, világoskék szemével gyámoltalanul nézelődött, mint aki maga sem tudja, hogyan öltött testet március hidegéből.

Ködfátyolba burkolózva lépegetett keresztül Budapesten, s a város hirtelen zöldbe borult, túláradó örömeben, hogy falai közt üdvözölheti. Magányosan lépegetett, s mint mindig, most is a szívekbe markolt, de korántsem kíméletlenül. Rejtett forrásokat fakasztott bennünk...

Tehát az április itt barangolt már a belváros utcáin, a zöldbe öltözött fasorok között, mint fehér köd a hegyi legelőkön, s enyhe illatot árasztva ott lebeg a házak fölött és a rügysző bokrok ágai közt. S amíg a parkokban virágba borulnak az aranyesőbokrok, a külvárosok kertjeiben szinte őrzöngve pattannak ki a forsythia élénksárga virágai. A japánbirs még melegebb tavaszra vár: április igazán meleg, ritka, de elragadó mosolyára.

Engem Karinra emlékeztetett ez az április. Igen: az én szememben Karin volt. Lehet, hogy Dgyorgy szemében meg Greta Garbo. Amivel csak azt akarom mondani, hogy ezt az áprilist valószínűleg minden ember másmilyennek érezte. Idegen, egzotikus teremtménynek. Csábítóknak, kicsit valószínűtlennek, vérpezsdítőnek, vonzóknak és titokzatosnak. Olyan kényeskedve kelt át az úttesten az Oktogonnál, akár egy aranyozott ruhába öltözött lady a pocsolyák fölött, betoppant a szerkesztőségbe, suhogott a szoknyája, sokat sejtető parfümillatot árasztott és érzélgős gondolatokat ébresztett a fejében.

Az a régi-régi áprilisi délután jutott eszembe, amikor életemben először csókolóztam. Tizenhárom éves koromban.

Tekintetem a függönyön át a kéklő égboltra tévedt, mindazonáltal igyekeztem alelnöki komolysággal, türelmesen végighallgatni a vezető-

ségi ülésen felszólalókat, de hiába: csatát vesztetem a tavasszal szemben. Csak ültem szórakozotlan, és azon tűnődtem, milyen is volt tizenhárom évesnek lenni.

A soros felszólaló éppen Kerék Sándor alelnökségem volt, akit a januári tisztújító taggyűlésen Bernáth Ferenc helyére választott meg a tagság. Az Alapszabály februári módosítása után lehetett volna már két vezető tisztségem is a szövetségben, de én nem kívántam élni vele és lemondtam a főszerkesztőségről. Természetesen maradtam szerkesztőségi tag, de főszerkesztőnek Vayk Johannát javasoltam. S ő örömmel el is vállalta, hisz a titkárság vezetése majdnem egyet jelentett a szerkesztőség vezetésével. Kerék Sándor (alias Söndör) szintén maradt szerkesztőségi tag, ahogy Palóc Ilona (Helena) is. Frida helyére egy „külsőst” hozott be Johanna, – egy profi újságírónőt – akit rajtam kívül senki sem ismert a FIT-ből. Én viszont már „ezer éve”... A hölgyet – kapaszkodjanak meg a Tisztelt Olvasók! – Majsza Miklósné Zsókanak hívták, aki akkor már évek óta egy budai önkormányzati lapnál dolgozott. Onnét „szipkázta” el a mi Johannánk, remek szimattal. Mert Majsánénál – aki végigjárta a szakmai számléírást, miközben elvégezte az összes iskolát, újságíró vonalon – jobb helyettest nagyjával sem találhatott volna magának?! Férje, a le-

züllött sportújságíró, végül is hülyére itta magát, és amikor már visszafordíthatatlanná vált az állapota, ikerfiai – akik egy svájci klubcsapatban fociztak – elhelyezték Apjukat egy svájci magánklinikán.

Cseh Dénes (KicsiBayron), miután megnősült és hamarosan gyerekük is született, onnét már kevesebb szabadidővel bírt, így aztán lemondta a szerkesztőségi munkát. Csoportvezető továbbra is maradt, bár az azzal járó feladatokat sajnos gyakran hanyagolta... Igaz, időközben két remek verseskötete is megjelent, s már némi joggal kacsin-gathatott a „profi” – első vonalas – költészet felé.

Az ő helyére is találtatott egy kiváló szerkesztőségi munkatárs, egy festőművész személyében, akit, a FIT élvonalához tartozó Duna Irodalmi Club (DIC), művészeti vezetője, Holland-Házy Edit költő ajánlott be a központi lap szerkesztőségébe, s akit itt röviden be is mutatnék:

Aranyosi Dávid jó nevű tájképfestő hírében állt, és egy óriási műteremlakása volt fönt a budai hegyekben, káprázatos panorámával. Megítélésem szerint jóval az átlag fölött volt jóképű a pasas, és be is ajultak tőle a nők, ahogy az a nagykönyvben meg vagyon írva... Még a távolságtartó Nagyasszony, Vayk Johanna is belészerelmese-dett, már az első találkozás alkalmával, amit nem

lehetett nem észrevenni. Bár erősen igyekezett leplezni...

Aranyosi Dávid szemben ült velem. Napbarnított arcában egy gyermekien ártatlan szem-pár sharmos mosollyal párosult. Gesztenyebarna, hullámos haja kétoldalt a halántékánál erősen őszült, ami ugye már önmagában is nagy hatással van a gyengébb nemre. (Az erősebbre is persze, ha ilyen típus jön be neki...) Pár évvel járt ötven felett, de jó negyvenesnek is elment. A Mester pipázott, és a dohány kellemes, mézeskalácsos illata időnként megcsapta az orromat.

Ha ilyen rokonszenves látvány és ilyen kellemes illat veszi körül az embert, szinte játszva képes kellőképpen értékelni április varázsát és tizenhárom évesnek érezni magát – gondoltam vidáman, miközben hallgattam az éppen soros fel szólaló, a szép Helena dallamos hangját.

... Majsáné fiatalabb éveiben nem volt éppen szépnek mondható, de úgy tűnt, hogy az idő múlása kifejezetten jól tett vele. Nálam tíz évvel volt idősebb, de akár egykorúnak is nézhettek bennünket. Igaz, alakjára már nem igen illett volna a teltkarcsú jelző, de fürge mozgása semmit sem veszített ruganyosságából és kifinomult eleganciáját egy királynő is megirigyelhette volna...

(S megirigyelhetné még ma is, mikor ezeket a sorokat írom róla!)

Zsóka a Várnegyedben lakott, alig pár saroknyira Almássy Lenkétől, aki Kenézy-Tóth Mátyástól történt válása után visszaköltözött a korábban többször lebontásra ítélt, majd mégis felújított és védett műemlékké nyilvánított patinás épület kicsi lakásába. (Ahol évtizedekig élt együtt ikeröccseivel, akiket szülei korai halála után egyedül nevelt fel, s taníttatott ki. A birkózóbajnok Guszti Szcíliába nősült, a zenetanár Gergő – zenekritikus barátjával – Bécsbe költözött...)

Lenke és Zsóka egyébként –, mint utólag megtudtam – futólag ismerték is egymást.

Mikor megismertem Majsáné Zsókát, még csak egyszerű titkárnő volt a F. Hírlapnál. Pedig a rokonszenves mosolyú, félénk fiatalasszonynak már akkor több tehetség volt akár a kisujjában is, mint az évekig agyonsztárolt sportújságíró férjének a szinte folyamatosan alkoholban ázó agysejtjeiben...

Ismeretségünkől előbb laza, felszínes barátság lett, amiből aztán lassan kölcsönös vonzalom alakult ki, de szerelem egészen biztosan nem bontakozott ki a vonzalmunkból. Legfeljebb a csírája volt meg...

A bátorság, keménység és kíméletlenség egyfajta „munkaruha” volt Zsókán, amihez még

társaságban is szigorúan ragaszkodott, de én emlékeztem még arra a másik asszonyra is, aki a „páncélja” nélkül csak éppoly esendő, kiszolgáltatott feleség és gyermekeiért rettegő anya volt az agresszív, részeges ura mellett, mint amilyen a legtöbb emancipált nő –, ilyen, vagy hasonló helyzetben –, otthona négy fala között.

Hogy Majsáné mégis mindig – újra és újra – visszafogadja dúvad férjét, elsősorban a család egyben tartásának érdekét szolgálta. Így gondoltam én ezt elsősorban, akkortájt...

S ami köztünk történt: „egy csók és más semmi” (a pontosság kedvéért: két csók és más semmi) felejthető kitérő, megbocsátható botlás volt az asszony életében. Így gondoltam én ezt másodsorban, akkortájt...

Akkor is, ha önérzetemen, büszkeségemen, és szerelmes hódításokhoz szokott szívemen akkora lyukat ütött Zsóka utolsó visszatérése Majsza Mikihez, mint amekkora az a végtelen fekete lyuk lehet a világmindenségen...

– Még mindig haragszol rám, Gabikám?

A kérdés várható volt, mégsem készültem fel rá. Ültünk egymással szemben az asszony lakásán, pezsgőt ittunk és a FIT-ről folytattunk egy nagyon rövid beszélgetést. Azért nagyon rövidet, mert Zsóka, úgy az ötödik mondat után átnyújtot-

ta kezét az asztalon és gyöngéden megszorítva a karomat, feltette az iménti – várható – kérdést.

Hosszan szemeztem az asztalon álló hatalmas rózsacsokorral. Lehetett vagy ötven szál... Sárgarózsák voltak, frissek, bódítóan illatosak. Zsóka kedvenc virága. Én csupán három szálát vittem belőle, a többi már ott volt a mívesen csiszolt ólomkristály vázában.

– Már nem haragszom – mondtam.

– De haragudtál...

– Inkább csalódott voltam.

– Bocsáss meg...

– Ezer éve megbocsátottam már – mondtam, majd egy ártatlan és őszinte vigyort ültetve a képemre, megkérdeztem:

– Ezt a kazalnyi rózsát csak nem az exed küldte?

Nevetett.

– Nem, dehogy ő! Miklós már régen nincs sem olyan állapotban, sem olyan helyzetben, hogy rózsákat küldhetne. A fiaim látogattak meg tegnap.

– Vagy úgy... Értem. És hogy vannak a fiatalurak?

– Remekül. Eltekintve attól az apróságtól, hogy már nem fiatalurak. Őszülő, harmincas család-apák.

– Hogy repül az idő... – sóhajtottam fel némi párosszal. – De fociznak még, vagy már nem?

– Már két éve edzősködnék ugyanannál a berni csapatnál, ahol fociztak is. De éppen a napokban kaptak állásajánlatot a német nemzeti válogatott kapitányától...

– Ej ha! Az nem semmi.

– Hát nem. De nem szívesen váltanának, azt mondták...

– Mert?

– Nem indokolták meg, bár én feltételezem, hogy az apjuk miatt... Miklósnek csak a fiai maradtak... A legjobb barátai is elfordultak tőle, senki sem látogatja...

– Ez talán érthető is valahol... Hiszen az a svájci klinika jó messze van... Meg aztán emlékszem, ahogy Majsa úr a barátaival viselkedett... hát, az is hagy némi kívánnivalót... Na de miért róla beszélünk, Zsó? A szerkesztő úr csak magának köszönheti, hogy oda jutott, ahol van... Inkább azt meséld el, hogy Vayk Johanna mivel tudott elcsábítani a közéleti újságírástól?

– Hozok be egy kis süteményt – mondta, és gyorsan felállt. – Édeset vagy sósat kérsz?

– Sósat...

– Hozom máris.

Az arcát nem láttam, de a hangja szíven ütött:

– Veled.

– Tessék? – bámultam ki a fejből, nagy bambán. – Nem értelek...

Bejött, letette a tál sonkás csipszet az asztalra, s mielőtt visszaült volna a helyére, kitöltötte az üvegből a maradék pezsgőt.

– Bontsak másikat? – kérdezte, de nem nézett rám.

– Ne bonts. Estére színházjegyem van. Szóval... Mit is mondtál? Mivel csábított a FIT-be a mi drága Johannánk?

– A FIT-ben én már szinte a kezdetektől tag vagyok – ismerte be akkor, teljesen váratlanul, majd rám vetette ártatlan tekintetét és egy lenyűgöző cinkos mosoly kíséretében hozzátette:

– Én vagyok Edelényi Zsanett.

Ez volt ám a svédcsavar! A lélegzetem is elállt!

– A „Távszeretők” novellasorozat szerzője?! – csaptam a homlokomra diadalmasan. – Hát persze. Annyira ismerősnek tűnt a stílus... de fogalmam sem volt, hogy ki van a név mögött. Néhány FIT tag ugyanis, különböző indokokkal, sosem vesz részt az országos találkozók, sem pedig a regionális rendezvényeken. Edelényi Zsanettet is egy ilyen tagnak hittem...

– Egészen mostanáig – jegyezte meg, még mindig mosolyogva, Zsóka.

– Egészen mostanáig – bólintottam, és bár Zsóka sohasem dohányzott és nem is volt szándékomban telefüstölni ragyogóan tiszta lakását, most mégis engedélyt kértem, hogy rágyújthassak.

Megkaptam.

– Természetesen a nevemen kívül minden adat valódi a Tagsági nyilvántartó lapon, és a postaládámra is kitettem egy Edelényis névtáblát, hogy az újságokat biztosan megkapjam.

– Ügyes... – bólogattam, sűrű füstfelhőket eregetve. – Nagyon ügyes... S persze Johanna egyszer csak felhívott és...

– Nem hívott fel. Eljött a munkahelyemre és személyesen kért fel, vállaljam el a Lantosoknál a főszerkesztő helyettesi státuszt.

– S te persze azonnal elvállaltad?

– Gondolkodás nélkül.

– Miattam?

– Miattad. Hogy újra együtt dolgozhassam veled. Mint a régi szép időkben... Emlékszel?

– Emlékszem, persze. De miért nem akartál addig is találkozni velem, amíg Johanna nem ajánlotta fel ezt a státuszt? Nem értem...

– Haragudtál rám... Tudom. Éreztem. Simán átnéztél volna rajtam a rendezvényeken...

– Nem biztos.

– Nem. De tartottam tőle és nem kockáztattam meg. Most viszont már, hogy együtt dolgozunk, nem teheted meg, hogy ne szólj hozzám.

– Jó kis terv – ismertem el. – Ravasz...

– Örölsz nekem egy kicsit? – kérdezte, és először nézett bele a szemembe, akkor.

– Egy kicsit – feleltem, zavaromat szokott vigyorzással leplezve. – De tényleg, csak egy kicsit...

– Egyelőre én ezzel a kicsivel is beérem, Gabi-kám. Lesz majd időnk újra közelebb kerülni egymáshoz. Én hiszek benne.

Felálltam.

– A hit hegyeket mozgat, drága Zsó. De vérmes reményeket inkább mégse fűzzél a „közelhez”... Úgy értem, a túl közelhez, ne. Van kedvesem és szeretőm is.

Majsáné arca akkor elsápadt és fájdalmas kis mosoly ült ki az ajkára.

– Nem bocsátottál meg, ugye? – kérdezte, hosszú lélegzettel elhúzva a szavakat, olyan hangon, mintha el akarna ájulni. – Sohasem fogsz megbocsátani.

Csak pillanatok múlva voltam képes megszólalni:

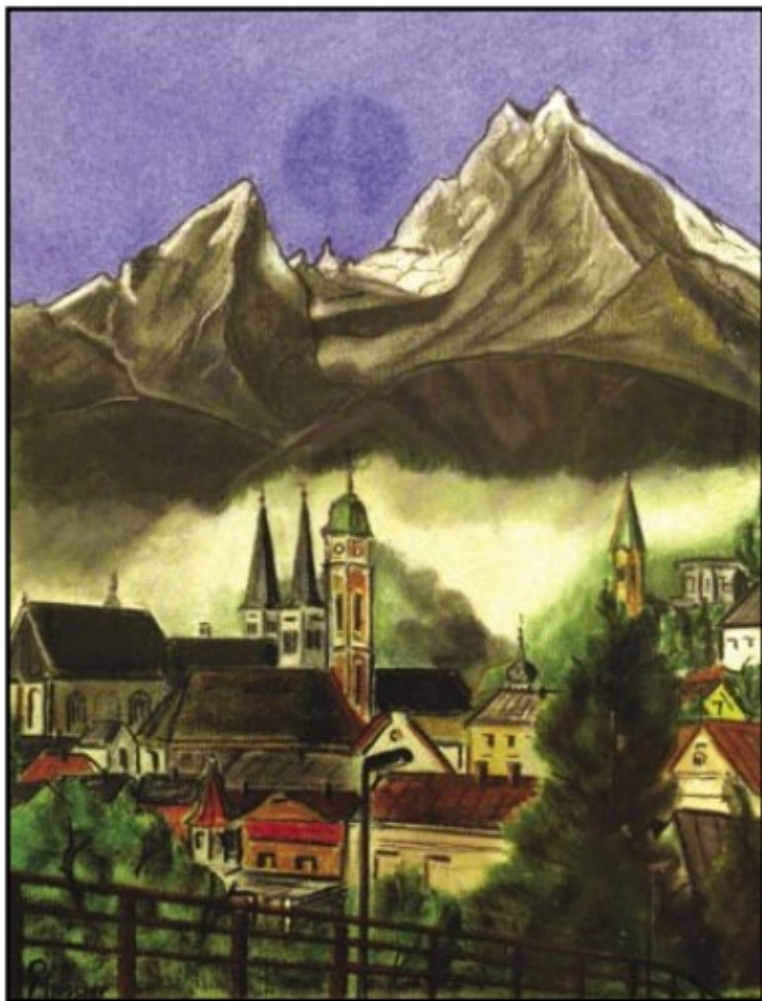
– Mindent megteszek. Ígérem.

És gyorsan adtam egy puszit az arcára, s már húztam is sebesen kifelé.

Nem hiányzott a „drámázás”.

Hajdu Sára
DON'T CRY

*Megfeszült szavak
bemocskolt tegnapok
ki igazán értene
régóta itt hagyott
Elakadt lélegzet
a semmibe érkezés
a távolba meredve
minden csak tévedés.
Lüktető gondolat
villogó szemafor
elágazó sínpárok
válasz már nincs sehol.
Őrjítő szívverés
könyörgő tekintet
megalázott lélek
a perc kínjában legyintett.
Szétharapott ajkak
Roskadozó oltár
vérrel írt sorok
Don't cry baby
Don't cry*

Prosszer Mihály alkotása: Magas hegyek

XIX. *A Haver*

Este Söndörrel és Teklával színházba mentünk, majd beültünk vacsorázni a Hét Pisztolya, és mi tagadás, alaposan leittuk magunkat Psota művésznő legújabb fergeteges alakításának örömére.

Miután hazaértünk, jókedvűen elköszöntem lakótársaimtól, s elsőnek foglaltam le a fürdőszobát, egy zuhany erejéig...

Megint furcsa álmom volt és nyugtalanul aludtam. Másnaposan és nyüzöztan ébredtem, s a legcsekélyebb hajlamot sem éreztem arra, hogy kicaplassak az ARANYMETSZÉS szerkesztőségébe, holott elkerülhetetlennek tűnt, hiszen bevállaltam a folytatást, ráadásul éppen lapzárta volt...

Kerék Sanyiban sem tengett túl a munkaszeretet azon a reggelen, így aztán felajánlotta, hogy inkább felkísér a hegyre, s útközben megiszunk egy sört is, amitől majd jobb színben látjuk ezt a „másnapot”.

A villamoson kellemesen eltársalogtunk. Egyre jobban megkedveltem Söndört, s ha eleinte hajlottam is arra a feltevésre, hogy neki is köze lehet a saját „nyomorához”, ez az előítélet iránta idővel semmivé foszlott szét bennem! Az ital persze sokat tett hozzá, de hát én is megittam mindig a magamét, mégsem vált belőlem fiatalon munkanélküli-hajléktalan... S bizony, barátunk még a negyvenet sem töltötte be, mikor anno az utcára került. Lassan kibontakozott előttem egy jobb sorsra érdemes, vagány pesti srác küzdelmes, tragédiákkal tarkított életútja...

Az öt közül legifjabb Kerék gyerek, Sanyika, még nem volt nagykorú, amikor a szülei elváltak. Nővérei: Mari és Éva már férjhez mentek, az idősebb bátyja, Ernő, akkor végzett a Színművészeti Főiskolán, és egy vidéki színházhoz szerződött. A másik bátyja, Béla, külföldre dobbantott, az ötvenhatos zavargások alatt és hosszas csavargás után, végül az Idegenlégióban kötött ki. Apjukat –, aki folyami matróz volt egy dunai uszályon –, addig se látták túl gyakran a Kerék gyerekek, a válás után meg évtizedekig se hallottak felőle jóformán semmit. Beteges anyjának a kis Sanyika lehetett volna az egyetlen támasza és vigasza, meg éltető reménysugara. Sanyika viszont egyik se nagyon akart lenni... Bandázott, ivott és többször vitték be fogdába, éjszakai randalírozá-

sért. Javító- Nevelő Intézetbe csak azért nem került, mert valóban ő gondoskodott a beteg édesanyjáról, egészen annak haláláig. Sándor abban az évben érettségizett le, mert nagyon jó eszű srác volt amúgy, és a temetés másnapján felvételizett az Egészségügyi Technikumba, mert pszichiátriai ápoló szeretett volna lenni. Felvették, s mikor elvégezte, azonnal állást kapott a hárs-hegyi „sárgaházban”, ahol a gyakorlatokat is töltötte. Húszéves korában nősült, de szerencsétlenségére, egy idegbeteg lányt vett feleségül, aki – miután hármas ikreket szült neki – öngyilkos lett. Felnevelte hát a lányait egyedül, de azok sohasem tudták igazán megbocsátani neki, hogy „halálba kergette” az anyjukat. (Ez persze nem volt igaz, de ők ezt akarták hinni, és el is hitték magukkal.) Inni persze mindig is ivott a mi Söndörünk (a vérében volt minden Kerék fiúnak az alkohol szeretete), de a munkáját kiváló szakmai hozzáértéssel és mély empátiával végezte, amiért többször kapott komoly elismerést feletteseitől, s persze az ápoltak hozzátartozói is nagyon hálásak voltak neki, amit leggyakrabban anyagiakban fejeztek ki... Lányai művészi pályát választottak: Evelin és Emerencia operaénekes lett, Erna festő-restaurátor.

A lányok már kirepültek a „családi” fészekből, amikor Sándor újra megnősült. Az új vá-

lasztottja egy komoly egzisztenciával rendelkező özvegyasszony volt, foglalkozására nézve varró-nő. Özv. Petesné Irén aztán mégis olyasmibe rángatta bele hiszékeny és gyöngé ellenállású párját, amiért Sándorunk hatalmas árat fizetett! Gyógyszereket csempésztetett ki vele, mert titokban drogfüggő volt. A börtönt akkor Sándorunk épp, hogy megúszta. De elvesztette az állását, a lakását, és utcára került. Koldulnia, szerencséjére, nem kellett, mert a fővárosi hajléktalanok egyik kerületi intézményében, szerény fizetés ellenében foglalkoztatták, amit elsősorban szakmai végzettségének köszönhetett. A lányai, amikor újra nősült, a minimálisra csökkentették vele a kapcsolattartást... S akkor Sándorunk – teljesen érthető okokból – kicsúszott a partvonalon túlra...

Ez idő tájt került a FIT-be, ahol baráti kezek nyúltak felé, és az időközben mélyen vallássossá szelídült, de kökeményen alkoholizáló férfit kiemelték a pocsolyából. Az anyai nagyszülőktől átörökölt művészi és alkotói hajlam nála zseniális tehetséggel párosult: fotóiból már a gimnáziumi éveitől kezdve rendeztek kiállításokat. Közben elgondolkodtató mélylélektani versei és prózái is születtek, de rendhagyó képszerűségű látásmódja miatt kerülhetett a Lantosok szerkesztőségi csapatába.

Idővel a lányai is kezdtek megenyhülni iránta, de az ikrek közül – szívével is – csak a legfiatalabb tudott megbocsátani neki. Erna felé fordult hát ő is, minden szeretetével. A festő-restaurátor Erna komoly szakmai sikereket ért el, s hamarosan templomok freskóinak újrafestésével szerzett jól csengő hírnevet magának. Sándorunk borzasztóan büszke volt rá, ugyanakkor féltette is a hatalmas állványokon dolgozó törékeny kislányát.

Válása után Sándor kijelentette, hogy soha többé nem nősül meg. De még csak élettársi kapcsolatot sem fog létesíteni egyetlen nővel sem. (Azért férfival sem, persze.)

...Az ARANYMETSZÉS szerkesztőségi lapzártája késő estig elhúzódott, de Sándor barátom nem tágított mellőlem a nap folyamán. Ajtonyt szemmel láthatóan idegesítette nyüzsgésével, nagyhangúságával, de rám való tekintettel nem küldte ki a teremből.

Hazafelé aztán megszálltuk az első kocsmát, ami utunkba esett.

Az este kellemesen meleg volt, a pálinka jó erős, és a sör az elvárásunknak megfelelő hőmérsékletű. Mindketten elbágyadtunk. Szótlanul ültünk a bokszbán.

– Mondd csak, Söndör –, kérdeztem, egy hosszabb hallgatás után –, tényleg nem tetszik neked a háziasszonyunk? Egy kicsit sem?

- Nem.
- De miért nem? Művelt, kedves és nagyon csinos asszony. Vagy talán a kora zavar?
- Á... Egy ilyen szépasszonynak, mint Tekla, nincs is kora – felelte. – De csak akkor jöhetne számításba, esetleg, ha nem lenne férjél.
- Külön élnek az urától.
- Az mindegy. Férjes asszony.
- Helena is az – kuncogtam, némi célzatossággal a Kissnével való, alig titkolt flörtjére.

De simán kivédte.

- Ó, Helenával kizárólag lelki társak vagyunk.
- Értem.
- Különben is –, nézett rám vidoran Söndör barátom –, Tekla asszony rád van kattánva, nem rám. A vak is láthatja!

Éppen rágyújtottam, és ettől az információtól sikerült úgy mellényelnem az első slukkot, hogy a szemeim is fönnakadtak.

- Mit nem mondasz... – nyögtem ki köhécselve.
- Azt én megérezném.
- Érzed is, szerintem. Csak úgy teszel, mintha nem vennéd észre. Ez a taktikád, pajtás. Ismerlek. Hagyod a csajokat pár kört futni, aztán nagy kegyesen engeded magad elcsábítani...
- Egy pszichológus vezett el benned, barátom – vigyorogtam beismerően, miután az órára pil-

lantva megállapítottam, hogy huszonhárom óra lesz két perc múlva. – Húzzunk, mert idő van.

– Nem ráérünk? Holnap vasárnap lesz. Nem dolgozunk.

– Korán kell kelnem. Reggel elutazom.

– Sűrűn kell elutaznod újabban – jegyezte meg, de engedelmesen kiitta a maradék sörét és felállt.

– Még kilépek a mosdóba. Fizetsz?

– Mint a katonatiszt – humorizáltam.

Megütközve tekintett rám:

– Nem értem, most miért mondd ezt... – hangjában neheztelést éreztem. – Miért gúnyolódsz?

– Viccnek szántam...

– Hát, nem vicces, egyáltalán – horkant rám és ez nála a dühkitörés első biztos figyelmeztető jele volt. Amit aztán vagy sikerült egy újabb pálinka rendelésével elkerülnöm, vagy komolyan összeszólkoztunk. És az sem segített, ha ilyen állapotban megpróbáltam faképnél hagyni, mert akkor utánam jött, és a verekedésig képes volt provokálni. Rendszerint maradt hát a „totálisan berúgunk” verzió.

Mint, ahogy most is...

És ez már a második részeg éjszaka volt – zsinórban.

Márpedig nekem reggel mindenképp utaznom kellett, mert megígértem Magdának, hogy segíték rendbe vágni az agárdi telkét...

Éjfél után taxival mentünk haza, s miközben feldübörögtünk a negyedikre, Söndör egy, számomra teljesen ismeretlen, egyházi éneket kántált, én viszont egy magyar nótát próbáltam végigénekelni, ám a sokadik nekifutásra is csak az első strófaig jutottam el. Aztán a lakásunk ajtaja előtt percekig mindketten a kulcsainkat keresgeltük, de a dalolást nem hagytuk abba...

Tekla nyitott ajtót és nagyon morcosnak tűnt.

– Befelé gyorsan, mielőtt az egész házat felébresztenétek! Hogy néztek ki, jómadarak?

Nekem ugyan volt valami halovány elképzelésem a kinézetünkről, de arról inkább hallgatnék...

Söndör teljesen váratlanul, ám annál hevesebben átölelte a ház úrnőjét és csókolgatni kezdte, közben hadarva olyan sűrűn kérte a bocsánatát, hogy Tekla végül is elnevette magát.

– Jól van, megbocsátok, Sándorka.

– Nekem is? – kérdeztem, már a szobám ajtajából visszaszólva.

– Veled majd még külön számolok, Gabi – felelte az asszony, és aztán csak annyit láttam, hogy egymásba karolva eltűntek az egyik ajtó mögött. Hogy melyikük szobája volt, azt nem tudom, de a történések szempontjából az nem is fontos.

Ami lényeges, hogy attól az éjszakától alkottak egy párt Tekla és Sándor. Hosszú éveken át... Az asszony nem vált el az urától. A nyugalmazott bíró pár év múlva, hetvenkilenc éves korában, végül elhunyt.

Pató Selam
ROSA-MYSTICA

*Oltár-fehér éjszakák a nappalok,
rózsákat fakasztó
imákat álmodok –
S az imák megálmodnak
engem, kifakasztanak
a rózsák nappalaiból,
az éj-fehér oltárokon.*

Pósfalvi Krisztián festménye: Elfeledve

XX. *Svédcsavar*

Gyorsan zuhantam részeg, mély álomba. Reggel mégis túl korán ébredtem: az agárdi busz fél hétkor indult, s én már ötkor felriadtam, tehát bőven volt időm.

De nem kellett semmire sem.

Hat óra után átmetroztam az Erzsébet térre, s leültem a váróterem legtávolabbi sarkába, egy padra. Lassan már kezdtem magamhoz térni, bár erős fejfájás gyötört. Rendszerint volt nálam fájdalomcsillapító, de ritkán használtam, inkább egy pohár sört szoktam inni másnaposság ellen: az rögtön helyre tett. Szétnéztem, van e nyitva valami a közelben... A büfében vettem egy dobozos Amstelt és visszaballagtam a padhoz. Éppen a számhoz emeltem a sört, amikor váratlanul megpillantottam Adélt, aki fejét jobbra-balra forgatva közeledett felém, nyilván keresett valakit a tömegben. Csak akkor fogtam föl, hogy az a „valaki” én vagyok, amikor leült mellém a padra. Egyetlen szó nélkül! Volt valami megható abban,

ahogy a ruháját végigsimította. Ahogy a kalapját megigazította... Egyszerű eleganciával öltözködő nők tudják csak így megérinteni titokban a rajtuk levő ruhát. Adél sohasem öltözködött a legújabb divat szerint (bár megtehetette volna), viszont a legegyszerűbb szoknya-blúz együttest is olyan tündéri bájjal és méltósággal tudta viselni, hogy ezáltal mindig csinosnak, divatosnak, jólöltözöttnek tűnt... Mint ma reggel is, pedig csak könnyű tavaszi kiskosztümöt viselt, barackvirágszínű vászonkalapot és lapos sarkú szandált...

A váróterem tele volt emberekkel, csomagokkal és bőröndökkel. A buszok indulásáról tájékoztató hangosbemondóból szünet nélkül áradt az egyhangú információ. Odakint könnyű tavaszi zápor hullt a fővárosra.

Valami különös, fájdalmas kettősség volt bennem akkor, ahogy szinte minden idegszállammal Adélra figyeltem, de fél szívvel Magda agárdi házának buja szerelmi fészket jártam be, gondolatban kapcsolatunk biztonságát féltve, és Adél ragaszkodó szerelmét összehasonlítottam Magda szenvedélyes, de kiszámíthatatlanul szeszélyes érzelmeivel, a kiegyensúlyozott párkapcsolat örömeit a titkos szerető lángoló öleléseivel, mint ha két lélek létezne bennem, és ebben a két lélekben ugyanazok a dolgok kétféleképpen tükröződnének.

Ahogy ott ültünk egymás mellett, néhány percig hallgattunk, és csak néztünk magunk elé némán, mint akik megkukultak.

Bennem rengeteg gondolat kavargott, s nyilván Adélban is, de mindkettőnk torkában megálltak a szavak, mintha attól tartottak volna, hogy ha kijönnének a szánkron, valami végzetes történe velük...

De az elhallgatott, ki nem mondott szavak vajon nem okoznak e végzetesebb hibát?

Bensőmben mindig is tudatosan küzdöttem az ellen, hogy Adél iránti őszinte rajongásom, mélységes szeretetem át ne „tévedjen” a szerelem térfelére. Hogy életem és sorsom el ne merüljön az ő sorsában. Ez elviselhetetlen lenne számomra. Engem a szerelem szabad bolondjának és az érzelmek kalandorának „választottak” ki az ÉGIEK, s a változatosság tesz csupán boldoggá. Tudom, Adél fájni fog nekem, de idővel minden meg fog szépülni az emlékezetben...

És kimondtam:

– Magdához utazom. Vár engem...

Cigaretta-t vett elő, engem is megkínált a flancos St. Moriz-ból. Rágyújtottunk.

– Tudom, Kisherceg.

– Mégis, honnét a fenéből?

– Hallottam, mikor telefonon megbeszéltétek.

– Hallgatóztál?

- Dehogyan. Véletlen volt. Esküszöm.
- Na hiszen... Az esküid. Persze mindegy is, Adélka. Nem akarok én hazudni neked, soha. Magda a szeretőm. Jobb, ha tudod.
- Ó, hát tudom én. És Miselt is tudom... És az összes többit is... Nem számítanak. Szeretlek, Kisherceg. Egyedül ez számít.
- Neked... – kockáztattam meg egy cinikus vigyort, de közben éreztem, hogy lassan elfolyik a szívemből a vér...
- Neked is. Csak még nem tudod... vagy nem akarsz még elfogadni... De én türelmesen kivárom azt az időt, amikor majd viszonszeretsz... Szerelemmel! – tette hozzá gyönyörű mosolyával.
- Talán sokáig kell várnod – mondtam.
- Akkor sokáig fogok várni, Kisherceg.

Reménytelen! – gondoltam fáradtan, bár nem is tudtam pontosan, hogy mi is reménytelen?

Rám nézett. Arcán még mindig ott volt az iménti ragyogó mosoly.

– Ha kell, egy örökkévalóságig várok rád, Kisherceg. Te vagy a végzetem.

Nem feleltem rá semmit. Néztem az arcát. A tekintete tiszta és nyílt volt, amilyenek mindig is láttam.

A hangosbemondó az agárdi busz indulását recsegte... Gyorsan felálltam, könnyedén az ar-

cához hajoltam és futólag, az ajkát is érintve, megcsókoltam.

– Vigyázz magadra, Adélka.

– Te is, Kisherceg. Majd hívlak...

– Ne tedd. Különben ki leszek kapcsolva...

– Miattam?

– Nem csak... Szeretnék pár nyugis napot.

– Értem. A szerelmesek sok-sok ostobaságot követnek el és rengeteg bánatot okoznak maguknak.

Ebben mélyen egyetértettem Adéllal. Túl azon, hogy az ő bánatát – ezt hiába próbálnám tagadni – én okoztam, már hatodik éve. Ahogy örömet, s időnként boldogságot is én adtam neki, ha nem is tehettem maradéktalanul...

Szeretnék pár nyugis napot – mondtam Adélnak.

De az ÉGIEK másként döntöttek.

Magda sajnos már hétfő reggel eltörte a bal bokáját. Líz jött fel érte kocsival és vitte be a F.-i kórházba, ahol a röntgen szilánkos törést mutatott ki, amitől kétszáz lett a vérnyomása és az orvosok bent tartották.

Én persze maradtam Agárdon, s próbáltam egyedül boldogulni a hatalmas kert tavaszi munkálataival, ami – szakmai végzettségemet tekintve – eleve nem lehetett volna nagy kihívás... Hogy

mégis az volt, az Líz jelenlétének lett köszönhető, aki – miután beszállította Magdát a kórházba, – természetesen visszajött Agárdra és felajánlotta a segítségét. Az oké, hogy a szőlőlugas metszéséhez ő értett jobban, de minden másban csak hátráltatott. Az, hogy be nem állt a szája egész nap, az még a kisebb baj lett volna, ám keményen pálinkázott is mellé, ami még az én whiskyvel edződött gyomromon is kifogott volna, de Líz, hozzám képest már egy edzett alkoholistának számított. Nem rúgott be. Én három feles szilva után csak sörözgetni mertem, míg ő borral kísért le minden felest.

Vacsorát is főzött, nem is akármilyet! Amihez nagyon értett –, és amit én ma sem szeretek –, az olaszos kaják: spagetti paradicsomszósszal, spagetti sajttal, spagetti darált hússal, spagetti akármivel...

Első nap fantasztikus fűszerezésű darált hússal ízesítette a tésztát, s kiváló minőségű házi bort kínált hozzá. Líz ízlése – bár némely téren rendhagyónak számított – dicséretet érdemelt. Ízlett a főztje, és ami igaz, az igaz: este kilencre már én is meglehetősen laza állapotba kerültem... A jóleső fáradságot leszámítva, könnyűnek éreztem magam.

Felszabadultan, vidáman csevegtünk semmiségekről, a jelenről, de a múltat sokáig nem

hozta szóba egyikünk sem. Nekem persze eszem ágában sem volt visszanézni abba a több mint húszévnnyi távolságba, mert magamban már réges-régen lezártam azt a bizonyos „egyszer-volt szerelmet” Lízzel. S úgy hittem, ő is lezárta –, ha nem is olyan régen –, de visszavonhatatlanul a kapcsolatunkat, és Magda kerti partiján pár éve meg is erősített ebbéli hitemben.

De Líz akkor (miként rá is éreztem,) nem mondott igazat! Ellenben én – Valent Gabi –, pontosan visszaemlékeztem arra a régi-régi, zűrös, átmulatott éjszaka utáni, hajnali, őszinte beszélgetésre Lízzel, ami után nem éreztem semmit. Csak egy nagy-nagy űrt, huszonhét éves lelkemben...

S azt az űrt csak a SZERELEM tölthette volna be az én ambivalens lelkemben. De a szerelem – a NAGYBETŰS, EGYSZER-VOLT – nem jött értem sokáig... Szeretők persze jöttek-mentek, néha hosszan elidőztek, kötényükből színes gyöngyöt szórtak, vagy csak szürke kavicsot... – ahogy azt a költő mondotta bennem.

S közben elszáguldott velem több, mint negyed évszázad!

Líz hangja el-elcsuklott beszéd közben: –... igen. De megvolt rá az indítékom... Te is tudod jól, hogy micsoda. Persze, nem kellett volna összetörni és felégetni mindent, csak átrendezni

az életünket, ahogy ezer más szerelmespár teszi. Meggondolatlan voltam, ideges és rémült. Azóta százszor megbántam, és... szenvedtem. Talán el sem hiszed, mennyit szenvedtem. A hiányod sokszor majd megőrjített. Úgy, mint téged az enyém.

Olyan hihetőnek tűnt, amit mondott, s ahogyan mondta, hogy elhittem. El kellett hinnem, mert éreztem, hogy akkor valóban az igazat mondta...

(„... Valahányszor elborított a vágy iszonyú és gyönyörű áradata, arra gondoltam, hogy lehetetlen, hogy ne érezze ő maga is ezt a földöntúli erőt, ami engem fogva tart, hogy titokban már maga is ne kívánná vissza az együtt töltött boldog, szenvedélyes éveket...”)

Igazam volt: visszakívánta, ahogy én!

Líz, mintha megérezte volna a gondolataimat:

– Nyugtalan, hajszott évek vannak mögöttem, Szerelmem. Igaz... a betegségem is közrejátszott abban, hogy az italban kerestem és találtam megnyugvást felbolydult életemért, de... Tudtam: ha gyermekem születik, azt veled szeretném felnevelni majd... S hogy ez mennyire lehetetlennek tűnt, csak a Mayával való kapcsolatod közben fogtam föl, mikor vele éppen e miatt a képtelen ötlete miatt szakítottál. Pedig imádtad őt... Amikor kiderült, hogy Isti hibájából mégsem lehet

gyerekünk, valósággal fellelegeztem... Ne vess meg érte...

Amíg Líz beszélt, én néztem, s közben arra gondoltam, hogy számomra még mindig ő a legszebb nő, hiába, hogy az alkoholtól kicsit meghízott, hogy hollószín hajának a fénye megkopott. A szeme még mindig a régi volt. Fátyolos, nedves ragyogású, mintha a hajnali óceán ezüstpárájában fürödnének a tengersizű szemgolyók. És a hangja! Dallamtalan, mégis vibrálóan érzéki! Ha a sziklához szólna, az is a lábai elé omolna... – ahogy a költő mondaná... (Mi tagadás, megejtően lírai hangulatú este volt.)

S akkor Líz bekapcsolta a lemezjátszót, s a tűt a felrakott lemezen pontosan odatette, ahol a „mi dalunk” volt...

– Emlékszel, Szerelmem?

Emlékeztem.

Lassan felálltam, odaléptem hozzá, majd lehajoltam és megcsókoltam az ajkát, amely égett, mint a tűz... Gyorsan elkaptam a szám és ki egyenesedtem.

– Gabikám! Szerelmem!

Karjai a derekamra fonódtak, oly erővel, hogy elakadt bennem a levegő is. És másodszor is mondja, rémülten, halkán, szinte az eltelt negyedszázad messzeségéből siratva engem:

– Gabikám!... Szerelmem!...

És elszállt mellettem ez a fuldokló, riadt, könnyörgő két kis szó, mintha nyílvesző lenne, amely sebet tép, de már nem fogja a testemet... Fájdalmasan idegennek éreztem azt a két szót: „Gabikám!... Szerelmem!...” mert tudtam, hogy ez már nem én vagyok. Az a „Gabika”, akihez akkor és ott Líz beszélt, nem én vagyok, és soha többé nem is lehetek már az. S tudtam jól, hogy senki, de senki nem fogja többé így kimondani a nevemet: ilyen halálos reménytelenséggel. Soha senki. Mert nem mondhatja ki, mert nem engedhetem, mert többé soha senkinek nem okozhatok akkora fájdalmat a „büszkeségemmel”, amekkorát Líznek okoztam. Meg kell tanulnom a megbocsátást éreztetni is, nem elég csak kimondani és továbblépni... Éreztem, hogy az a lelketlennek tűnő, büszke Valent Gabi, a Für Elise dallama közben leválik, eltávolodik, kilép belőlem...

Életem során talán akkor először szembe-sültem úgy istenigazából az „örökre vége” iszonyatával. Borzasztó érzés volt! Borzasztóbb minden halálnál. Az igazi halál mindent lezár, mindennek egy csapásra vége van – de örökre elbúcsúzni olyan, mintha a búcsú percének jéghideg rémsége bennünk rekedne az utolsó szívdobbanásunkig, gondolkodó agyunkba zárva.

Vad erővel szorítottam magamhoz Lízt, és szinte az ajkába haraptam, hogy elnyomjam a szá-

ján kitörni készülő könyörgést, s ő vad erővel kapaszkodott belém, s olyan szenvedéllyel csókolt vissza, amilyenre nem voltam – nem is lehettem – felkészülve, és amitől kis híján elájultam.

– Menj, menj, menj... Menj el most, Szerelmem – lihegte, aztán szinte önkívületben és eltolt magától, de a következő pillanatban már újra a karjai közt találtam magam. Imbolyogva felállt, arcát az enyémhez szorította, s hihetetlen erővel tapadt a testemhez. És egyszerre valami forró láng borította el az agyamat. Szeret! Engem szeret, még mindig! – ujjongott bennem valami. Líz szeret, még most is szeret, vissza akar térni hozzám, annyi elvesztegetett keserves év után, mert rájött, hogy nem tud nélkülem élni, szüksége van rám, rám van szüksége, nem Istire, nem Edmondra, sem senki másra, és én képes lennék újra eltaszítani magamtól, képes lennék örökre lemondani róla, a szerelméről, amelyért én erre a világra születtem! Egek Ura, hát mivé lettem: ez már az örület határa! Hiszen szeretem! Szeretem őt! Csak őt szerettem mindig, őt keresem minden nő mosolyában, mióta az enyém lett!

– Líz! Életem! – bukott ki önkéntelenül, de ellenállhatatlan erővel a számon, s erős szédülés kerített hatalmába: forgott körülöttem minden: az asztal, az ebédlő minden bútora, és Líz is. Úgy éreztem, egy örökkévalóság óta szédülök már, pedig

alig pár percig tarthatott csupán az a testetlen le-
begésre emlékeztető állapot, aztán meghallottam
a dörömbölést, a kiabálást, a részeg gajdolást a
terasz felől. És éreztem, hogy Líz ajka szinte az
ajkamat súrolta, amint suttog valamit, amit nem
értek, csak ezt a pár szót:

– Itt vagyok... Itt vagyok, Szerelmem.

Prosszer Gabriella Júlia
TÖRTÉNIK VALAMI ÉNVELEM
/ Madách Laurának /

Mézízúék a hajnalok
- törtéNIK valami énvelem -
ha testedbe merítkezem

FelszívnaK a meddő napok
- törtéNIK valami énvelem-
józan reggel: mineK?

Süllyed alá a csónakom
- törtéNIK valami énvelem -
lelkeD tengerét átszelem

Délutáni csend a hangod
- törtéNIK valami énvelem -
csóKod óbor: elképzelem

Alkony, vörös sötétséggel
- törtéNIK valami énvelem -
Te belépsz, de nem leszel jelen

magányom oldod, elhiszem
- törtéNIK valami énvelem -
forróságod tűz, őselem

Mint "titkos kert" az este
- törtéNIK valami énvelem -
és minden benne megterem

Elhagyom, el mi messze
- törtéNIK valami énvelem -
lettél napom és lettél éjjelem.

Prosszer Mihály tusgraffikája: Lugasban

XXI. *Kétlakiság*

Elfordítottam a fejemet, mert észtvesztően kívánatosnak éreztem örületes tekintetét, ám a terasz felőli nyitott ajtón át abban a pillanatban zúdult be az ebédlőbe két tajt részeg alak.

Meglepődni időm sem maradt. S talán valahol a tudatom alatt –, mondhatnám: zsigeri szinten –, számítottam is a látogatásukra... Istiére és Laky doktoréra.

Taxival jöttek, nyilván már otthonról sem józan fejjel elindulva, és feltételezhetően útközben többször is rátankoltak.

Veszett jókedvük volt. Farkasétvággyal fel-falták a maradék húsos spagettit, s közben egymást túllicítálva dicsérgették Erzsébet „nagysasszony” főztjét, amit sűrűn locsolgattak a szomszéd Árpi gazda aranyérmes borával. Olyan sűrűn, hogy fél órán belül csontszáraz lett az öt literes demizson belseje. Akkor Laky doktor felállt és vigyorogva a kezembe nyomta a demkót:

– Szerkesztőcském, ugye leszel szíves feltöltetni?

Nadrágzsebéből egy marék gyűrött papírpénzt halászott ki, s mivel sehogy sem tudta azt a másik kezembe nyomni –, mert nem engedtem –, hát hanyagul az asztalra hajította a bankókat:

– Ebből bőven futja... No, igyekezzen fiam, mert kiszáradunk!

– Igyál vizet, doki. Mondják, kiszáradás ellen a legjobb védekezés a sima víz.

– Okos tojásnak hiszed magad, ugye szerkesztőcském?

Isti ráhorkantott:

– Több tiszteletet, Eddi! A barátomról beszélsz!

– Ja. Bocs... Szóval, akkor szedd a lábad öcsi-csaj.

Líz mozdult, lendült a karja, és Laky doktor arcán egy olyan pofon landolt, amelyet valószínűleg még soha életében nem kapott.

– Szégyelld el magad Edmond – mondta, kísérőként a pofonhoz, és megvetően nézett végig a bamba képet vágó férfin.

Hogy valóban elszégyellte-e magát Laky doktor, (vagy csak tényleg nagyon szomjas volt, és az alkohol ködén át is földereghetett neki, hogy én ma nem fogok bort hozni) – azt nem tudom. De tény, hogy felkapta az üres demizsont és kitámolygott vele az ajtón.

Isti felállt az asztaltól és odalépett hozzám.

– Ne... ne haragudj rá, Gabi – kérte dadogva. – Totálkáros már a mi „szikebajnokunk”, láthatod...

– Veled együtt, pajtás – mondtam.

Mire sanda ciklonképpel rám vigyorgott:

– Azért... azért ismerd be, hogy ti sem szenteltvizet ittatok ma egész nap...

– Persze, hogy nem. De minek kellett idejönnetök ilyen részegen? És ráadásul éjszaka?

– Eddi ötlete volt...

– Nem voltam benne biztos – mondtam, és kinéztem az utcára néző ablakon. A taxi még mindig ott állt a kapu előtt. – Mi lenne, ha elhúznátok innét, pajtás?

– Erzsi nélkül? Eddi arra tuti, tuti, hogy nem lesz hajlandó.

Líz akkor gúnyosan felnevetett.

– Hajlandó lesz, drágám. És máris mehetsz érte! Vihetitek a bort is magatokkal, de gyorsan takarodjatok Magda házából. Senki sem hívott ide benneteket!

– De... de... Erzsikém... – tiltakozott dadogva a férje, – te tudod, hogy Eddi milyen, amikor részeg. Nem... nem lehet bírni vele...

– Akkor mutasd meg a barátunknak, hogy mától már nem ő dirigál nekünk! Mellesleg, nagyon itt lenne az ideje letörni a doktor úr szarvát! Nem gondolod, drágám?

Isti akkorákat bólogatott, hogy szinte huzat lett... Aztán hol rám, hol a feleségére nézve, elkezdett az ajtó felé hátrálni, miközben megadóan ismételtette:

– Igaz... igaz... igaz... – és, ahogy az várható volt, egyenesen beletolatott a káromkodva visszaérkező Laky doki karjaiba.

– A franc essen az ilyen boros gazdába! Nem nyitott ajtót, b...a meg!

Ennyit mondott, aztán nyekk: elvágódott, mint az ólajtó, és vad horkolás jelezte csak eszméletlen, részeg álmát.

Líz hívta be a taxist, aki segített Istinek kicipelni a dokit, s nagy nehezen begyömöszölni a kocsi hátsó ülésére a merev részeg, magatehetetlen testet.

A nyitott ablakban állva hallottam, amikor a férje egy nagyon gyámoltalan kérdést intézett Lízhez.

– Akkor te maradsz, ugye?

Aztán a taxi elrobogott.

Nyugalom szállt meg, és mint a tavaszi napfény a dombok oldalán, úgy áradt át egész lényemen az a csodálatos, boldog nyugalom...

Az utcát néztem, ahol már csak parányi fényes pontnak látszott a taxi lámpája az agárdi éjszakában.

... Mikor Líz bejött, elindult a hálószoza felé, s az ajtóból nyújtotta vissza a kezét felém:

– Gyere, Szerelmem!

Hosszan, szenvedéllyel szeretkeztünk, s közben becéző szavakat dadogtunk egymásnak, amelyeket meg sem értettünk, de szívünk felfogta értelmüket.

És én megéreztem forró ajkán azoknak a régi, huszonvalahány évvel ezelőtti csókoknak az ízét...

Hajnalodott.

Fejemet Líz forró, felhevült keblén nyugtatva gyengéden simogattam kedves, meggyötört arcát, s ő erősen szorított magához közben. Olyan erős, görcsös, reszkető szorítással, mint aki attól fél, hogy a következő pillanatban örökre kicsúszhat karjai közül a nehezen visszaszerzett boldogság.

A reggelinél Líz így szólt hozzám:

– Gabi... Én ma is ugyanúgy szeretlek, mint régen. És ma sem adhatok neked többet magamból, mint amennyit a szerelmem ér neked. Ha ennyi elég, ha ezzel beéred... én mindent el fogok követni, hogy boldoggá tegyelek...

– Én is ugyanúgy szeretlek, Líz. És én sem adhatok neked többet már magamból, mint amennyit a szerelmem ér neked. Régen többet... régen mindent odaadtam volna érted... neked. Mostanra

már nem tehetem, ahogy te sem teheted. De vajon tényleg be tudjuk érni ennyivel?

Rám emelte gyönyörű, ezüstpárás, tengerszínű szemeit. Aztán hirtelen elkapta rólam a tekintetét. Mintha csak leolvasta volna arcomról, hogy miért mondtam ugyanazt, amit ő. Úgy tűnt, meglátta az arcomon a fájdalmat és az őszinteséget, mert így felelt:

– Be kell érünk, Szerelmem...

Elhallgatott, és én sem szóltam semmit. Valójában a mi igazi szavunk mindig is a hallgatás volt, amióta csak ismertük egymást... Mikor később megszólaltam, a hangom közömbös volt, és úgy hangzott, mintha egészen másról kezdenék beszélni:

– Ahányszor csak lehet, találkozom majd veled. Eljöhetsz az albérletbe is, ahol lakom, vagy mehetünk szállodába, ha az neked kevésbé necces... Ott aztán igazán senki sem zavarhat bennünket. A távolság nem olyan nagy a lakóhelyünk között, és néha egy-egy hétvégét együtt tölthetünk, ha le tudsz lépni otthonról. Isti biztos, hogy nem akar eltiltani tőlem. Soha nem is akart, ugye tudod...

– Tudom.

– El is utazhatunk együtt, ha kiveszem a szabadnapjaimat... A Balatonhoz, a Bakonyba, a tengerhez, Ciliékhez Ölandra, vagy akár Bécsbe is...

– Ó, ez nagyszerű volna... – mondta forró lélegzettel Líz.

– Akkor így lesz, Szerelmem.

Elmerengve néztünk mind a ketten magunk elé –, bele a jövőbe –, amely oly szépnek ígért megint, annyi szenvedés után. A gondolataink rohantak és szárnyaltak, nagy utazásokat tettek, már-már elfeledett tájakon –, már vidáman üdvözölték hűtlenül elhagyott „szerelmi fészkeinket”, régen látott közös barátainkat, ismerőseinket. Mintha sürgős lenne, hogy pillanatok alatt egybegyűjtsék a múlt minden kedves emlékét.

Szerettem volna megragadni Líz kezét... Gyere, Szerelmem, szökjünk el együtt, hagyjunk itt mindent és mindenkit, hogy ezen túl csak ketten, csak mi legyünk, mert én soha nem is akartam mást! Most még érdemes, talán. Van még vissza néhány jó évünk, használjuk ki: éljünk együtt, amíg szeretni tudunk!

Szerettem volna... De nem tehettem. Bármilyen mélységes vonzalom is fűzött Lízhez, bármekkora örült szenvedély is volt, amely újra és újra megbocsáttatta velem a megbocsáthatatlant és a karjaiba űzött, már nem volt bennem akkora erő, hogy elszakíthassam a kalandos életemhez kötő szálakat, amelyeket az évek lassan-lassan mind eltéphetlenebbé tettek. A józan ész

„nemet” mondott már arra a gondolatra, amelyre a szív még egyre csak igent zakatolt.

De már értelme se lenne... Hiszen Líz újra az enyém, s enyém marad örökre. Mert éreztem, tudtam, hogy ez a visszatérése végleges! Végleges, ahogyan a tenger hullámozása, a csillagok állása, és az évszakok váltakozása, ahogyan végleges az élet örök korforgása.

Hét nap következett az életemben, amelyre úgy gondolok vissza, mintha az a hét nap, kiszakadva és különválva az életemből, visszarepített volna a múltba, abba a szenvedélyes, hittel teli ifjú korba, amikor egyedül Líz szerelme jelentette számomra a földi boldogságot.

A hét nap minden óráját, minden percét kettesben töltöttük. Egymáséi voltunk testben és lélekben egyaránt, mintha a világ teljesen megszűnt volna körülöttünk. Órákon át tudtunk fekküdni egymás mellett, csodálatosan tiszta és egymásra boruló némasággal. Az örökre kapott, de örökre elveszettnek hitt –, s végül a csodával határos módon megkerült szerelem ünnepe volt az a hét, mindkettőnk számára.

Tagadhatatlan azonban, hogy voltak perceim, amikor úgy éreztem, hogy csak álmodom ezt a boldogságot. Valami fájt, valami nagyon fájt bennem, s nem tudtam rájönni, mi lehet az...

Egy este, lent a tóparton ülve, tenyerembe fogtam Líz sápadt, forró arcát:

– Szerelmem, valamit meg kell kérdeznem tőled... Ne félj, nem fogok megharagudni, bármi is legyen a válaszod... Csak tudni akarom...

Líz megérezte, hogy mit akarok mondani.

– Tudom, ne kérdezd... felelek... Nem vagyok Edmond szeretője. Bár neki voltak kísérletei erre vonatkozóan, s nekem voltak kísértéseim, de soha nem tudtam úgy elgyengülni, s annyira lerészegedni sem, hogy megtegyem... Egyszerűen képtelen voltam rá. Ne beszéljünk erről többet...

Szerencsére sötét volt, és Líz nem látta, hogy könnyekig meghatott ez az őszinte válasz. S amit még utána mondott, attól elbögtem magam...

– Boldog vagyok, Szerelmem. De Istenemre, megérdemlem végre... – elérzékenyült hangjába némi keserűség, vagy inkább fájdalom vegyült. – Ha tudnád... Ha sejtenéd, mennyit szenvedtem a saját gyávaságom és ostobaságom miatt... Hányszor átkoztam magam a bűnért, amit ellened elkövettem? Ahogy múltak a hónapok, az évek... Egyre jobban gyötört az önvád, kínozott a lelkiismeret, mert tudtam, hogy az a fájdalom, amit én éreztem, benned ugyanúgy pusztít! Rádöbrentem, Gabi... Nagyon hamar rádöbrentem, hogy rajtad kívül senki mást nem tudok szeretni, csak egyedül

a te szerelmed az, amely magányos, szeszélyes lényemet a felszínen tarthatja, egyedül te adhatod meg nekem, amire szükségem van: azt a gyengédséget, szenvedélyt, és azt a testi-lelki harmóniát, amire egész életemben vágytam... Ó, ha tudnád, mennyire hiányzott a simogatásod, a csókokod, a hangod lágysága...

És mikor Líz befejezte a „vallomását”, vad, fuldokló csókolózásba kezdtünk, amelynek nem akart vége lenni, miközben könnyeink egybefolytak. Csak akkor hagytuk félbe, amikor nem sokkal éjfél előtt esni kezdett az eső.

Felszaladtunk a házba és ott folytattuk... Így ment ez egész reggelig. Néha megtisztult az agyunk és a szívünk, csodálatosan józanok és erősek lettünk, lobogó akaratokkal áthevítve, és arról beszélgettünk, hogy semmi sem számít, amit eddig elhatároztunk. Ő elválik Istitől, én örökre szakítok Adéllal, s persze Magdával is, és külföldre szökünk: vagy elhamvadunk, vagy újjászületünk – de együtt!

Líz egész testében reszketett, és elgyengülve, távolba néző tekintettel suttozta:
– Istenem, de jó is lesz...

De, amilyen magasra csapott bennünk ez a láng, olyan gyorsan ki is aludt. A következő percben tudtuk és éreztük, hogy mindez lehetetlen.
... Reggel kocsiba ültünk és beautóztunk

F.-be. A félórás út alatt aztán teljesen magunkhoz tértünk.

Én a kórházban pár percet időztem csupán.

Magda tekintetéből – ahogy egy sokat sejtető cinkos mosollyal végignézett rajtunk – nem volt nehéz kitalálni, hogy lejött nála minden rólunk.

– Mikor látlak újra, Csibészke? – kérdezte, mikor búcsúzáskor gyöngéden megöleltem.

– Nem tudom... – feleltem, és kihátráltam a kórteremből. Hallottam, hogy Líz vidáman azt mondja a sógornőjének:

– „Csibészkédet” elviszem az állomásra, aztán ha akarod, hazamehetünk hozzád. Még nem ajánlatos egyedül maradnod... Én pedig most viszonozhatom legalább azt a gondos ápolást, amit tőled kaptam a betegségem alatt...

A vonaton végig, Pestig, azon filóztam, hogy vajon Adél, vagy bárki a barátaim és a kollégáim közül észreveszi-e rajtam a „változást”? Mert éreztem, hogy ez a hét nap új embert formált belőlem: új embert, akinek már nem csak két lelke, két agya és két szíve volt, mint a réginek, hanem három... Amiből egyenesen következik, hogy Három Élete is lett...

Prosszer Gabriella Júlia
ENIGMA

*Megfürödtél fénysugárban
velem
s adtál harmat-ízű csókjaidból
nekem
... s míg szárnyas vágyad
kamaszidóm őszülő egére
fényes csíkokat hasított
gyönyörre váró testedre
az érkező hajnal
festette a kék bíbor színeit
s Valetta kertjeiből
a déli szél hozott
jácintillatot.
Mefürödtem fénysugárban
veled
s adtam tenger-ízű csókjaimból
neked.*

Pató Selam csóttoll-grafikája

XXII. *Társas kapcsolatban*

Ezen év tavaszán, teljesen váratlanul, és valami hihetetlen csoda folytán újra egymásra találunk Lízzel.

Persze nem volt az csoda, csupán az Égiek újabb mesterkedése, hogy egy meglepő svédcsavarral még bonyolultabbá (és a maguk számára még szórakoztatóbbá) tegyék az egyik „kiválasztottjuk” életét...

Nevesen: Valent Gabiét.

De a változások vihara messze nem csupán rám és a közvetlen családomra hatott ki. Barátaim és ismerőseim között voltak többen is, akiknek az élete, vagy életkörülménye gyökeresen megváltozott a kétezredik év közeledtével.

Adél bérbe vette Lady Martha-tól a Rózsdombon álló villájának különálló kis épületét, s elköltözött Miseltől. De nem miattam döntött így. Az ok nyilván az lehetett, hogy Gyulai Ági szakított Jankával és összebútorozott Misellel...

Szegény kicsi Révész Janka így maradt teljesen magára: idős barátnőjét (s egyúttal gazdag gondviselőjét), a professzorasszonyt, már korábban eltiltották tőle, annak távoli erdélyi rokonai, akik magukhoz édesgették, majd elzárták minden barátjától, ismerősétől, egy határszéli tanyán. S nem sokkal később, választott társa, Gyulai Ági is elhagyta őt, egy új szerelem kedvéért.

Házgondnokká választották a társasházban, ahol lakott, s három kutyájával magányosan éldegélt, szerény jövedelméből. Néha meglátogattam.

Mikor Tekla asszony és Sándor barátom bejelentették, hogy egymásba szerettek, jobbnak véltem magam is a költözködést választani, és Adél többszöri könyörgésének engedve, felköltöztem hozzá a rózsadombi kicsi házikóba.

Lady Martha pedig – micsoda meglepő fordulat! – áthonosította Erdélyből az autóbalesetben elhunyt öccsének fiatal özvegyét, s magához vette az ottani mulatós zene világából nálunk is ismert, „Fekete Gyöngy” néven fellépő roma énekesnőt.

Ki is volt még?

Ja, igen. Egy másik „énekesmadár”: Adél barátnője, a híres, vagy inkább hírhedt Zizi Cukor művésznő, aki viszont eladta a Bajza utcai villáját, és vidéken vett egy emeletes családi házat, amelynek földszintjén bárt nyitott, ahol a kezde-

tekben Marci fia zongorázott, ő meg énekelt. Hamarosan a pest megyei kisváros legfelkapot-
tabb szórakozóhelye lett a „Piros Angyal” –, de
sajnos nekem nem volt szerencsém látni a bár vi-
rágkorát. A hervadás éveit pedig már súlyos tra-
gédiák árnyékolták be...

Adél, aki „mindazok ellenére”, amit tettem,
felvállalta velem a társas kapcsolatot, valóságos
álommá varázsoltá volna az életemet – ha hagyom.

Drága kis Adélkám, olyan mélységes oda-
adással és ragaszkodással szeretett, hogy néha
komolyan elszégyelltem magam, amiért folyama-
tosan csaltam. Nem érdemeltem meg őszinte és
hűséges szerelmét, egyetlen percig sem! Én is
szerettem őt persze, s ő nagyon boldognak tűnt.
Csak... Csak éppen a „halálos, szenvedélyes sze-
relem” helye már régtől foglalt volt az én szívem-
ben. Ezért aztán nem lehetett szerelemi kapcso-
latnak nevezni az együttélésünket, és nem lehetett
„felhőtlen” sem az ő boldogsága, a kölcsönösség
hiányában. Azért remekül elvultunk, mégis. Leg-
inkább hét közben tudtunk közös programokat
szervezni: színházba, moziba mentünk, múzeu-
mokba jártunk, nagy ritkán sikerült egy-egy ko-
molyzenei koncertet, vagy nótaestet és könnyűze-
nei műsoros estét is elcsípnünk. Ezen kívül ott
voltak még a különböző fővárosi Irodalmi Társa-
ságok havi rendszerességgel tartott matinéi, vagy

a FIT regionális csoportjainak vidéki rendezvényei. Házibulikra együtt ritkán jártunk, mert azokat általában hétvégére szervezték, és ha Adél szabadnapja hétvégére esett, rendszerint hazautazott Beregszászra az édesanyjához.

Rézi Mama sokat betegeskedett, de még ellátta magát. Amikor ősszel én is hazamentem Adéllal egy-egy hétre, elvégeztük a betakarítást a kertben, felváltuk a téli tüzelőt, és megcsináltuk az évi nagytakarítást, a régi meg az új házban is. Ahogy tettük kilencvennyolc őszén is...

A beregszászi Pásztor „birtok” a város szélén, egy dombon volt, távol a központtól. A jókora kertet, a két lakóházat, a garázst és a számtalan gazdasági épületet gyönyörű akácerdő ölelte körül, s egy „Nevenincs” nevű kis patak csobogott el a kert alatt, éppúgy, mint szülőföldemen, Jegenyésen... No, „Nevenincsbe” én bele is szerelmesedtem, első látásra!

Mivel Adél – édesanyja haláláig – szinte valamennyi szabad hétvégéjét és a szabadsága nagy részét is Beregszászon töltötte, gyakran maradtam egyedül a rózsadombi közös albérletünkben. Mondhatni: korlátlan szabadságot élvezhettem, amit valahogy mégsem tudtam igazán élvezni már, akkoriban...

Egyedül alig-alig jártam el, a barátokkal, a haverokkal meg még ritkábban.

Igaz, fönt a villában Lady Martha és „Fekete Gyöngy” menetrendszerűen rendeztek partikat, s meghívtak mindig engem is, de nem kívántam a társasági életet sem úgy, mint régebben. Különböző kifogásokkal kitértem a meghívás elől, ha csak lehetett. Mindig persze nem lehetett.

Különös, hogy mióta újra társas kapcsolatban éltem, a magányos, esti Tv-nézések közben sokkal többet gondoltam a régi kedveseimre. Főleg Kétire és Maggi-re, – akikkel azóta, hogy elváltak az útjaink, nem beszéltem jó ideje már, telefonon sem –, de a lelkemben örökké élő halott szerelmeim emléke is föl-föl bukkant: Juhász Jutkáié, Kariné, Kláráié, Annáié, Tarnóczy Lauráié... (Cili nagynénje is a változások évében, 1998-ban hunyt el). És gyakran jutott eszembe Gerti meg Magda is, bár velük telefonon sűrűn beszélgettem. Lízzel pedig napi szinten tartottuk a kapcsolatot mobilon és kéthetente együtt töltöttük a hétvégéket, valamelyik szállodában.

Csak EszterM emléke ellen tiltakozott az agyam, olyan szinten, hogy néha a fejfájásig képes volt erőltetni egy-egy elterelő hadműveletet, de végül, mégis csak, a whisky, vagy – annak hiányában – bármilyen más pia segített...

Például újra rászoktam a vörösborra, és időnként még jobban is esett, mint a tömény.

Józanul hiába próbáltam másra gondolni, EszterM arca makacsul újra és újra fölbukkant bennem, s kis híján halálra rémített a gondolat, hogy magányos estéimen így fogok gyötrődni mindig. Mondom, kis híján... Mert a lelkem legmélyén valamiféle remény is kezdett ébredezni: nem lehet minden ok nélküli ez a felújuló emlékezés. Valaminek történnie kell! S egy ilyen magányos éjszakán egyszerre vad, erős boldogság rohant meg. Viszont fogom látni „hitvesemet”! Találkozni fogok vele újra, két hosszú, keserves év után!

Hiába is áltatom magam. Számomra, Klárára kívül, csak Ő volt, s Ő lehetne az egyetlen IGAZI TÁRS!

Nem! Nem! Hogy is lehetek ilyen örült?

Adél! Adél! Segíts!

Félálomban lehettem, mert hallottam a saját nyöszörgésemet... Aztán elöntött a tűz, a negyven fokos láz, és hosszú órákra belezuhantam a megváltó öntudatlanságba.

Mikor reggel nyolc körül felébredtem, meglepően nyugodtnak éreztem magam. Lezuhanyoztam, felöltöztem és elindultam az ARANY-METSZÉS Szerkesztőségébe.

Verőfényes téli reggel volt 1999. január 9-én, úgy 9 óra magasságában. Szikrázott a hó a

budai hegyek gerincén, és vidám feketerigók hangjától volt hangos a békés táj.

Leszállva a buszról, kábé félúton jártam, amikor megcsörrent zsebemben a telcsim. Megálltam, lábam közé tettem a diplomata táskámat és sietve levettem a kesztyűmet, hogy könnyebben kihálászhassem a dzsekim belső zsebéből a mobilt. De mire sikerült, a telefon elhallgatott. Megnéztem a kijelzőt: Révész Janka neve állt rajta. Valami réműletféle cikázott keresztül az idegeimen... Lenyomtam a hívógombot:

– Janika? Itt vagyok, mondjad...

És Janika mondta. Összefüggéstelenül, el-elcsukló hangon, zokogva.

Ami mégis elsőre lejött belőle, az iszonyúan fájdalmas volt számomra. EszterM a békéscsabai kórház intenzív osztályán fekszik, haldoklik.

Csináltam egy hátraarcot és a buszmegállóig rohantam, ahogy bírtam. S még éppen elértem a visszainduló járatot.

A vonaton magamba roskadva gubbasztottam. De az agyam persze nem kapcsolt ki egy pillanatra sem... Arra gondoltam, hogy amíg Klára, majd később EszterM mellett éltem, nem éreztem lényemnek ezt a szörnyű kettéhasadását. (A legújabb „háromfelé” szakadás kínjáról már nem is beszélve...) Negyvenkilenc éves vagyok, a har-

madik – s talán a leglájtosabb – társas kapcsolat első évén éppen csak túl, két évig keményen tartva magam az utolsó (sorrendben az utolsó) „borzasztó csalódás” után, s most kell beledöglennem? Most, amikor az „egyszer-volt szerelem” Főnixként föltámadva hasítja velünk újra odafönt a kék végtelent? Éppen most? Miért? Hát nem volt még elég, nem szenvedtem már éppen eleget, nem fizettem meg kamatostul a „boldog évekért”, nem érdeklem-e végre nyugodt, békés életet, egy olyan nő oldalán, aki ártatlan, tiszta szerelemmel szeret, s akinek annyi szeretettel tartozom már, hogy három emberöltő is kevés lenne, hogy visszaadjam?

Hinnem kell a végzetben, s bíznom kell az ÉGIEK jóindulatában.

Mert KIVÁLASZTOTT vagyok.

Kiválasztott?

De mégis MIRE? – Tettem (s teszem) föl életem során számtalanszor e kérdést.

S a választ keresve írtam eddig közel négyezer oldalt...

Hány ezer oldalt kell még teleírnom, hogy megtaláljam a választ?

Háromnegyed egykor léptem át a békéscsabai kórház kapuját. Bekopogtam az intenzív osztály kezelőjébe és a kilépő nővérrel közöltem, hogy ki vagyok és kit keresek.

– Rendben van, jöjjön velem – mondta a nővér. Végigvezetett egy csendes, kihalt folyosón és megállt egy ajtó előtt.

– Ide tessék bemenni – mondta, és magamra hagyott.

Mielőtt kinyithattam volna az ajtót, a folyosó ellentétes irányából, mint amelyik felé a nővér ment, egy rohanó alak tűnt fel és egyenesen nekem rontott. Kis híján fel is lökött, de még időben fölfogtam, hogy a nagydarab kopasz férfi EszterM Erdélyből áttelepült távoli rokona. Pontosabban, annak a férje: Vadbarom úr. Mindösszesen kétszer volt hozzá szerencsém korábban: egy húsvétot náluk töltöttünk EszterM-mel, mikor még Gyergyóban laktak, s mert előttünk (is) verte az apró, törékeny asszonyát, én neveztem el Vadbarom úrnak. Aztán később egy bírósági tárgyaláson is összefutottam vele, ahol szintén letámadott volna. De Karcsi ügyvéd akkor „helyre rakta” rendesen, amit szerintem azóta sem felejtett el... Csak ezúttal tök egyedül voltam a kihalt kórházi folyosón, és gyorsan kellett döntenem: vagy hagyom magam félholtra verni, vagy elfutok. Bármelyiket választom, kizárja a lehetőségét annak, hogy találkozom EszterM-mel.

Hogy volt harmadik lehetőség is, az csak pár perc múlva derült ki, mikor a folyosó csendjét újabb dobogó léptek zaja verte fel...

Révész Janka érkezett és nem is egyedül! Lady Martha, Söndör, Misel és Dóra alkották a váratlan felmentő sereget.

Vadbarom úrnak bevillant, hogy esélye sincs megúszni a verést, hát a második leosztott pofon után (amit nekem osztott le) feltépte a kórterem ajtaját, beugrott rajta és belülről nekitámaszkodott. Erre akkor jöttünk rá, amikor nem tudtunk bemenni utána...

Persze, sok lúd disznót győz – ez evidens. Együttes erővel sikerült benyomni az ajtót, kipenderíteni az ordító Vadbarom urat és... És megölelni EszterM-et, aki már szinte félájult volt a rémülettől.

A huszonegyedik órában találok meg „hitvesemmel”, akkor és ott, a békéscsabai kórház intenzív osztályán. Alig hallottam, mit suttogott elhaló hangján a fülemben, annyira gyöngye volt már...

- Vigyél haza, Kölyök...”

Haza?

Hova „haza”, Kedves?

Hova? – kérdeztem volna, ha kérdezhettem volna.

Persze, nem kérdezhettem, hisz úgysem értette volna meg, hogy többé nincs már az a „haza”, és az Ő hibájából nincs...

A lelkemben drága emlékű jegenyési Nagyanyám hasonló könyörgése visszhangzott: „Vigyél haza, kisonokám...”

Őt sem volt már hová „hazavinni”, hisz rég eladta már a jegenyési kicsiny birtokot, ahol én is születtem...

Amíg barátaink odakint erősen fogták Vadbarom urat, én az intenzív kórteremben karomba tartva csitítgattam csontra soványodott, madártesztű, reszkető „hitvesemet”, és közben Jankától megtudtam, hogy mi is történt valójában...

Vadbarom úr feleségében – nevezzük Jusztinának –, aki a professzorasszony másodunokatestvérének a lánya volt, – maradt némi emberség, és felhívta Jankát a baleset után.

Baleset?

Inkább gyilkossági kísérlet...

Vadbarom úr szilveszter éjszakáján szándékosan lökte le a lépcső tetejéről „rokonát” és ráfogta, hogy az a síkos lépcsőn megcsúszott, s úgy zuhant le. De Jusztina látta, hogy történt valójában és a lelkiismerete nem hagyta nyugodni: elmondta Révész Jankának, de azzal a kikötéssel, hogy senkinek sem adja tovább... Főleg aztán nekem nem!

EszterM elcsendesedett a karomban, talán el is aludt... Majdnem megszakadt a szívem, ahogy sápadt, beesett arcát néztem és megfogad-

tam, hogy érte jövök, elviszem az újvárosi lakásomba, s ott ellesznek majd Ágnes Mamával...

Mikor jött a nővér az infúzióval, kérte, hagyjuk el a kórtermet, s még hozzátette, hogy jobb lenne, ha a kórházat is elhagynánk és magunkkal vinnénk a randalírozó urat a folyosóról, mert ha nem, kénytelen lesz rendőrt hívni.

Igaza volt.

Vadbarom úr úgy üvöltözött és káromkodott, hogy visszhangzott a kórház folyosója, s bár Söndör pár méretes pofonnal próbálta elhallgattatni, csak még jobban földühítette az agresszív férfit. Kitereltük hát Vadbarom urat az épületből, kerestünk egy csendes, bokros parkot, és ott megkapta, amit megérdemelt. Én nem akartam beszennyezni vele a kezemet, de jó párszor beleköptem a képébe. Bár legszívesebben a belét is kitapostam volna a rohadéknak!

A vonaton keveset beszélgettünk, mindannyiunkban dolgozott a fájdalom és a harag keveréke. Pestre érve az első középkategóriás vendéglátó-ipari egység italkészletében jelentős mínuszt hoztunk össze, majd Misel és Lady Martha is bedobta, hogy náluk folytassuk a „szomorkodást”, amit Söndör meg is szavazott, de Janka és jómagam inkább egyedül kívántunk maradni. Érthető, hiszen érzelmileg kettőnkhez állt a legközelebb a professzorasszony.

Prosszer Gabriella Júlia
ÉGMADARA, tűnt szívem

*Mindenki elhagyott – már Te is,
elszürkült az emléke is
a jegenyési nyárnak.*

*Mindenki elhagyott – már Te is,
árny hullott a fényre is,
mely fürdette a házat.*

*Mindenki elhagyott – nem baj,
én nem hagyom el magam,
de tört szívemmel baj van.
És ha sírok egymagam,
fájdalmam ringat hangtalan,
s az égen piros szárny suhan.*

*Te még, a múltam elviszed...
Viharban tornyul egy sziget,
és büszke sorsát állja!
Ha hiszek még, úgy elhiszem,
ÉGMADARA lett tűnt szívem,
Naxos szirtjein elpihen.*

"Költők és fejedők." A fotón a SZERZŐ látható. (Fotó: V. M. E.)

XXIII. *Végső búcsú*

Másnap reggel aztán beszóltam mindkét szerkesztőségbe, hogy pár nap rendkívüli szabadnapot kérjek ki, aztán leutaztam Újvárosba.

Ágnes Mama éppen meglehetősen jó állapotban volt, egy három hetes balatonfüredi szív-kórházi kezelés után, amit a házban lakó házi orvosunk, Harangozó doki intézett neki soron kívül, és ezért nem fogadott el hálapénzt a családtól. Csak a NAXOS könyveim folytatását sürgette...

Mamám örömmel, boldogan egyezett bele, hogy otthont adjon öreg barátnémnak. Tudom mennyire tisztelte, s kedvelte is, a nagy tudása ellenére mindig mérsékelten, szerényen viselkedő professzorasszonyt. (Arról, viszont még csak sejtelve sem lehetett, hogy a professzorasszony jóval több számomra, mint egyszerű barátné, bár mindig furdalta a kíváncsiság, hogy megtudja: mivel loptam annyira a kegyeibe magamat, hogy megtett kizárólagos örökösének?) Ismert engem az én nevelőanyám, s az, hogy teljes szívével szeretett,

az nem lehetett kizáró oka annak, hogy ne tartson felőlem negatív dolgokat is... Például, hogy egy könnyelmű, felelőtlen gyerek maradtam, akinek ugyan jó a lelke, de túl nagy a szíve, amibe mindenki belefér, és ha mindenki, akkor a rossz tanácsadók is...

Persze volt ennek igazságmagja, s talán nem is kicsi. Ahogy két gondolkodásmód sem mindig egyforma, az anyai érzések is lehetnek teljesen különbözőek.

Ha már „hazai vizeken eveztem”, ellátogattam néhány régi barátomhoz, ismerőshöz, de hosszabb időt csak a keresztgyerekeimmel töltöttem, közülük is a legtöbbet a kicsi Lídiával. Illetve Vilmos bácsival és az új élettársával, egy bányász fiatal özvegyével, akit látásból talán ismertem is...

Vilmos bácsi folyamatosan lökte a sódert:
– Tecám, bemutatom neked Valent Gabit, akivel, (talán emlékszel is,) majdnem rokonok lettetek... Egykor a férjed öccsével, Ádámmal alkottak remek párost... – Jól ismert gunyoros mosolyával visszafordult felém. – Talán neked is rémlik, szegény Fogarasi Béci sógorod, akiről az újságban olvashattál... De Ádámtól is tudható, hogy tavaly véletlenül magára robbantotta a Keserű Akna 17-es járatát... Szerencsére, rajta kívül senki sem volt a járatban...

Bólintottam.

– Igen, Ádám hívott föl a szerencsétlenség napján. A temetésre is lejöttem, amin részt vett az egész Újváros, de ha jól emlékszem, Vilmos bácsi, te nem jöttél el...

Soós Vilmos megrázta göndörfürtös, ősz fejét.

– Nyár volt... S éppen a Balatonon nyaraltunk Lidimmel. Ugye, kicsim? – fordult erősítésért a babáival önfeledten játszadozó kislányához.

Lídia fel sem nézett a játékból, úgy mondta:

– Igen Papi.

– Egyébként, ne fáradj, Vilmos bácsi. Emlékszem Terikére, s talán ő is rám... Jól gondolom? – néztem kérdően a velem közel egykorú, bár nagyon fiatalosnak tűnő asszonyra.

– Igen, jól. Találkoztunk egy-két Bányásznapi bálon, de akkoriban még nem volt ilyen melírozott a frizurád, Gabikám – felelte mosolyogva özvegy Fogarasiné.

– Bizonyára, nem. Ami viszont téged illet, mintha nem hagytak volna rajtad nyomot az elszállt évek. S ez a vörös haj kifejezetten jól áll neked!

Felnevetett, majd félreérthetetlenül szexis mozdulattal, két kezével beletúrt vörös hajzuhatógába.

– Alatta viszont még a tiednél is melírozottabb gesztenyebarna fürtök vannak már. Elhiszed?

– Ha te mondd? – vigyorogtam, kissé zavarba esve az asszony kihívó mozdulatától. Ismerős –, túl ismerős is –, volt az a mozdulat.

– Kimegyek és keverek egy italt – jelentette ki Teca. – Ti csak beszélgesetek nyugodtan.

– Oké, drágám –, mondta a párja –, tedd azt.

Az asszony kiment, Vilmos bácsi meg cigarettát vett elő, felém nyújtotta, s félig felhúzott szemöldökkel kérdően nézett rám.

Kivettem egy hosszú „szofit”, aztán tüzet adtam neki, majd magam is meggyújtottam a számban lógó cigarettát. Jófajta lájtos magyar dohány volt.

Teca behozta az italt, aztán leült közénk. A pia jó márkájú volt, s az asszony egy csepp citromlével pikánsná tette az ízét. Bár a Martini nem kimondottan a kedvencem, ez most kifejezetten jólesett: hideg volt, kellemes aromájú, és a legjobbkor jött.

Vilmos bácsi hangja higgadtan, határozottan csengett:

– Tudnod kell, Gabikám, hogy én tisztességgel, türelemmel kivártam a gyászévet, mielőtt megkértem Tecám kezét... – az öregúr elhallgatott.

Teca egyetértően bólogatott.

Néztem őket, de cseppet sem tűntek valami összeillő, boldog párnak. Viszont nem tartozott rám a maganéletük. És nem érdekelt róluk sem-

miféle pletyka, amelyek keresztül-kasul szótték a város legkülönbözőbb társadalmi osztályaiba tartozó személyek unalmas hétköznapjait. Semleges félként (Maya halála óta semleges félként), csak a keresztlányom iránti kötelezettségem és szeretetem vitt a Dollár utcai Soós villába, akkor.

– Találkoztok még néha Ádámmal? – kérdezte két korty között egy mélyreható pillantással Teca.

– Amennyire én tudom, nyakig merült Pesten a politikai élet posványába...

– A politikai élet nem feltétlenül kell, hogy posvány állagú legyen. Politikusa válogatja – védtem a „gyűlölt” politikát, vagy talán inkább csak Fogarasi Ádámot.

– Igaz... Ne haragudj... Túlzó kijelentés volt... – visszakozott gyorsan az asszony és felállt.

– Hozok be egy kis süteményt. Piskótatekerceset... Ma sütöttem... – És kiviharzott.

Vilmos bácsi közben elábrándozva figyelte a cigarettájából felszálló füstöt. Arca nyájas volt és megértő.

– Ebben tökéletesen igazad van, Gabikám – mondta lágyan, és mosolyogva így folytatta: – Ádámmal csak nyerhet a kormány. S megkockázatom: talán bármilyen kormány. Vakmerő, céltudatos, de talpig becsületes fiú, aki képtelen arra, hogy elárulja az elveit, mint annyi párttársa megtette már, a rendszerváltás óta. A Völgyi féle kö-

pönyөгfогató piros könyveseknek befellegzett végre?

– Én aktívan nem politizálok, Vilmos bácsi. Igaz ugyan, hogy tagja lettem a megújuló szocialista pártnak, az MSZP-nek, mert az eszmeiségével, a célkitűzéseivel egyet tudok érteni, de egy független országos kulturális szövetség alelnökeként távolságot kell tartanom a konkrét politizálástól. S őszintén szólva, nem esik nehezemre...

– Megértelek, persze. Viszont Fogarasi Ádám gyorsan rájött, hogy az új idők új szelét vitorlába kell fogni, hogy végre előre haladjon ez az ország. Megérdemelte az államtitkári kinevezést, nem vitás – fejezte be meggyőződéssel a mondókáját Vilmos bácsi, és megitta a maradék Martiniját.

– Megérdemelte –, erősített rá a hatalmas tál süteménnyel visszatérő özvegy Fogarasiné, s miután letette az asztal közepére a piskótákat, már ülve folytatta: – Bélám is mindig mondta, nem könnyű kenyér a politika, de mindig vastag rajta a vaj!

Udvariasan elfogyasztottam egy lekvártól csöpögő piskótatekercset, fölhörpintettem rá a maradék piámat, és fölálltam.

– Sajnos, most már mennem kell. Köszönöm a vendéglátást, Teca. Vigyázzon magára Vilmos bácsi, s vigyázzanak együtt nagyon Tündérmanóra!

Lehajoltam a még mindig teljesen magába feledkező csöppséghez:

– Kapok egy puszit, Tündérmanó?

Keresztlányom először pillantott fel. Elmosolyodott, bólintott, majd két vékonyka karjával átölelte a nyakamat és sok-sok apró cuppanós puszit nyomott a képemre.

– Gyere holnap is, Köri – mondta.

– Holnap nem jöhetek, Tündérmanó. De ígérem, nemsokára újra eljövök.

– Csak mondod. De nem jössz... Hazudós vagy...

– Ezt ki állítja rólam?

– Papi...

Vilmos bácsi felállt és zavart vigyorgással megölelt.

– Ne törődj vele. A te Tündérmanód szeret kitálatni dolgokat... Anyja lánya.

Futólag viszonoztam az ölelését, s közben arra gondoltam, hogy a kislány valóban nagyon sok tekintetben hasonlít az édesanyjára. Maya is csöndes, visszahúzódo természetű volt...

Teca az ajtóig kísért.

– A gyerekeknek igaza van. Látogathatnád gyakrabban is... – mondta, és hozzám hajolt:

– S persze nekem se lenne ellenemre, ha többször láthatnám a szívdöglesztő képedet, te Valent... – suttogta sokat sejtetően, bele a fülembé.

Elnevettem magam, majdnem mondtam is valamit, de aztán csak megsimogattam a karját és

szó nélkül kiléptem a sötét, dermedtően hideg januári éjszakába.

Dr. Erdőhátiné Dr. Marosvásárhelyi Eszter Éva 1999. január 11-én, a hajnali órákban halt meg, a békéscsabai kórházban.

A hamvait – kifejezett végakarata ellenére – gonosz örökösei Erdélybe szállították, és a nemrégien elhunyt másod-unokatestvérének (Jusztina anyjának) a sírjába helyezték, törvénytelen módon. Minden egyházi és polgári szertartás nélkül.

Révész Janka, erdélyi rokonain keresztül, néhány hónap múlva értesült az örökösök gyalázatos tetteről.

Ügyvédet fogadtunk – persze, hogy Rapsz Karcsit, – akinek már volt némi rálátása a rokonok kapzsi és gonosz indítékaira, s nemzetközi per indult – büntető per! – a házaspár ellen.

(A per rövid lefolyású volt és az igazság győzött: az örökösöket erkölcsi és anyagi károkozásért börtönre és pénzbüntetésre ítélte a kettős állampolgárságú törvényszék. A pénzből kifizettük Karcsi ügyvédet és a professzorasszony hamvait tisztességgel újratemettük szülővárosában, Marosvásárhelyen.)

Ahogy teltek az évek, ahogy idősödtem, egyre többször előjöttek annak a korábbi autóbalesetnek, illetve az azt megelőző verekedésnek a késleltetett fizikai következményei. Gyakran fájt a gerincem és mindkét térdem. Orvoshoz persze hat lóval se lehetett elhúzni... Adél ezért kénytelen volt időnként „csapdát” állítani: mikor elmentem érte a munkahelyére a J. kórházba, valamilyen ürüggyel fölcsalt a kezelőbe, ahol rendszerint egy szakorvos várt rám...

Bár szellemileg még jól bírtam magam (s hála az Égieknek: bírom magam, így jóval túl a hatvanon is), fizikai erőm fokról-fokra csökkent és ez olyan figyelmeztetés volt, amelyet nem lehetett, nem volt szabad figyelmen kívül hagynom. Tiszteletdíjas állásaim és szerény kis nyugdíjam anyagilag sokáig a felszínen tudtak tartani, de a bérlakások rezsiköltségei a kilencvenes évek vége felé bizony már életveszélyes „érvágásokkal” értek fel.

Aztán ott voltak Líz és Adél mellett nekem még a futó kalandok, flörtök is, amiket az Égiek szinte menetrend szerint küldtek rám, hogy ne-hogy unatkozzak, s ők jól elszórakozhassanak... Ha egyebet sem kellett volna tennem, csak ölel-keznem, az is túlságosan lemerített volna. Ám al-elnökként kőkeményen helyt kellett állnom a FIT vezetőségében, és rovatvezetőként két újság szer-

kesztőségében. S persze Miklós Apu halála után a Dancs család gondja is félig-meddig az én nyakamba szakadt... A folyton betegeskedő Ágnes Mamával együtt. A hat szülésben, s a számtalan abortuszban tönkrement Icu nővérem felnőtt gyerekei már sorra kirepültek a családi fészekből, amikor férje – az alkoholista Dancs Ferkó – kilencvennyolcban agyvérzést kapott és lebénult. No, Icu akkor kapta a második infarktust, ami el is vitte szegényt. Elsőszülött lánya, Kisilonka nem ment férjhez soha. Mikor a pulóverüzletet eladta, gondozónő lett abban az idősoththonban, ahová az apja került az agyvérzése után. Orsi Olaszországban élt (szintén zeneművész) férjével, az ikrek Vendéglátói Szakközépiskolát végeztek, s pincérként dolgoztak már egy F.-i szálloda bárjában, mikor az édesanyjuk meghalt. A kis Pannikát a keresztfiamék, Tomiék vették magukhoz. A Víg utcai öreg házat a testvérek kilencvenkilencben eladták. Én lemondtam az apai örökség rám eső részéről, a Dancs gyerekek javára.

Ágnes Mama teljesen magára maradt a hatalmas lakásban. Bár az unokák eleinte rendszeresen látogatták, mindegyik élte saját életét, családot alapított, s idővel megritkultak a látogatások.

Persze nekem sírta el minden bánatát, rám zúdította kétszeresen özvegy életének panaszáradatát, valahányszor felhívtam, vagy meglátogattam.

Éltem volna én is gondtalanabban a saját
életemet, de az összetartozás, a felelősségtudat, a
szeretet már olyan rendíthetetlen erővé kovácso-
lódott össze bennem, hogy felülkerekedhetett am-
bivalens, kalandor lelkületemen...

Helyt állni...

Megfelelni...

Ezerfelé!

Mert az Égiek erre választottak ki?

És adnak e majd mindvégig elég erőt, hitet
és persze egészséget is hozzá?

Az majd kiderül!

Ágnes Mama, úgy tűnt, semmit sem sejtett
az én „kiválasztottságomról”, még ha a rendha-
gyó érzelmi életem nem is maradhatott titok előt-
te. Boldog, kiegyensúlyozott életnek hitte az éle-
tetem –, minthogy az is volt valójában, hiszen
rendelkeztem azon rendkívüli tulajdonságokkal,
amelyek segítségével a tökéletes és harmonikus
élet illúzióját tudtam kelteni. Izgalmas szerető
voltam (akibe mindvégig szerelmesek tudtak len-
ni a partnerei), őszinte jó barát, egy életen át,
vagy csak „lelki szemetesláda”, ha éppen arra volt
igény; tudtam lenni lezser haver és simán ivócim-
bora is... Munkában szorgalmas, megbízható, hi-
vatásáért rajongó, és véleményéért mindenkor er-
kölcsei felelősséget vállaló kolléga voltam; állam-
polgárként családtisztelő, gyermekszerető, s az

ország törvényeit betartó, hűséges hazafi. Érzelmi világom, nemi identitásom pedig a magánügyem volt, és lehetett mindaddig, amíg viselkedésemmel nyilvánosan nem botránkoztattam meg senkit.

S persze erre gondosan ügyeltem mindig!

Pató Selam
PROGNÓZIS

*Maradok magam titkának,
szentségtelenül tisztának,
tisztátalanul szentségnek,
kétségbeejtő egységnek!*

2006. Szecseledd:
Kádas Kati

Kádas Kati grafikája

XXIV • *Egyéjszakás kalandok, két szerelem szorításában...*

Így, túl a hatvanon, visszatekintve kalandos életutamra, azt kell mondanom, hogy KÉRDÉSEIM közül –, melyekre választ kerestem a NAXOS könyveim írása során –, mindössze egyetlen egyre (bár feltehetőleg a legfontosabbra) sikerült megnyugtató választ találnom...

Mit jelent a SZERELEM – kiemelt hangsúllyal: a NŐK SZERELME – az én számomra?

A válasz szinte meg sem lepett: az életemnek adtak értelmet. Női testben, férfi lélekkel megszületni, eleve óriási kihívást jelentett! S bizonyára kész tragédia lett volna az ÉGIEK segítségével nélkül. Nem hagytak magamra: „kiválasztott” lehettem... Volt ugyan egy-két hátulütője is a dolognak... Például, önálló döntéseket nem hozhattam, és gyakran párhuzamos kapcsolatokba kényszerítettek, mi több: olykor szimultán játszaták velem a szerelmi kalandokat.

Néha eszembe is jutott, hogy híres „sorstársam” (Casanova) csontjai már kénsárgán foroghatnak a sírban, pimasz sikereim okán...

S mert volt némi tapasztalatom a FÉRFIAK szerelmét illetően is, hát ki merem jelteni, hogy velük ezerszer egyszerűbb és felhőtlenebb volt minden... Kaland, szerelem, szex, barátság...

Sajnos, ezerszer unalmasabb is.

Nekem!

És hát, az ÉGIEK sem akartak volna túlságosan unatkozni, ha már „felvállaltak” – gondolom én. S talán nem is tévedek ebben. Hisz, a NŐK szerelmében a VÁLTOZATOSSÁG GYÖNYÖRŰ VÉGTELENSÉGÉT ismerhettem meg: a „van új a Nap alatt” bizonyítékára leltem újra és újra! Szerelmi bánatomat szerelmükkel feledtették, lelkem fájdalmát csókjukkal enyhítették, s az élet hétköznapi (mindennapi) csatározásaiban elfáradt fizikai lényem ölkben megpihenve, főnixként támadt fel újra meg újra...

Hogy a legtöbb bánat, fájdalom, kiábrándultság, rémség és gyötrellem mögött is ŐK álltak, s állnak még ma is?

Evidens.

Bennem az idea és a testiség sosem vált külön. Akit éppen öleltem, Ő volt rajongásom tárgya is egyben. Szenvedélyesen szeretni és ugyanakkora szenvedéllyel gyűlölni is viszont már nem

voltam képes. S ezért néha nagyon haragudtam az ÉGIEKRE: miért nem „kódoltak” több negatív tulajdonságot belém, hogy a túlélésért való küzdelmeim ne lennének ennyire egyértelműen érzelmi „csapdák”...

A gyöngéd büszkeség és a látszatalázat libikókaként működik bennem. Pedig néha nagy szükség lenne arra, hogy igazán bekeményítsek –, nem csak szavakkal –, tettekkel is, bebizonyítva, milyen erős vagyok, s hogy az érzelmi döntéseim mindenkor tudati támogatást is élveznek.

Sajnos, távolról sem volt ez így, bár az idő múlásával mintha javulna már a helyzet...

Valamit még feltétlenül itt szeretnék megjegyezni: nevesül azt, hogy én a sikereimet a nőknél nyilván a nőknek köszönhetem elsősorban. Jó, benne lehet az ÉGIEK „keze” is –, ezt nem vitatom –, mert én sosem voltam egy „hódító Vilmos”, de még csak egy papír Don Juan sem, és ezt mindenki láthatta rajtam, a NŐK pedig tudhaták is rólam. Mégis...

Mégis miért vonzódtak (s vonzódnak még ma is) hozzám olyan hihetetlen mágneses erővel, amire valójában nincs is tényeken alapuló magyarázat? (Mert a „kiválasztottságomat” most felejtjük el egy időre.) Szóval: mit láthattak bennem azok a NŐK – a legkülönbözőbb társadalmi osztályba tartozó és a legszélsőségesebb mentalitású

– lányok és asszonyok (fiatalabbak és már korosabbak is), akik hosszabb-rövidebb ideig kísérőim voltak kalandos életutamon?

Miért szerettek?

Miért rajongtak értem, már-már megkérdőjelezve számomra az álom és a valóság között húzódozó határokat?

Miért?

Egyszer – a nem is oly távoli múltban – VALAKI megfejtette a „titkomat”...

Műveltség, intelligencia, optimizmus, jó humorérzék – kisugárzás nélkül nem érvényesül, lehet akármilyen szép is az illető. De ez mégiscsak egy felszín, ami bárki számára látható, felfogható... Ami ezek mögött van, azt csupán a „beavatottak” ismerhetik meg. Az ambivalens érzelmek varázslatos együtthatását? Amikor a zárt falak között, négyszemközt, a félszeg és gyámoltalan Gabriellából határozott, céltudatos Gábor lesz, tele vad érzékiséggel, szenvedéllyel.

Ez lennék én? – kérdeztem rá csodálkozva, nem is kevés hitetlenséggel a hangomban, akkor és ott.

Ez te vagy, Szerelmem! – felelte ő megkérdőjelezhetetlen határozottsággal.

Akkor és ott...

S Ő már csak tudhatta ezt. Hiszen Ő – Líz – volt az egyetlen mély, igaz szerelem ebben az éle-

temben, ötvenéves koromig. És Líz volt az is, aki elsőnek fogadta el az ambivalencia másik velejáróját: minden szakítás, nálam egy új és még lázasabb, még szenvedélyesebb kapcsolat kezdetét jelenti...

Kapcsolatot!

Nem szerelmet!

Ám, hogy az ÉGIEK se unják halálra magukat „kiválasztottjukkal”, az évek múlása közben kitalálták, hogy ötvenen túl többször legyen szerelmes mélyen, s gyakrabban ragadtassam magam meggondolatlan lépésre, mint addig összesen...

No, ez jó mókának nézett ki!

És hát nevetettek, meg sírhattak is rajtam éppen eleget, a következő tizenöt esztendő alatt!

Én pedig öszülő hajjal –, bár töretlen optimizmussal –, új szerelmeket és új boldogságokat kaptam –, átvitt értelemben az „égi mecénásaimtól” –, valójában persze a drága hölgyektől –, hogy régimódi legyek...

Igaz, hogy közben fájdalmas csalódások is értek, a mindennapi gondok sem kerülnek el, s néhány (jórészt) a korral járó betegséggel is fel kell vennem a küzdelmet nap, mint nap.

De a legnagyobb ajándék mégis csak az a HATTYÚDAL-SZERELEM lesz majd, amely a halálig elkísér... S addig tartja folyamatos izzás-

ban romantikus lelket, s ébreszti fel a vágyat, lassú elmúlásra ítélt testemben. Melyet a magas hőfokon égő szenvedélyem még mindig, még most is – túl a hatvanon is – képes elmondhatatlan, leírhatatlan csodákkal elkápráztatni... Az Égiek által küldött, őszinte vigaszra szoruló, vagy csupán rendhagyó kalandra vágyó hölgyek által...

*Halált megvető bátorsággal
Ki szeret?
Alkohol-mámor:
Csók és harapás.
Mennyit ér – ha ér – egy alkalmi
Összeborulás?*

(P. G. J.)

Pató Selam festménye: Életkapu

XXV. *Adriai éjszakák*

Kárpáthy Cili és Hargitai Zsuzsanna már közel harminc esztendeje alkottak egy kivételes jó módban élő, nagyon boldog párt. Sziszi – az én „másik felem” – nem a hűségéről volt híres (miként jómagam sem), de „kiválasztottságunk” okán az Égiek mindkettőnk mellé olyan szerető társat rendeltek, akik megértő türelemmel viselték kalandos természetünket.

Svédországi kertészetükkel megalapoztak egy gazdag jövőt, majd 2000 nyarán a francia fennhatóság alatt álló Martinique nevű szigetre költöztek. Ott Sziszi korábban már megpályázta az egyik Arborétum igazgatói állását, amit aztán szerencsésen el is nyert.

Az Európától való búcsú-bulira az adriai Pula városába hívták össze barátait 1999 forró nyarán. Az általam is ismert társaságból egyedül Breky gróf hiányzott, aki éppen abban az évben – tél végén – saját sportrepülőjével lezuhant és szörnyet halt a svájci Alpokban. Felesége – Frida

Huan –, éppen különváltan élt tőle (már nem is először, rövid házasságuk alatt) – így aztán nem gyászolta túl hosszú ideig... S bár Pulába még nem jött el velünk, már kilencvenkilenc karácsonyan újra házasságot kötött elvált férjével, gyermekei apjával: Pala Pityuval...

Igaz, nagyon rövid ideig, mindössze pár hónapig tartott a második házasságuk.

A simára mosott kövektől fehérülő emelkedő olyan meredek volt, mintha valaki szántszándékkal faragta volna ilyen megközelíthetetlenre a Cápa-szikla tenger felőli oldalát. A város felől viszont nyílegyenes autótűt vezetett a szikla tetején álló klasszikusívű villához. Téglából építették, olasz stílusban, de a tavaszi felújításkor Sziszi a fehér vakolatba csillámport kevertetett, amitől földöntúli, ezüstös fényben ragyogott az egész ház. Ezzel a csodálatos külsővel én is először láttam...

Egymásra néztünk Lizzel, aztán kiszálltunk a taxiból.

A villa még varázslatosabbnak tűnt, mint korábban!

A legszélső volt a Cápa-sziklán szétszórtan épített házak közül. Az épületeken látszott, hogy

tulajdonosaik nemcsak a hellyel, de a pénzzel sem kényszerültek takarékoskodni.

Nyugalmas csend honolt mindenütt a szikrázó, vibráló vasárnap délutánban. A Cápá-szikla legfelségesebb villája –, amelyet Szisziék nyaranta kibéreltek az Adrián –, nyitott kapuját vendégszeretően tárta felénk. Amikor a fehér sziklába vájt úton a lépcsőfeljáróhoz értünk, kinyílt a ház ajtaja, és egy kócos női fej jelent meg. A dús, vörösre festett hajkorona alatt Lady Martha enyhén gyűrött arcát fedezhettük fel, pisze orrocskájával a közepén. Kék szemei hihetetlen vidáman ragyogtak. Alaposan megnézett bennünket... Persze nem látszott meglepettnek, hiszen várható volt az érkezésünk. Igaz, már egy nappal korábban...

– Nahát, Zsülien! Lekéstétek a nyitó bulit! Mindent megettünk, megittunk és hullámosra táncoltuk a parkettet. Fogadás a földszinti hallban, én megyek és úszom egyet a medencében. Megártott a vodka, azt hiszem.

Sajnáltam, hogy nem ő volt a fogadóbizottság, csupán a „beengedő”, de Líznek úgy tűnt, ennyi is éppen elég volt Lady Martha-ból.

– Menj csak nyugodtan úszkálni, baby. Betalálunk, ugye Szerelmem?

Futólag persze már ismerték egymást, bár azt nem állítanám, hogy valaha is nagy lett volna a rokonszenv köztük. Az egykori csendes, sze-

rény erdélyi menyecskéből idővel ízig-vérig úgazdag pesti úrinő lett, jó ízlését a sznobokra jellemző harsányságra cserélte.

Láttam, ahogyan egy fürge pillantással felmérte az esélyeit Lízzel szemben... (Mert egyébként Lady Martha óriási stratégia volt, s nagyon tudott bánni az emberekkel.)

– Martha, szívecském, nem tudod, hol van a zakóm? Sehol sem találok ebben a felfordulásban!
– hangzott belülről és nemsokára megjelent a hang gazdája is, egy sovány, ritkuló őszes hajú, cigányosan barna bőrű férfi. Színes selyeming, méretre készült elegáns öltöny –, zakó nélkül –, és méregdrága cipő. Tip-top, jóvágású emberke volt –, amennyire megítélhettem a korát –, már jóval túl a hetvenen.

Amikor észrevett, barátságosan felénk fordult:

– Az angyalarcú Gábiel, ha nem tévedek? S a gyönyörű asszonykában kit tisztelhetek? Kézcsókom, szép hölgy.

Engem futólag megtapogatott, Líznek hosszan kezét csókolt. Olyan hosszan, hogy már az is megfordult a fejemben, hogy közben apró falatkákat harapdál ki belőle... Ismertem ezt az embert –, talán kétszer találkoztunk Nagyváradon –, és a neve is rögtön beugrott: Zsiga bácsi! Hargitai

Zsigmond, Suzzy egyetlen még élő rokona, apai nagybátyja Erdélyből.

Bemutattam neki Lízt, de mielőtt birtokba vehette volna barátnőmet ez a híres erdélyi Don Juan, gyors egymásutánban feltettem három vilámkérdést:

– Málka néni? Remélem nem beteg a drága néni? Ugye elhozta őt is, Zsiga bátyám?

Mint kiderült: nem hozta el. Állítólag gyengélkedett, de semmi komoly –, nyugtatott meg végül.

Beléptünk a villába.

A földszinten hatalmas társalgó és néhány kisebb szoba volt csupán (a személyzeti hálók), de odafönt egy pompás hall és több fürdőszobás hálószoba várta nyaranta a villa bérlőit. A hallból széles terasz nyílt a tenger fölé. Egyetlen hálószobának volt csupán erkélye, s azt, miként megtudtuk a búcsú-buli szervezőjétől, Lady Martha-tól, személyesen nekünk tartogatta.

A háló legnagyobb és legimpozánsabb darabja kétségkívül az a hatalmas, alacsony francia-ágy volt, amely kárminvörös plüssel letakarva uralta a fél szobát, szinte kihívóan. Az ágy mellett apró, alacsony bárшеkrény állt, egy rövidlábú asztalka társaságában: rajta még üres pezsgősvödör, három üveg különböző márkájú whisky, hozzáillő tömzsi poharakkal, valamint egy ezüst jég-

kocka-tartó, szintén üresen. A szoba közepén egy üveglapú dohányzóasztal, körülötte négy fekete bőrfotel, az ágygal szemben tükrös toalettasztalka, kerek székekkel, az északi falat pedig masszív könyvállvány foglalta el. A könyvek között itt-ott nehéz, értékes bronzszobrocskák és ólomkristály vázák voltak, művészi gonddal elhelyezve.

A nyitott erkélyajtó pompás kilátást biztosított a tengerre és az Adria távoli kis szigeteire.

– Gyönyörű! – ujjongott Líz.

Miután Lady Martha – továbbiakban egyszerűsítve: Martha – végre magunkra hagyott, ki sem pakoltuk a bőröndjeinket, hanem ledobáltuk magunkról a ruháinkat és birtokba vettük a fürdőszobát, ahol aztán zuhanyzás közben örült jót szeretkeztünk is...

Át kellett mennünk a hallon, amely a „Tájkép csata után” című festmény hű mását tárta a szemünk elé. Finom ízléssel és drágán volt berendezve, de példátlan rendetlenség uralta. Fő berendezési tárgya szintén egy nagyméretű kanapé volt –, szinte elfoglalta a szoba felét –, s egy csomó párna hevert rajta, vad összevisszaságban, meg néhány gyűrött ruhadarab. A földön szanaszét

üres üvegek és poharak, üres szendviceses tálcák és szalvéták heverték.

Szippantottam egy mélyebbet a levegőből és bámulatos szakértelemmel állapítottam meg:

– Itt füveztek.

– Szóval, gazdag barátaid így halmozzák az élvezeteket? – nézett rám kicsit szemrehányóan Líz, majd megenyhülve hozzátette:

– Azért tőled mindenképpen elismerésreméltó, hogy elsőre kiszagoltad a drogot.

– Nem a drogot. Csak a füvet, „mariska” ugyanis mértékkel fogyasztva egyáltalán nem ártalmas – védtem barátaimat, a marihuánát virágnyelven simán „mariskának” becézve.

– Mértékkel semmi sem ártalmas, Szerelmem – nevette el magát akkor már Líz, és belecsókolt a számba. – Jólesne most egy jéghideg koktél, neked nem?

– Nekem egy pohár jéghideg serital esne már jól – mondtam. – Teljesen kitikkadtam...

Lementünk hát a földszintre, ahol az óriási Nappaliban már vártak ránk az előző esti nyitóbuli kissé még kábult vendégei.

Bemutattam Lízt, (akit a társaságból csak Sziszi és Suzzy ismert,) majd elkaptam Cilit és kertelés nélkül a lényegre tértem:

– Az összes sört is megittátok, vagy gondoltál a te szomjas magyar testvéredre is, és valahol ebben

az elvarázsolt kastélyban behűtve tárolsz egy láda piros címkés Amstelt?

Természetesen tárolt!

Leosontunk hát Sziszivel a hűvös pincébe, s míg ki-ki elfoglalta magát ezzel-azzal, Líz pedig ismerkedett a társasággal, addig a „két fél emberke”, egy erős EGÉSSZÉ kapcsolódva össze, látványos pusztítást végzett a piros címkés Amstelek seregében.

Pató Selam

MEGALÁZTATÁS VAGY MEGTISZTELTETÉS

*TEGNAP éheztem. Hogy kenyeredből -
Azért nem vettedél elém morzsát,
Mert nem adhattál egész szeletet -
MA köszönöm neked! HOLNAPUNK
Serlege így lesz csordultig úrral -
Hogy kigyúlhasson benn a tiszta tűzjel.*

A hullámtörőn a Földközi-tengeren, Kréta
(Fotó: † P. É.)

XXVI. *S jött, hisz jönnie kellett*

... Líz gyönyörű királykék selyemruhában jött le a vacsorához, ami hatásosan emelte ki bőrének napbarnított színét, tengerkék szemének csillogását, és tűzpiros ajkának igéző lángolását. Még mindig ő volt a társaság legszebb asszonya, szenvedései ellenére, s mindazon megpróbáltatások dacára, melyeket sorozatos rossz döntéseinek köszönhetett.

Hogy én napról-napra szebbnek láttam, az nyilván a szerelem varázslata volt.

Vacsora után kiültünk a villa teraszára, ahonnét ráláttunk az Adriára: a nap már a horizontot érte, az ég ragyogó narancsszínűre fényesedett.

Lady Martha csodás ízű koktélokat kevert, s mindnyájunk hangulata lassan, de biztosan ívelt a magasba. S mikor elért a csúcra, kezdődhetett a szokásos „nemzetközi” gálaműsor, azaz a dalverseny, amikor mindenki a saját kedvencét adta elő, az eredeti anyanyelvén, aztán aki több nyelven is

beszélt, az több nyelven megismételhette. A győztes természetesen az lett, aki több nyelven adta elő „magát”.

Táncolni csak éjfél után kezdett el a társaság –, ahogy visszaemlékszem azokra a napokra –, s bár én még akkoriban ugyancsak jó táncosnak számítottam, korántsem voltam már a „rég”... Gyakran fájtak a térdeim, a vállaim, s igen intenzíven a jobb bokám és talpam. De a derekam se viselkedett mindig „derekasan” –, ahogy éppen akkor sem, Pulában. El-eltünedeztem hát a föl-váltva ABBA és Modern Talking vagy BEATLES dalokra tomboló társaságból, és lesétáltam a partra (ahogy Magda buliján is tettem például, Agárdon), vagy magányosan kortyolgattam a whiskymet, a villa egy csöndesebb zugában... A koktélok iránt meg amúgy sem tápláltam komolyabb vonzalmat, talán csak jóval később, már életem alkonyán éreztem rá fantasztikusan pikáns íz-világokra. Egyetlen emlékezetes esetet kivéve, koktéltól nem is rúgtam be...

A villa alagsorában volt egy mini bár, ami egyféle menedékkül szolgált Lady Martha lájtos koktéjljai elől, az ütősebb alkoholok kedvelőinek.

A koktélok odalent egy zsonglőr keverte. Vajdasági magyar volt a srác, így aztán értelmezési nehézségeink nem különösebben akadtak.

Kértem Antaltól egy dupla Old Smugglert dupla jéggel, és elvonultam a legtávolabbi sarokba. Ott aztán az italomat kortyolgatva próbáltam lelkileg feldolgozni Sziszi és Suzzy újabb lakóhely-változtatását, de hamar rájöttem, hogy megint olyasmit szeretnék megérteni, ami sajnos meghaladja az én agyi kapacitásomat...

Egy árnyék vetődött az asztalomra.

Fölpillantottam.

Antal érkezett, kezében tálca, rajta egy koktélos pohárban valamilyen ital. Kitaláltam: koktél lehet a szerencsétlen...

– Margarita-koktélnak hívják, valahonnét California vidékéről származik a receptje. Garantáltan beájulsz tőle, „földim” – mondta a fiú, és letette elém a poharat.

– Margarita és California... – tűnődtem hangoosan, majd így folytattam: – Különös emlékeket ébreszt bennem ez a két név... Két asszony jut róluk eszembe... Maggy és Karin... Szerettem őket nagyon...

– Akarsz róluk mesélni? Szívesen meghallgatlak, látod, rá is érek...

Megráztam a fejem.

– Oké, oké. Nem erőltetem, pajti... Itt leszek még pár napig, ha meggondolnád magad...

– Tudod pajtás, az van, hogy két fejezet lezárult az életemben, s az új fejezetben nem akarnak sze-

repelni régi bűneim és régi szerelmeim sem. Így van ez rendjén. De azért kösz...

– Lehet, hogy tévedek „földim”, de én úgy gondolom, a rendhagyó kapcsolatok emlékei értékesebbek, a maguk módján, mint a több évtizedes, unalmas, reménytelenül szürke házasságok emléke.

Óvatosan belekortyoltam a koktéliba. Határozottan ízlett... Rámosolyogtam hát a fiúra és megdicsértem.

– Te egy gondolatolvasó vagy, Antal! Az a pár hónap, amit például Maggy-vel töltöttem, évekké ér föl. Csak az a bökkenő, hogy az ilyen ritka, kivételesen szép és boldog napok nem nevezhetők életnek. Az élet: sok-sokévi boldog társas kapcsolat. Nevezhetjük házasságnak, persze... Az a pár hónap nem volt élet, inkább egy színes epizód, amelyet az ember olykor ajándékba kap a sorstól vagy az Égiektől, hogy utána annál éhesebben kívánja a tökéletes egészet: a hosszú és boldog társas kapcsolatot. Hiszen, ha összeadjuk a sors kegyes ajándékóráit, napjait, mekkora idő-összeget kapunk? Néhány hónapot? Az élet ennél jóval több.

Felálltam és barátságosan megveregettem a fiú vállát.

– Neked még összejöhet, Antal. Még fiatal vagy. Csak el ne szúrd... (... mint én –, de ezt már csak gondolatban tettem hozzá, kilépve a tengerillatú hajnalba.)

Líz békésen aludt, bár nem túl mélyen, mert azonnal felriadt, ahogy egy gyors zuhanyzás után bebújtam mellé, a könnyű takaró alá.

– Már reggel van? – kérdezte álmos hangon.

– Még nincs. Aludj, Szerelmem.

Kényelmesen befészkelte magát az ölembe és már vissza is aludt.

Gyorsan világosodott. Odakint, a villa kertjének terebélyes fáin ébredtek a madarak és a közeli partról a sirályok erőteljes vijjogása is felhallatszott.

Mióta Lízzel újra egymásra találtunk és gyakoriak lettek az együttléteink, lassan teljes változáson ment át. Kívül-belül! Nemcsak a külsejét, de az egyéniségét is óriási mértékben megváltoztatta a „visszakapott” boldogság, a megújuló szerelem. Nem nádszál karcsúra persze, de lefogyott, megizmosodott, teste ruganyossá vált. Kiegyensúlyozottabb lett, határozottabb és türelmesebb, mint a régi Líz volt egykor. Féltékenységi jelenei – bár azok a régi Lízre sem voltak jellemzőek – teljesen megszűntek.

Ha nagy néha szóba is hozta egy-egy nőismerősömet, inkább tréfás csipkelődésnek hatott, mint komoly sérelemnek. Ezen kívül meglepő érdeklődést mutatott a munkám iránt. Gyakran kérdezgetett az éppen folyamatban levő feladatok stádiumairól, s néha meglepően logikus következ-

tetésekre hívta fel a figyelmemet, az éppen stagnáló ügyel kapcsolatban. Használható ötletei mindig kivívták a csodálatomat. Afféle külsős rendezvény-szervezőként gyakran volt komoly segítség, az éves szinten megrendezett Országos Találkozók helyszíneinek kiválasztásánál. Szeszgyárigazgatói múltja révén pedig értékes és használható kereskedelmi, gazdasági és politikai kapcsolatai voltak, akik közül a FIT új szponzorokat profitálhatott a régiek helyére.

Egyre határozottabban éreztem, hogy az én Lízem, Karády Klára után a második legtökéletesebb társam lehetne...

Óvatosan moccantam egyet.

– Maradj még – suttogta Líz. Pizsamán át is éreztem testének forróságát. És akkor felébredt és szembefordult velem, majd hosszan megcsókolt, miközben gyors, határozott mozdulatokkal megszabadított a pizsamámtól. Hogy a saját hálóingétől hogyan és miképp sikerült egy másodperc törtrésze alatt megszabadulnia, minden alkalommal, na, az már örök rejtély marad számomra.

– Egy kiadós hajnali szeretkezés egész napra feltölt energiával – súgta a fülembe kuncogva. – Egyetértesz, Szerelmem?

Egyetértettem. A legmesszebb menőig!

... Kábé tíz óra magasságában aztán, megfürödve, felöltözve lementünk az ebédlőbe. Erős tea és sült tojás illata fogadott bennünket, az ízletesen megterített asztalnál (Suzzy mestere volt a terítés művészetének). Ismerte a nemzetközi hidegkonyha minden csínját-bínját, s rendszeresen elkápráztatott bennünket étel-szobraival.

Reggeli után a társaság felkerekedett egy kiadós pulai városnézéshez. Amfiteátrum, Játék-Múzeum, Ócenárium...

Ebédet már a város híres halpiacán ettünk, kiélvezve a tenger gyümölcseinek változatos ízeit és sört ittunk rá egy alkalmi bódénál, mint az egyszerű bakancsos turisták, s úgy viháncoltuk végig a szűk utcákat, mint régen, mintha még mindig tizenéves kamaszok lettünk volna...

Sétálgattunk még egy óra hosszat a kikötőben, vacsora előtt, amihez asztalt Sziszi a Hét Tenger Ördöge nevű hajóéttermében foglaltatott. Az a hajó egy szépen restaurált tizennyolcadik században épült négyárbocos vitorlás volt, amit állítólag sokáig a kalózok használtak, miután megtámadták, majd elfoglalták a brit királyi flottától.

Piszok drága hely volt, de megérte.

Nagy kalandnak számított még akkoriban, eredeti történelmi helyszínen – jelesül egy kalózhajón – korhű jelmezekben tüsténkedő személy-

zet irányítása alatt, marcona kalózoknak öltözött pincérek által felszolgált ételeket fogyasztani, gyakori pisztoly- és ágyúlövések hangja közben, vödörnyi ónkupákból rumot vedelni...

Hihetetlen pontossággal, precizitással dolgoztak a felszolgálók, miközben a hideg futkosott a hátunkon, marcona tekintetük láttán. A Hajóbar étterme zsúfolásig megtelt, s így a pincérek folyamatosan hordták és tálalták fel az ínycsiklandozó fogásokat: a teknősbéka levest, a rostonsült lazacot, a kék kagylót, a homárt, a bámulatosan színes köreteket, az italokat, a változatosabbnál-változatosabb desszertek sorát és a gyümölcsöket. S közben persze, állandóan szólt a zene is.

Pécsi Éva

VALLOMÁS, MÉG A TENGERPARTRÓL

*Miközben párnámat telesírtam,
Talán a legszebb versemet írtam.
Kréta ellenáll a tengereknek, de
Téged már örökre szeretlek.
Te fenn állsz Ida hegyén,
Lent, a vörös homokban, kuporgok
Én. Köröttem olajfák lengenek.
Szeretnék most vallani neked:
Nem jártam be a déli partokat, de
Megtalálod ott is a lábnyomomat.
Szólj, ha szíved már nem szeret,
A labirintus örökre elrejtí
Szerelmemet.
Vár engem az örök nyugalom,
Csillagok, nap és hold kacag a
Hullámokon, ott fogadom majd
Az árt s az apályt, miközben
Minden versemet neked írom.
De ha szeretsz, rohanj elém!
A földet is átrendezem én –
Ölelj, és tedd kezed kezembe,
A világ elejétől
Vagy imádott tengerembe’.*

Pósafalvi Krisztián festménye: Vitorlás

XXVII. *Társas magányban*

Elhallgathatnám futó kalandjaimat –, például azt, amelyik éppen Pulában esett meg velem –, de hát mi értelme lenne? Megtörtént, s mély nyomot hagyott bennem. Egyébként pedig régen rájöttem arra, hogy az ÉGIEK akarata ellen az én gyöngé ellenállásom annyit sem ér, mint tankok ellen az imádság. S erre a legfényesebb bizonyíték éppen a Dr. Roska Éva sebész főorvosnővel való „sorszerű” második találkozásom volt!

Líz délutánonként rendszerint egyedül sziesztazott a villában, a teljesen besötétített hálószobában. Én viszont napközben szinte sohasem pihentem le. Vagy söröztünk Sziszivel, vagy sakkoztam Zsiga bácsival, s néhányszor úszóleckét vettem Suzzy-tól, de az is előfordul, hogy a várost keresztül-kasul ismerő „földimmel” – Kárász Antival – csavarogtunk az óváros szűk utcáin, és lezsűrítettük a Tavernák italkészletének hőmérsékletét...

Ahogy ezt két nappal a hazautazásunk előtt is tettük.

Antal az ötödik Tavernában elfogyasztott whisky után váratlanul megkérdezte:

– Mondd, Gabi... Te monogám vagy?

Picinyt meglepett a kérdése. Talán csak nem „megkívánt” ez a tejfölös szájú koktéلكeverő bajnok? Más se hiányozna még!

Amúgy oké volt a srác, kedves, értelmes, jóvágású gyerek, de nálam hosszú évek óta már csak „Gáboré” a terep meg a szerep, és Gabriella olyannyira háttérben marad, hogy – Gabi legnagyobb öröme – szinte nem is létezik. (Gyakorlatilag Fogarasi Ádámmal lezárult a „lányélete”, bár elméletileg Renner Gyurkához érzelmi szálak kötik, mind a mai napig...)

– Monogám? Mit is jelent ez a szó tulajdonképpen? – adtam elő a kis tudatlant, nagy ártatlanul, hogy időt nyerjek.

– Az érdekelne, hogy hűséges vagy-e a szerelemben – magyarázta meg készségesen kérdésének lényegét Antal.

Rágyújtottam és váratlanul kérdeztem vissza:

– És te?

Nevetve válaszolt:

– Én nem vagyok monogám.

– Én sem – vallottam be töredelmesen, bár illetlenül, széles vigyorral a képemen, majd megkérdeztem: – Miért is fontos ez?

– Szeretnélek bemutatni valakinek... Egy hölgynek, aki ezer éve ismerősöm és pont az ilyen butch boy típus a gyöngéje, mint te...

Tovább vigyorogtam, de már röhögtem is közben:

– Csak nem kerítő vagy másodállásban, kicsi Antalom?

A füle tövéig elvörösödött.

– Dehogy! Csak megpróbálok segíteni a barátainak, ha tehetek értük ezt-azt...

– Kösz, de mióta földig ér a lábam, meg tudom oldani a szerelmi életemet.

– Biztosan... És bocs. Nem is miattad... Az ismerősöm régóta nagyon magányos... És gondoltam... itt vagy te, aki biztosan bejönnél neki...

– Állj meg, pajtás! Én itt a szerelmemmel vagyok, s mondhatnám úgy is, hogy éppen „nászúton”... Egy középiskolai diákszerelem a miénk, ami hosszú évekre megszakadt, de nemrég újra egymásra találtunk. Szóval... itt és most egyáltalán nem áll szándékomban megcsalni Lízt. Érthető?

Hevesen bólogatott.

– Értem, értem... És még egyszer, bocs.

– Oké. Akkor talán tovább is állhatunk innét. Esetleg tudsz még mutatni egy ennél is klasszabb helyet? Bár ez tetszett eddig a legjobban. Pont a tenger fölé nyúlik a terasza, ami édes emlékeket ébreszt bennem...

– Mint a Margarita koktél és California? – kérdezte.

– Mint a Margarita koktél és California – mondtam, majd rákérdeztem: – Esetleg maradjunk még egy körre?

– Benne vagyok! Annál is inkább, hogy... – és Antal hirtelen elhallgatott, amivel persze azonnal felkeltette az érdeklődésemet.

– Miért is?

– Megbeszéltem egy randit neked, Gabi. Kérlek, legalább adj egy esélyt Évának...

– Kinek?

– Egy magyar sebész főorvosnő. Dr. Roska Éva, Szegedről.

– És pont ezeréves, ha jól emlékszem, mit mondtál pár perce?! – nevettem el magam, kissé megkönnyebbülve.

Hiszen ismertem Dr. Roska Évát!

– Igen, jól ismerem a főorvos asszonyt, ha nem is ezer éve... Én ugyanis műtősként hat évet húztam le a szegedi klinikán, mielőtt bárpincér lettem, és ott Éva doktornő volt a főnököm. Barátságba keveredtünk...

– Aha... Barátságba... – vigyorogtam rá, alig leplezve kétkedésemet, majd futó pillantást vettem az órámra. Fél öt múlt pár perccel. – Hányra ígértél a nőnek? – kérdeztem hirtelen támadt jókedv-

vel, és eszemben sem volt elárulni, hogy ez a randi nem az első találkozásom lesz Évával.

– Ötre... De ha jól látom, már érkezik is... Nézd, ott jön fel a lépcsőn, virágmintás, hosszú selyemruhában, fehér kalapban...

El kell ismerni, hogy Dr. Roska Éva – még akkor is, húsz év után is – igen kellemes jelenség volt.

Az a bizonyos „örökifjú szépasszony” típus, amilyeneket nekem az ÉGIEK receptre szoktak felírni, szerelmi bánat ellen: rövid, csillogó kékes-fekete hullámos haj, teltkarcsú, de rugalmas termet, divatos ruha, sötét-titokzatos szemüveg, amely elrejtette a szemeket, s találgathattam milyen... Kék-e, barna-e, fekete, netán zöld, ne adj isten, tengerszínű? Villogó, hűvös, hideg, esetleg simogató a pillantása...

Mert arra már nem emlékeztem.

Ő pedig már nem emlékezett rám, ami persze érthető volt. A Görög-szigetek körüli hajóúton –, amelyen ő is részt vett –, mi ketten csak az étkezések során kerültünk közelebb egymáshoz, mivel egy asztaltársaságnál ültünk. Nyilván nekem is inkább a foglalkozása miatt maradhatott meg az emlékezetemben a neve, hisz az orvosok között még manapság is ritkaságszámban megy a női sebész...

Nyugodtan állta vizslatekintetemet.

Antal meg rákezdte:

– Kedves Éva, engedd meg, hogy bemutassam neked...

Nem engedtem neki folytatni. Felálltam és egy rövid, futó ölelés kíséretében kimondtam a hajó nevét, melynek fedélzetén közel egy hónapot töltöttünk el közösen:

– Pandora.

Még egy percet sem kellett gondolkodnia, hogy rávágja az utazás időpontját:

– Égei-tenger, 1980!

– Stimmel. Te Bánszky Ida bárónővel kerültél egy kabinba, aki nekem egy drága emlékű ismerősöm volt...

– Emlékszem! Gabi? Gabi, de milyen Gabi is... A társaságodban legtöbben csak Gábielnek becéztek... Amerikaiak voltak a barátaid, s talán egy magyar is volt köztük... Egy tanárnő...

– Klára.

– Igen, ő. Karády Klára! Istenkém, micsoda tündéri lélek volt! Mit tudsz róla? Él még?

– Sajnos, nem... Engem egyébként Valent Gabinak hívnak... Ha gondolod, beszélgetünk a többiekről is... Karinról és Szőke Pistáról, a két francia fiúról Pier-ről és Maurice-ről, Frau Bergerről, az özvegy gyáros nőről...

Mondanom sem kell, Antal csak úgy kapkodta a fejét, míg mi Évával felváltva soroltuk a neveket!

De gyorsészjárású srác lévén, hamar kapcsolt, és felugorva a helyéről, futólag megölelte Évát, aztán engem, s már a lépcsőfeljárótól szólt vissza:

– Bocsássatok meg, rohannom kell. Elfelejtettem, hogy ma helyettesítek odaát a Krk-en, és ötkor indul az utolsó hajó a szigetre...

Persze, megbocsátottunk Antalnak.

És megbocsátottunk magunknak is.

Merthogy: volt mit.

Egészen pontosan: lett mit...

... Ültünk az árnyas lombok alatt, – már túl a reggelin – Líz a hintapadon, én vele szemben egy fonott karosszékből, s a cigaretta mellé, amelyre rágyújtottunk, Szerelmem feltette a „rettegett” kérdést:

– Nos, elárulnád, hol és kivel töltötted a tegnapi éjszakát? Mi a neve? Ne akard, hogy találgassak! – és úgy mosolygott hozzám, hogy kis híján olvadásnak indultam, mint a tűzbe ejtett hógolyó.

Ismertem már annyira, hogy tudjam: ebből az egérfogóból csak két lehetséges módon mene-

külhettek ki. Ad egy: ha őszinte, beismerő vallo-
mást teszek, ad kettő: ha összeveszek vele.

Nem szívesen folyamodtam egyik mód-
szerhez sem. Rendszerint humorral próbáltam ki-
hátrálni a szorult helyzetekből...

Nem minden nőnek van azonban humorér-
zéke.

Líznek – ha eleinte még nem is volt –, sze-
rencsére idővel kifejlődött. Ritkán kérte számon
tőlem, kivel, mivel és hol töltöm a szabadidőmet,
mikor éppen nem vele... Nevekre még úgyszem
volt kíváncsi, hisz ő is ismert, s tudta rólam: inti-
mitás területén egy Grál lovag veszett el bennem.
Szerintem persze, dehogyis veszett el: éppen, hogy
nagyon is komolyan vettem magam, s a lovagi
„szerep” idővel annyira a vérembe ivódott, hogy
képtelen voltam kihívások és izgalmak nélkül élni.
Szinte már abnormálisnak tűnhet, amennyire oda-
vagyok a „küldetésemért”. Elismerem.

Voltak, akik nem tudták ezt elfogadni.

Voltak, akik beletörődtek.

S szép számmal akadtak olyanok is, mint
Líz: aki hol elfogadta, hol nem. Néha „cinkosan”
mellém állt, néha „elítélt”.

Engem viszont a lovagiasság minden eset-
ben kötelezett!

Éva gyöngéd, szerető ölelésre vágyott,
megértő, vigasztaló szavakra, (de ha nem ő, akkor

valaki más), s engem a dezsavűk megerősítettek hitemben: egyféle rendhagyó „vigaszág” szerepét töltöm be, mióta világ a világ (értsd: a kezdetektől).

Erre választottak ki az Égiek.

– Nem ismered, s így a neve nem mondana semmit neked. Kérlek, ne faggass, Líz.

– Csak a keresztnévét... – kérlelt, még mindig mosolyogva.

Gondolkodás nélkül rávágtam az első nevet, ami beugrott.

– Kocsord.

Szívből felnevetett.

– Hazudsz! Ez férfinév!

– Nem női nevet kértél, csak egy nevet – védekeztem vigyorogva.

– Igaz. Akkor most halljam a hölgy nevét.

– Kunigunda.

– Megint hazudsz! Ilyen borzasztó nevű nő nincs is!

Felálltam, s odalépve hozzá megcsókoltam gyöngéden a haját.

– Na, látod –, mondtam jókedvűen. – Nincs is. És bocsáss meg, de most el kell mennem, Szerelmem. Egész nap távol leszek. Sziszi egyébként tud róla.

– A nőről?

– Nem. Arról, hogy elmegyek.

Reccs!

Zutty!

Belezuhanтам a csapdába, amit Líz jó előre kiásott és néhány gyöngé gallyal gondosan lefedett. Mert tudta, hogy vak azért nem vagyok, legföjebb könnyelmű, és nem elég körültekintő. S olykor a bennem lakó, hírhedten gyanakvó „kisördögöm” is el-elszunyókál...

– Szóval, mégis igaz. Találkád van?! – csapott le rám győztesen, de nem tűnt haragosnak. Inkább azt a fajta cinkos beleegyezést olvastam le az arcáról, ami az ő esetében rendre felmentett a lelkiismeret furdalás alól. (Ha egyáltalán volt bennem olyan, amit annak lehetne nevezni...)

Megint lehajoltam hozzá és szájon csókoltam.

– Ez egy bonyolult ügy, Szerelmem. Tegnap Kárász Anti bemutatott egy régi ismerősének, akiről kiderült, hogy nekem is egy régi ismerősöm... A találkozás örömére aztán átdumáltuk az egész éjszakát...

– S gondolom ittatok is jócskán. Hajnalban, mikor hazajöttél, úgy büzlöttél, mint egy szeszgyár.

– Ittunk is, igen. Mindenféle koktélok... Teljesen eláztam...

Líz akkor hirtelen felállt, hozzám lépett és átkarolva a derekamat rám nézett. Egyenesen a szemembe. Úgy kérdezte:

– A szeretőd volt?

– Nem. Dehogy. Felszínes ismeretség csupán...

- Most viszont tovább fogtok lépni, ha nem tévedek.
- Tévedsz, Líz. Semmi ilyet nem tervezek.
- S ha ő igen?

Jó kérdés volt.

Egyenes kérdés volt.

Kibújhattam volna a válasz elől valami vicces válasszal, de valahogy nem jutott eszembe semmi humoros.

Még egyszer szájon csókoltam.

- Szeretlek – mondtam, és lefejtve a karjait magamról, elindultam a kijárat felé, ahová éppen megérkezett a taxi, amit rendeltem, hogy a kikötőbe fuvarozzon.

Amikor beszálltam a taxiba, Líz még mindig azon a helyen állt a kertben, és tekintetét nagyon sokáig a hátamban éreztem. Érdekes volt azon elgondolkodnom, hogy Ő is úgy tett, akár csak a barátnőim többsége: az állandó (értsd: társas) kapcsolataimat mindig szinte gond nélkül elfogadták, de a párhuzamosan történő futó kalandjaimat és flörtjeimet már kevésbé tolerálták...

... A Hotel Cristal – ahová a randevút Évával megbeszéltük – a sziget déli részén, közvetlenül a monumentális középkori erőd lábánál állt. Hatalmas acél és üvegtömbje szerintem cseppet sem illett a romantikus tájba.

A recepción megmondtam, hogy kihez igyekszem, s az útlevelem bemutatása után kaptam egy belépési kártyát, amit az ingem zsebére tűztem rögvest, nehogy a szálloda marcona biztonsági őrei lekapcsoljanak, mielőtt célba érnék...

Felmentem hát lifttel a hetedikre, majd a liftes boynak egy komolyabb címletű papírdollárrost tűztem a sapkája hajtókájába, hadd higgye rólam, hogy valami álruhás amerikai milliomoshoz van szerencséje, és mondtam is néhány angol mondatot, ami igazán nem esett nehezemre, ha figyelembe vesszük, hogy Karintól anno mennyit hallhattam az ilyen és még ilyenebb flancos szállodákban.

Bekopogtam Dr. Roska Éva ajtaján. FÜRGE léptek hallatszottak, majd kinyílt az ajtó és megjelent előttem egy középkorúnak tűnő nő, kissé kócosan, széles mosollyal. Bársonyos pillantású világosbarna szemében apró sárga fények táncoltak. Szolid szabású, narancssárga, ujjatlan nyári ruhát viselt, és a mértékkal felkent festék is jó ízlésről árulkodott rajta.

Nem ugrott a nyakamba, nem döntött le azonnal a lábamról. Röviden: nem volt sem kihívó, sem tolakodó, ahogy fogadott.

– Szervusz Valentom. Gyere be – mondta, és félreállt.

Beléptem az ajtón és becsuktam magam mögött. A lakosztályt közép kategóriásnak ítéltém.

Éva lazán megölelt, majd behuppant egy fotelba az asztal mellett, amelyen egy üveg bontatlan Jack Daniels whisky ült, egy tálnyi jégkocka társaságában.

Azt mondta, hozzak két poharat a vitrinből, töltsék magamnak meg neki is, és üljek le, ahová tetszik. Eleget tettem minden kívánságának, aztán leültem az asztal mellé, a másik fotelba, és rámosolyogtam.

Visszamosolygott.

- Nem hiányoltak túlságosan éjszaka a barátaid?
- Ők nem...
- Nyilván a szerelmed viszont annál inkább – tett egy könnyed célzást.
- Jól informált vagy – mondtam.
- Baj talán?
- Már miért lenne? Én is biztosan említettem tegnap, hogy tulajdonképpen egy megkésett nászúton vagyok a szerelmemmel... Így aztán aligha csupán Antal barátunk információira kellett hagyatkoznod velem kapcsolatban! Igaz?
- Igaz – felelte. – De nem bántásnak szántam...
- Nem is bántottál vele – nyugtattam meg és fel-emeltem a poharamat. – Akkor mire is igyunk ma, kedves doktornő? Merthogy tegnap alaposan megünnepeltük a váratlan találkozást, ha jól em-

lékszem... Ennyi koktél eddigi életem során összesen se ment le a torkomon, mint amennyi az éjszaka... Berúgtam, mint a szamar. Te viszont remekül bírtad...

– Alapozás kérdése – mondta, majd így folytatta:

– Ha lehet, ne mondd folyton, hogy doktornő.

Van nevem... Talán nem tetszik az Éva név?

– Nem igazán... – vallottam be őszintén. – Engem folyton a „bűnbeesésre” emlékeztet...

Ezen jót nevetett.

– Jó, akkor hívj máshogy. Találj ki egy fantázia-nevet nekem – ajánlotta jókedvűen, miután megittuk az első pohárral.

– Kiváló ötlet.

– Azt tartják rólam, hogy kiváló ötleteim vannak... De ez a whisky is kiváló, egyetértesz? – megfogta az üveget és kérdés nélkül töltött nekem is. Jó szeme lehetett (sebész volt!), hogy meglátta rajtam: ez az a fajta itóka, aminek nem tudok ellenállni. – Tudod Valentom, néha szükségem van egy pohárka italra – mondta. – Anélkül nagyon magányosnak érezném magam.

– Nem vagy egyedül ezzel, biztosíthatlak.

Újra lenyeltünk egy jó adagot a valóban prima whiskyből.

Olyan ütemben töltögettünk –, hol ő, hol én –, mint lövészversenyen szokás a puskákat. Mikor rajtam volt a sor, magamnak mindig kevesebbet

adtam, ám ha ő ragadta nyakon „Daniels-t”, az én poharam is teleszaladt.

– Ez a whisky olyan, mint a simogatás, nem gondolod kedves Valentom? – kérdezte már bizalmasabb hangon úgy fél tizenegy tájt, és a szemében még vidámabban táncoltak a kis sárga fények. – Bedobta az egész teli pohárral. – Mit is mondtál, meddig maradsz Pulában?

– Vasárnapig. Azaz holnap utánig...

– Kár... Úgy értem, sajnálom. Rövid időre szabott a viszontlátás öröme. De mégiscsak megadott, s ez sem lebecsülendő. Egyetértesz, kicsi Valentom?

Nahát: milyen kedvesen hangzik a szájából ez a becézés: „kicsivalentom” – gondoltam, s dacára annak, hogy mennyire tudtam utálni minden becenevet, amit rám aggattak, tőle elsőre elfogadtam. Végre egy nő, aki inni is tud anélkül, hogy lerészegedne –, ez is tetszett benne.

Rágyújtottam –, Éva nem dohányzott –, s gyorsan agyalni kezdtem valami elfogadható fantáziánéven. Igazán megérdemelne egy kedves kis becenevet a „doktornő” helyett...

S mint a villám: bevillant!

Rosé!

Mint ami a kedvenc borom lett újabban: összetett, mégis könnyű és lágy zamatú, ugyanakkor határozott karakteres íz-világa teljesen kü-

lönlegessé teszi. S hogy biztosan róla szól ez a fantázianév, bizonyítja, hogy a nevének betűiből áll össze: ROSkaÉva.

– Egyetérték, kedves „Rosé”... – mondtam és belenéztem a szemébe. – Nos, hogy tetszik?

Felnevetett.

– Mint a „Nyári bor...”. A legkedvesebb dalom... De még senkinek sem jutott eszébe rólam. Drága vagy, kicsi Valentom. Köszönöm.

Tudtam, hogy akaratom és szándékom ellenére meghódítottam az asszonyt. S ettől olyan heves érzelem tört rám, amilyent felszínes ismeretség még ritkán váltott ki belőlem! A szenvedély hullámai kis híján elragadtak, amitől szabályosan megrémültem.

Semmit sem tudtam róla!

És legfőképpen: semmit sem akartam tőle!

Csak pár óra laza társalgásra, kellemes poharazgatásra készültem.

Éva azonban meglepett!

Pazarló bőséggel osztotta meg magát velem. Karinra emlékeztetett: nyitott, tüzes, eleven nő, aki élvezi az életet, és mindig eléri, hogy körülötte mindenki más is élvezze.

A szálloda éttermének kerthelyiségében ebédeltünk. Egyforma ételt rendeltünk –, mindketten imádtuk a Frutti di mare-t –, hozzá könnyű

rajnai fehérbort kortyoltunk, s közben mindenfé-
léről beszélgettünk, összevissza.

Aztán felsétáltunk a keskeny, fűgefákkal
szegélyezett gyalogösvényen az erődhez, ahonnét
fantasztikus, leírhatatlan szépségű kép tárult a
szemünk elé.

Öt óra körül visszatértünk a szállodai lak-
osztályba és szeretkeztünk. Nem beszéltünk róla,
olyan egyértelmű és kikerülhetetlen volt...

Mint levegőt venni.

Szeretőnek állítólag jobb voltam, mint
„hősszerelmesnek”... S ezt nem is kívántam vi-
tatni. Előzékeny és önzetlen tudtam lenni –, ha
arra volt szükség. Szenvedélyes, örült –, ha azt
várták tőlem.

Hogy mégsem csupán egy „programozható
sexmasina” voltam, az a szenvedélyességemnek
volt köszönhető, aminek nem voltam képes min-
dig ura és parancsolója lenni...

Éva-Rosé, aki csupán egy gyors, rövid sze-
retkezésre készült fel, nagyon meglepődött a tel-
jesítményemen.

– Valentom, szédületesen jó vagy! Tudsz róla?

Persze, hogy tudtam.

– Kiváló tanáraid lehettek – kuncogott.

– Az érzékiség nem tanulható, kedves doktornő –
vettem ellent, szándékosan a rangját használva.

– Velünk születik... Ha szerencsénk van... Vagy ha kiválasztottak vagyunk – tette hozzá.

– Vagy... Igen.

– Mi a titkod? Hogy „kiválasztott” vagy?

– Talán... Számomra egy nő teste a legcsodálatosabb hangszer, amelyet csak a Teremtés alkothatt meg, ember soha nem lenne képes rá... Egy Stradivari is csupán gyöngye utánzat... Ha választhattam volna Életet, a muzsikusét választottam volna... De botfűlűnek születtem... hát néma hangszereken kellett kijátszanom a dallamokat. Néma, de érzékeny hangszeren... Amilyen az emberi test. De akár a férfi teste is... Fel kell fedezni, hol vannak rajta, benne a legérzékenyebb húrok, s azokat megszólaltatva a saját testünk hozzáadásával lehet megteremteni a művészi összhangot...

Nagyon belelendültem az elméleti részletekbe, s ezzel magamat is sikerült meglepnem.

Aztán ujjaimmal könnyedén szörfözni kezdtem Rosé száján. Gyöngéden érintve a csóktól duzzadt, vörös ajkakat, melyek azonnal remegni kezdtek...

Az egész estét és a fél éjszakát átszeretkeztük, majd az utolsó éjféli komphajóval visszatértem Pulába.

Nem kísért le a kikötőbe. – Gyűlölöm a búcsúzkodást – mondta, majd szájon csókolt és egy

névjegykártyát csúsztatott a farzsebembe. – Hívj fel, ha hiányoznék, Valentom. Van rajta egy mobilszám is... – ezzel gyöngéden kituszkolt az ajtón.

... Szombat este Szisziék káprázatos búcsúestét adtak az Amfiteátrum étteremben. Előtte – egész délután – Lízzel voltam kettesben. A végkimerülésig szeretkeztünk. Még talán sosem volt annyira újítóan izgató, mint akkor. Nyilvánvaló lett számomra, hogy az esetleges újabb félrelépésem gondolata okozott nála akkor egy kisebb traumát. Amire a legjobb gyógymódot eszelte ki: halálosan lefárasztott, s bizony tökéletesen alkalmasnak tűnt ez a módszer arra, hogy békésen elüljek a fenekemen egész éjszaka, míg tart majd a buli...

Másnap pedig úgyis utazunk vissza Magyarországra.

Vacsora után Sziszi felállt és pár keresetlen szóval elmondta búcsú-köszöntőjét. Rengeteg whiskyt és pezsgőt megivott, de meg sem látszott rajta, és a beszédén sem érződött a részegség halvány jele sem. Törekenysége ellenére úgy bírta az italt, akár a hordós rumon megedzett vén tengeri medvék...

A repülőtéri búcsúzkodásnál mindenki úgy böngött, mint a „zálogos marha”, de a prímet még-

iscsak én vittem, mert az idegeimet a tudatomon át valamiféle rémület járta keresztül-kasul: sosem látom viszont a „másik felemet“ Kárpáthy Cilit?! Martinique túl messze van. A világ végénél is messzebb. S én nagyon utáltam repülni, de már Sziszinek sem lesz annyi szabad ideje, hogy csak úgy röpdössön kényére-kedvére a két földrész között.

A reptéri terminál egy viszonylag csendes zugában pár percre kettesben maradtunk Sziszivel. Én böngtem, ő vigyorogva vigasztalt.

– Ne itasd az egereket, Gábriel. Hamarosan újra együtt lehetünk... Ez csak rajtad, illetve rajtatok múlik, Lízzel. Ahogy megbeszéltük. Pár hónap és nektek is prima állások lesz Martinique-on... Gondold meg, Tesókám, ilyen lehetőséget nem lenne szabad kihagynotok! Tudom, hogy Líz boldogan jönne, viszont a döntést rád bízta... Én persze nem tettem volna, mert a te döntéseidről régóta megvan a véleményem... Halmozott elembajra utalnak. De hát, végül is ő tudja, miért hagy szinte mindent rád. Nyilván attól retteg, hogy újra elhagyod... Kiszámíthatatlan, megbízhatatlan és szeszélyes vagy, Gábriel...

– Mindent összegezve: imádni való! – mondtam és megeresztettem egy halovány vigyort.

– Tessék? Ja, vicces. Te beképzelt majom... Akkor ezt megdumáltuk. Mi Suzzival mindent el-

rendezünk, s várunk benneteket szeretettel, imá-
dattal, Tesókám. De hisz úgyis tudod. Ne sokat
agyaljatok, ha lehet... Az Égiek nem minden nap
nyújtanak ilyen lehetőséget tálcán, ugye tudod?!
Annyiszor elszúrtad már, Gábiel, kérlek, most ne
tedd!

Erre csak annyit tudtam kinyögni:

- Én magyarnak születtem, Sziszi.
- Igazán? És én talán hottentotának? Nem! Én is
Magyarországon születtem, de szakmailag és
anyagilag is többre vágytam, mint amennyire a
szocializmus lehetőséget kínált. S volt vér a pu-
cámban, hogy újrakezdjek mindent egy idegen
országban. De hagyjuk... Ezerszer keresztülrág-
tuk már magunkat ezen a témán, és úgysem tud-
nálak meggyőzni észérvekkkel soha. Ezért az ér-
zelmeidre próbálok hatni... Líz örömmel hagyta
mindent maga mögött. De csak veled együtt...
Miért nem akarod, hogy boldog legyen?
- Szerinted, velem Magyarországon boldogtalan?
- kérdeztem kissé ingerülten.

Akkor másodszor is bement a hangos-
bemondó a New York-i gép indulását.

- Mennem kell – gyorsan magához ölelt és anél-
kül, hogy egyszer is hátranézett volna, eltűnt a
tömegben.

Pató Selam
NAPTALANUL

*Ernyed a hit és ernyed a lélek.
Erőfeszítéssel lelassított filmben
hanyatlanak le a kolduló kezek.
Úgy rémlik, több tartás kellett ahhoz,
hogy őket valaki szívének szegezsd.
A kényszerből olykor eléd vetett
alamizsnák visszhangtalanul
pördülnek meg előtted a földön.
Már nem vonzanak, hogy lehajolj.
Állva haldokolsz - nincstelenséged
különös szégyen, nem tudod: kié.
Micsoda földönfutó az az Isten,
kitől nem telik többre, mint hogy
eléd űrt jajduló hajnalt terítsen.
Már este rettegsz a gyászlepel
fájdalmától, amivel bevonják
mindennapjaidat már a reggelek.
Az őszinteségtől, mely irgalomból
sem ejt szíved kilyukadt kalapjába
egy feltámasztó "szeretlek"-et.*

Pató Selam festménye: Szárnyalás

XXVIII. *Most az én órám jött el és a FIT szárnyalása*

Líz kívánságára vonattal utaztunk haza, mert repülővel jöttünk és akkor szinte semmit sem látott a tájból. Imádta Horvátországot!

Gyékeyesnél léptük át a magyar határt, éjjel fél tizenkettőkor. Az úton szinte alig beszélünk egymással, bár Líz lelkesen kiáltott fel többször is:

– Ó, de gyönyörű! Nézd, hát nem elragadó?!

Megerősítést persze nem várt. Én pedig – mivel már többször is láttam ezt a tájat – épp csak fölpillantottam a könyvből, amit olvastam, és dűnnyögtem valamit.

Székesfehérváron leszálltunk a vonatról, s taxival a kedvenc szállodánkba indultunk. Szótlanúságom még ott sem tűnt fel neki. Aztán zuhanyzás közben –, amikor fél perc tusolás után törölközés nélkül felkaptam a köntöst és húztam kifelé a fürdőből –, ingerülten utánam szólt:

– Tulajdonképpen mi a bajod?

– Semmi. Szóval... Majd megbeszéljük... Kérsz valamit inni? Bontsak bort vagy inkább valami töményt kívánnál?

– Téged kívánlak.

Megfordultam és hosszan bámultam.

– Gyönyörű vagy – mondtam. – Túlságosan gyönyörű ahhoz, hogy összevesszek veled.

– Miért tennéd?

– Nem akarok Martinique-on élni. Te meg akarsz. Ez pont elég ok egy kiadós veszekedésre.

– Ki mondta, hogy én akarok?

– Sziszi.

– Akkor átvert. Én ugyanis csak azt mondtam, hogy esetleg benne lennék... Veled. Ha te is benne lennél. Ismerd el, hogy a kettő nem ugyanaz!

– Elismerem.

– Akkor visszajössz?

Naná, hogy visszamentem!

Ha két test összefonódik, az nem gyengíti meg a szerelmet, inkább még erősebbé teszi.

És ezt gyakran megtapasztaltam, de soha senkihez nem éreztem magam olyan közel, mint Lízhez. A felszínen ugyan nem látszott semmi változás rajtam, de én tudtam, hogy amerre az Égiek irányítják a lépteimet, az AZ ÉN UTAM. És nem térhetek le róla önszántamból, soha. Mert ha megteszem, jóvátehetetlen, talán végzetes hibát követek el. Sajat magam ellen!

Arra már nagyon az elején rájöttem, hogy az Égiek tulajdonképpen mindig jót akarnak nekem. És megvédenek. Gyakran éppen önmagamtól...

Viszont – időnként – szabad akaratot adnak a döntéseimhez. De akkor elszúrom. Sajnos, elszúrom... S hogy elrontottam, hogy rossz döntést hoztam, az nem derül ki persze azonnal. Csak később. Évek, évtizedek múltán. Amikor késő már... Amikor italtól bódultan, magamba roskadva, nyöszörgök egy elsötétített szobában: „én nem ilyen lovat akartam”...

A végzetesnek bizonyult hiba elkövetésétől – ezidőtájt – szerencsére még messze voltam... Visszafordíthatatlan, súlyos következményeitől – pontosabban annak felismerésétől – még annál is messzebb!

... Másnap átkísértem Lízt a közeli buszpályaudvarra, én pedig taxival a vasútállomásra mentem, s a legközelebbi pesti gyorsra szálltam.

Kicsit már hiányzott a munka, hiányzott a szerkesztőségi légkör.

És Adél?

Igen. Ő is hiányzott.

Tudtam, hogy délutános műszakja van, s éppen csak annyi időre ugrottam haza, hogy a bőröndömet bedobjam az előszobába.

Mikor kifelé tűztem a kapun, egyenesen belefutottam az érkező Martha karjaiba.

– No, lám csak, Zsülien. Hát kiszabadultál az emberrablók fogságából? – kérdezte cinkos mosollyal az arcán, és hosszan megölelt.

– Bocs, de sietek – bontakoztam ki gömbölyded karjaiból. – Adél elé megyek.

– Szegény Adél. Félholtra bögte magát, mert azt hitte, valami bajod esett, mikor nélküled állítottam haza...

– Nem hiszem. Ugyanis tudta, hogy Lízt kísérem el, ezért jövök egy nappal később.

Lady Martha a jól ismert tigrisszelídítő mosolyával próbált bűvölni. – Engem is hazakísérhetnél... Úgy értem... felkísérhetnél a szobámba...

– Itthon vagy. És gondolom, nem tévedsz el a saját házában, szépségem. No, csá' – mondtam, és már ott sem voltam.

Villamossal mentem. Imádtam villamoson utazni és az ablakból bámulni a kivilágított utcákat, a Margit hídról ezerszer rácsodálkozni a Duna fölött a fényárban úszó Budai Várra.

A Moszkva téri virágüzletben (ahogy gyakran tettem,) vettem egy szálat Adél kedvenc fehér rózsájából, és mielőtt lecövekeltam a J. kórház bejáratánál, beugrottam a szemközti étterembe asztalt foglalni. A Magyar Korona konyháját mindketten szerettük, s hogy hétköznapi esténként

is (kivéve a hétfőt) cigányzene szólt, az meg egyenesen csúcsnak számított! Adél ugyanis élt-halt a népzeneért, a nótákért, a cigánymuzsikáért és bármilyen kemény vagy nehéz napja volt a műszakban, a muzsikától mindig felfrissült, újjászületett.

Adél nem kérte számon a történeteket, nem hánytorgatta fel Lízt, s mikor éjfél felé hazamentünk, nem rendezett jelenetet, bár ezerszer és meg egyszer megígértette velem, hogy ha legközelebb ilyen hosszú időre utazom majd el, gyakrabban fogom felhívni, mint most.

Persze, hogy megígértem.

És nagy, hálás, szívvel öleltem magamhoz, s olyan szerelmes, becéző szavakkal árasztottam el, amilyeneket talán addig sohasem mondtam neki...

Szeretkezés után Adél gyorsan el szokott aludni, – s most is így történt, – igaz, simogatással meggyorsítottam álomba szenderülését.

Mert Líz várta a hívásomat...

... A Független Irodalmi Társaság évente tartott, s közgyűléssel egybekötött országos találkozóinak rendezési jogát 2000-től már egyre gyakrabban kérték ki a regionális csoportok. Ezzel kimondva- kimondatlanul is nagy terhet vettek

le az elnökség válláról. S élen jártak a helyszínek adásában az északi és a keleti régiók, ahol például a Miskolc- Ózd- Kazincbarcika vonzaskörzetű és a Debrecen- Hosszúpályi- Hajdúsámson vonzaskörzetű csoportok kétszer – sőt! – háromszor is elnyerték a rendezés jogát.

Emlékezetes marad azonban a 99'-es őszi találkozó, amelyen először és utoljára vett rész együtt a leköszönő (leváltott) alapító elnök, Rózsa János, és a Szécsényben megválasztott új elnök: Renner György.

Sajnálatos tény volt viszont, hogy a Dunántúl regionális csoportjai tíz év után sorra leváltak a FIT-ről, s önálló irodalmi társaságként működtek tovább. Pápa helyett ugyan létrejött egy erős Balaton-Veszprém vonzaskörzetű csoport, de nem pótolta Pécs, Nagyatád, Győr és Székesfehérvár kiesett tagságát.

A 2000. év aztán gyökeres változásokat hozott a FIT életében, valamint vezetői köreibben.

Erről később természetesen részletesen beszámolok.

Először a magánéleti változások jöjjenek...

A '99-es őszi FIT találkozón Adél már nem vehetett részt velünk, mert szeptemberben az édesanyja súlyos, kétoldali combnyaktörést szenvedett, s ágyhoz kötötté vált. Attól kezdve –, egészen a tavasszal bekövetkezett haláláig –, teljes

ellátást és gondozást igényelt. Adélnak nem voltak testvérei, s Beregszászon csak egy özvegy nagynénje lakott, akinek lányai –, a legkisebb kivételével –, rég kirepültek a családi fészekből. Gizike –, az unokahúga –, húsz évvel volt fiatalabb Adélnál, s katonatiszt férjével a harmadik gyermeküket várták, amikor Rézi mamával a bal eset megtörtént. Adél senkire sem számíthatott, csak magára. Fizetés nélküli szabadságot kért és hazament ápolni az édesanyját.

Egyedül maradtam hát a Rózsadombi albérletben, aminek igazán csekély volt a bérleti díja, viszont meglehetősen magas rezsit voltam képes összepazarolni havonta.

És nem én voltam a Csekonics báró...
Rokkantsnyugdíj + alelnöki tiszteletdíj = havi rezszi + megélhetés (ez utóbbi alig közepes szinten).

Nem voltam felkészítve a spórolásra, sem gyermekkoromban, sem később.

Az Égiek meg, úgy tűnik, direkt szívattak: semmiféle útbaigazítást nem kaptam tőlük arra vonatkozóan, hogy hogyan lehet megélni a rendszer-váltás után tíz évvel havi ötvenhétezer forintból.

Leszoktam a taxizásról, s csak ha nagyon szorított az idő, akkor vettem igénybe. Whisky helyett visszaváltottam a vodkára. Gyakrabban söröztem és rászoktam a Rosé borokra. Kentet úgysem lehetett már minden boltban kapni, és egy

idő után már trafikokban sem, hát olcsóbb, de gyenge cigikre váltottam. Új ruhákra annyit sem költöttem, mint egy koldus, zoknit, alsóneműt és inget újíttam csak. Lábbelit se vettem, volt öt pár márkás, strapabíró amerikai cipőm, s csak egy pár könnyű sportcsukával, meg egy bakancsal egészítettem ki a készletet, amikor a Cilitől kapott svéd túrabakancs és Adidas csuka kilehelte a lelkét.

Volt persze egy minimális megtakarításom az OTP-ben (amit végszükség esetére tartalékoltam), de nem is én lettem volna én, ha nem járok rá, mint zugivó a dugi páleszra...

Kifelé nem látszott rajtam semmiféle változás, ha csak azt nem nevezzük annak, hogy egyre ritkábban kajáltam drága étteremben, (egyedül már szinte soha,) s mivel a gyorséttermek kajáiért nemigen rajongtam, idővel megtanultam főzni.

Kocsmázni se jártam el, bár igazán ez legfeljebb Söndör barátomnak tűnhetett fel, akit viszont ugyancsak szigorúan fogott Tekla asszony, miután összebútoroztak... Néha lopva legurítottunk egy-egy sört a „Medvében”, majd Kerék úr iszkolt is hazafelé...

Hétfvégén néha elfogadtam egy partyra vagy házibulira szóló meghívást, amikor éppen nem utaztam el Beregszászra.

Előfordult, hogy hozzám nézett be pár barátom, ismerősöm, s beszélgetés közben megit-

tunk pár üveg sört vagy egy üveg bort. Ám semmi „sárga földig leisszuk magunkat” túlzásába nem estem, még Misellel sem, akit pedig még Söndörnél is nehezebb volt megfékezni olykor...

Száz szónak is egy a vége: privátban szolid életre váltottam.

Viszont olyan szorgalmasan dolgoztam, mint egy kaptárnyi méhecske, valamint Hófehérke munkamániás törpéi, s gyakran hazavittem a szerkesztőségből is egy halom munkát, amit Johanna nagyra értékelt, Dzsorgytól viszont dorgálást kaptam érte.

Futó kalandok szóba sem jöhettek, Magdával és Fridával pedig felfüggesztettem minden találkozást. Egyedül Líz számára maradtam elérhető. Vele eleinte még havonta összejöttünk, később aztán kéthavonta, majd pár év múlva csupán negyedévente találkoztunk. S eljött az idő, mikor mi is úgy köszöntünk el, mint annak a ragyogó színdarabnak a szereplői, amiben Sztankay és Schütz Ila játszotta a szerelmespárt: „Jövőre veled, ugyanitt”...

Gerti is hiába próbált rávenni akkoriban, hogy látogassam meg újra, Bécsi otthonában.

Adél lett a fontos! Lelkem mélyéig meghatt az a leírhatatlan, gyöngéd szeretet, amellyel nagybeteg édesanyját ápolta, szinte mindenről

lemondva, távol élete első igaz nagy szerelmétől is... (Aki állítása szerint én voltam).

... A névnapomat szolidan óhajtottam megünnepelni. A szerkesztőségbe vittem egy üveg pezsgőt, s miután mindenki felköszöntött, elköszöntem...

Este hét körül hazaérve azonnal bekapcsoltam a TV-t, kibontottam egy üveg Rosét, és végigdőltem a kanapén. A telefon és a mobilom negyedóránként felváltva csörrent meg, de az is előfordult, hogy mindkettő egyszerre szólalt meg és mindkettőbe egyszerre hallóztam bele...

Adél már hajnalban, elsőnek köszöntött. A második – kora reggel – Ágnes Mama volt, s aztán egész nap folyamatosan a családom tagjai hívogattak (ideértve természetesen a keresztgyerekeimet is), majd estefelé a külföldön élő barátaim csörögtek rám: Szisziék Martinique-ról, Gerti és Stella Bécsből, Vilgó és Gergő szintén Bécsből, de még Almássy Guszti sem feledkezett meg rólam, aki Szicíliába nősült. A „Csalamádé Kör”-ből akkorára már csupán a Renner fiúval, Szoft Emmával és Bordics Antival tartottam egy laza, felszínes kapcsolatot, míg a többiek élete, sorsa a messzi homályba tűnt. Bandiról is többet tudtam meg a húga, Gerti révén, mint tőle magától, mert

a világban való röpködésének híre legfeljebb egy-egy színes képeslap hátán érkezett hozzám. Györgyi megszélidült életéből –, első keresztfiam, Botond, és az őt fölnevelő nagyszülők halála után –, csupán kósza híreket hallottam a sógorával, Fogarasy Ádámmal való rövid érzelmi kalandozásom során.

Még a szerkesztőségben voltam, amikor Magda hívott. Kicsit maga alatt volt, mert a nagyobbik fia, Frici bejelentette, hogy elvállik a feleségétől... Próbáltam nyugtatni, kevés sikerrel. Azt mondta, most aztán nagyon nagy szüksége lenne rám, ha tehetem, menjek ki valamelyik nap hozzájuk Budakeszire. Konkrét ígéretet nem tettem, bár egyértelműen nemet sem mondtam a kérésére...

Nyolc óra előtt pár perccel kopogtak az előszobaajtón. Fogalmam sem volt, ki lehet az... Csak a főnti villából jöhetett –, ahol folyamatosan többen tartózkodtak –, mivel a kaput állandóan zárták Marthaék.

– Ki az? – szoltam ki, nem túl szívélyes hangon.
– Martha vagyok, Zsülien. Érted jöttem. Készültem egy kis meglepire a születésnapodra. Légyszi', bújj bele a frakkodba és gyere föl.

Na, más se hiányzott!

– Tudod, hogy utálok a meglepiket! Különb-
sincs mulató kedvem... – hánytottam el a meghí-
vást.

– Kérlek, Zsülien...

– Nem megyek. Hagyj békén.

– Kérlek, Zsülien. Ne tedd ezt velem... Meghív-
tam szinte mindenkit, aki számít neked!

Fölugrottam és dühösen kinyargaltam az
előszobába. Valóságosan feltéptem az ajtót.

– Mi? Kiket hívtál te meg a tudtom nélkül? – tá-
madtam le rögtön, ahogy megpillantottam.

– Gyere fel, ha tudni akarod –, mondta és rám ne-
vetett. Kedves, ártatlan arcából huncutul ragyog-
tak ki a szemei.

Nem lehetett rá haragudni.

– Muszáj frakkot húznom? – vigyorogtam el ma-
gam, már megenyhülve.

– Elég, ha felveszel egy másik inget... Kéket.
Abban ellenállhatatlan vagy!

... Ha csendes, baráti hangulatú estélyre
számítottam, akkor csalódnom kellett.

A szolid party helyett korábbi „szeretőink”
díszes hada várt...

A legvarázslatosabb köztük Frida volt. Föl-
dig érő, éj-kék selyemruhát viselt, koromszínű
hosszú haja szabadon leeresztve a derekáig ért, s

bár sem festék, sem ékszer nem volt rajta, mégis úgy csillogott-villogott, mint a briliáns. Belül gyúlt ki benne valami, amely fényével elárasztotta egész lényét!

Exét –, Pala Pityut –, nem hozta magával, bár baráti körökben nyílt titok volt, hogy alig egy év elteltével „eldobta az özvegyi fátylat” és visszatért korábbi férjéhez, akitől Breky gróf miatt vált el... (Azóta persze már újra elvált Pala Pityutól is). Egy hosszabb ideig aztán nem hallatott magáról, majd minden előzetes bejelentés nélkül visszatért az ARANYMETSZÉS és a LANTOSOK szerkesztőségébe. Megtudtuk furcsa és hirtelen eltűnésének okát két mondatban: „Párizsi szerelem volt. Párizs virul, a szerelem elhervadt.”

Igen. Ez volt Frida Huan.

A svédasztalos vacsora után Martha intim világitást rendezett, csak néhány falikar égett, a csillárt eloltotta a tágas nappaliban. A hangulat egyre oldottabb lett. Jómagam is felvidulva kortyolgattam a kedvenc whiskymet, amikor Dóra váratlanul beleült az ölembe és csókolgatni kezdett. Valószínűleg nem is nekem szólt ez az egyértelmű intimitás, hanem Martha-nak, akivel korábban nagy lamúr dúlt köztük, még ha nem is tartott egy évnél tovább. És Martha szakított velem,

amit ugyanolyan nehezen vett tudomásul, mint ahogy a velem való szakítást sem fogadta el, és alkalomadtán ennek jelét is adta. Ha csak fél percig maradtunk kettesben –, például a szerkesztőségben vagy az elnök irodájában (amit Dzsorgy egy idő után a FIT székhelyével együtt a Cégbíróságon átíratott a saját cégének címére) –, Ladik Dóra úgy rohant le, mint éhes maci a málnást!

Mint például akkor, azon a felejthetetlen és megismételhetetlen hangulatú névnapin is tette, Lady Martha estélyén.

Hosszú idő óta nem öleltem Adélon és Lízen kívül senkit –, pláne nem is vágytam ölelni –, de érzéseim emlékeztek még Dóra tornádó erejű szenvedélyére és nagyon élveztem azokat a perceket – akkor és ott... Hiszen valóban percek voltak csupán, Frida egy gyöngéd, de határozott mozdulattal perdítette ki Dórát az ölemből...

– Bocsika, Dóra mama! Ez most nem a te estéd. Sajnálom.

Meglehetősen részeg voltam már – nyár óta nem igen ittam ütősebb piákat – s kedvencem „Jack” alaposan megszédített akkor... Józanul valószínűleg leégett volna a bőr a pofámról a jelenettől.

Pedig ez csak a „nyitójelenet” volt az éjszakai előadáshoz. Szerencsére, vagy nem: kevés-

re emlékszem vissza a „színműből”, bár én voltam a főszereplője...

Hajnalra mindannyian levetkőztük maradék józanságunkat.

A ruháinkkal együtt.

Csak Lady Martha őrizte meg a józanságát: feltűnően tartózkodó volt, alig ivott valamit. Ez a szerep teljesen új volt, először alakította. Azt hiszem, ebben nyújtotta számomra a legtöbbet önmagából, de nem is sejtettem, hogy mi volt a célja vele. Valamiféle elégtételt akart magának szerezni, azt akarta talán, hogy lássam a különbséget a régi és az új Martha között, és így átérezzem, mit veszítettem vele...

Almássy Lenke elsőnek csípett be, s visítva kacarászott Misel humoros bemondásain. Dóra és Gyulai Ági, Fekete Gyönggyel ropták a lakodalmas rockot, s többször próbálták Fridát is bevonni a bohóckodásba, de ő egyedül engem tüntetett ki kegyeivel...

Nekem már mindegy: volt, ami volt, nem lehet meg nem történté tenni, de fátylat lehet borítani rá és fátylat is kell borítani a múltra –, gondoltam, miközben bódultan néztem körbe a jókedvű társaságon. S egyszer csak megláttam, hogy Martha milyen magányosan üldögél a heverőn, s őszintén megesett rajta a szívem. Frida pe-

dig lelkesen fogadta az ötletemet, hogy vidítsuk fel a háziasszonyt!

Homályos emlékeim szerint az akciónkat siker koronázta, ám bár részleteket akkor sem lennék képes felidézni, ha általuk milliomos lehetnék.

Életem második ERKÖLCSÖS ÉJSZAKÁJÁT éltem meg (az egyes számú Öland szigetén esett meg) –, melynek fogalmát a mai köznyelv a csoportos szex kategóriájába sorolja, s amit az ómagyar irodalom nyelvezete elítélően bujálkodásnak nevez –, bár egyikhez sem volt igazán semmi köze.

Hajdu Sára
EGY KIS ESTI CSENDES

*A nyitva felejtett ablakon
besurran az este,
s békésen elterül az ágyon,
Új dallamok kelnek életre,
a sarokban felejtett gitáron,
S a hold táncra kel a széllal,
kórust alkotnak a csillagok,
Dúdolva hajladoznak a fák,
míg a tavasz a házak közt andalog.
S a hegycsúcsok tetején
már csak halványan pislákol egy lámpa,
Behúzódik új fészkébe,
a villás farkú madárka,
S új hálót sző a pók,
remélve, hogy holnap teljesül az álma,
Édessé válik ajkadon a Rosé,
mikor jó éjt csókolsz a számra.*

"Ezek MI vagyunk, Laura" (Fotó: a SZERZŐ)

XXIX. Rövid „Aranykor” s a kétlakiság hátrányai

Elgyötört pillantást vetettem az órámra. Johanna már órák óta próbált meggyőzni bennünket (vezetőségi tagokat) arról, hogy az elnök – Renner György – nem áll a helyzet magaslatán. Szerinte –, mármint az országos titkár és központi főszerkesztő szerint –, a FIT elnöke a saját üzleti érdekeit fölébe helyezi a Társaság érdekeinek, amit azzal tetézi, hogy gyakran hanyagolja az üléseken való személyes részvételt...

Szerintünk viszont a bizonytalan anyagi helyzet igenis indokolja, hogy az elnök vállalkozása nyereséget termeljen, amiből rendszeresen tudja támogatni a rohamosan növekvő áremelkedésekkel küszködő nonprofit társaságunkat. S attól még, hogy Dzsorgy valóban nem a FIT vezetőségi ülésein vasalja a fenekét, a Társaság működőképessége nincs veszélyeztetve!

A baj az, hogy Johanna hiúsági kérdést csinál belőle, amire ráadásul ráhúz valamiféle mondva csinált elvi kérdést is...

Tulajdonképpen már minden fontos ügyet megbeszélünk aznap is –, az elnök nélkül –, tehát teljes lelki nyugalommal hazamehettünk volna, de a jelek szerint Johannának eszébe se jutott bezárni a vezetőségi ülést. Konokul mondta csak a magáét, és megpróbált néhányunkat a maga pártjára állítani.

Este hét után pár perccel megszólalt a mobilom. Elnézést kértem, és a többek – de főleg Johanna – rosszalló pillantásától kísérve kihúztam az előszobába.

Misel keresett. – Angyalarcú, komolyan gondolod, hogy nem jössz el a bécsi kiállításomra? – támadt rám köszönés nélkül. Hangja élesen hasított a fülembe.

– Neked is jó estét, Misel – eresztettem meg egy bágyadt vigyort az éterben. – Igen, komolyan, de őszintén szólva, ebben a pillanatban nem érek rá elmagyarázni, mert még tart a vezetőségi ülés.

– Micsoda átlátszó kibúvó, Angyalarcú?! Tudtommal reggeltől üléseztek, s már vacsoraidő van!

– Már akinek... – dünnyögtem. – Johanna, úgy tűnik, még egyáltalán nem éhes... Ellentétben velem.

– Lépj le, s gyere föl hozzám. Míg ideérsz, összedobok egy fincsi egytálételt. Kapsz hozzá minőségi borocskát is.

Akkorát nyeltem, mint egy magbéka! Minden akaraterőmet össze kellett szednem, hogy azonnal rá ne vágjam: repülök, Mihaéla!

– Sajnálom, kedves, de most tényleg nincs időm. Hajnalban az öt húszas gyorsal utazom Beregszászra. Megígértem Adélnak...

– Utazhatsz – vágta rá Misel, majd hozzátette: – Ígérem, felébresztelek, Angyalarcú.

A hangjában nevetés bujkált.

Naná, hogy nem ébresztene fel!

– Bocs, de most tényleg nem jön össze ez a vacsi. Pár nap múlva itt a karácsony, s érzem, hogy most Adélnak nagyobb szüksége van rám, mint bármikor is volt... Az édesanya kórházban van, haldoklik... Sok sikert a kiállításodhoz Misel, s legyen boldog, derűs a karácsonyod is! Majd jelentkezem, ha visszajöttem Pestre. Addig sem fogod halálra unni magad, amennyire én ismerlek!

– Elmész te a fenébe, Gábiel! – mondta dühösen, és meg sem várta, hogy elköszönjek tőle, haragosan lecsapta a kagylót.

Vállat vontam, aztán arcomra egy elnézést kérő mosolyt költöztetve, visszaültem a helyemre.

– Hol is tartottunk? Bár szerintem inkább le kéne már zárunk ezt a méltatlan vádaskodást, Johanna. Azt gondolom, ezzel így vagyunk mindannyian...

– Látom én Gabriella, hogy néhányatoknak kifejezetten elege van már belőlem –, vágott a sza-

vamba a titkár- főszerkesztőasszony kissé epésen, és szemének átható pillantása gyorsan letörölte képemről a szelíd mosolyt. – De vegyétek tudomásul, hogy egyelőre még én döntöm el, hogy miről kell vitatkoznunk és miről nem kell! Renner elnök úr hozzáállása pedig nagyon is vitatható!

Vágtam egy grimaszt.

– Ne ess túlzásba, Johanna. Renner elnök úr anyagilag újra stabilizálta a FIT anyagi bázisát. Ezt még te sem vitathatod.

– De az ülésekről való sorozatos távolmaradása...

Ezúttal én vágtam a szavába:

– Amit üzleti ügyeinek intézése indokol, mégis csak a FIT érdekeit szolgálják. Miért akarod ezt folyton megkérdőjelezni?

– Nem akarom megkérdőjelezni, csupán arról beszélek, hogy az elnök sorozatos távolmaradása az ülésekről, negatív példát mutat a vezetőség, s rajtuk keresztül a tagság számára is.

– Ez így nem igaz, Johannám –, vetett ellent szelíden Majsáné Zsóka –, mert aki alapból hajlamos közülünk a fegyelmetlenségre, az pozitív elnöki példára sem változik meg. Egyébként pedig szét kell választani a kettőt, hiszen Renner Gyuri első-sorban üzleti vállalkozó, s csak másodlagosan a Társaságunk elnöke. Erről valóban nem szabad megfeledkeznünk, hiszen ezzel együtt választot-

tuk meg őt. S nyilván nem is utolsó szempont alapján, éppen ezért is!

A jelenlevők többsége sűrűn bólogatott.

S akkor végre Johanna is lemondott meddőnek tűnő győzködésünkről. Aláíratta a jegyzőkönyvet és bezárta a vezetőségi ülést.

Egyszerre próbáltunk kitódulni az előszobaajtón...

– Gabikám, kérlek, te még maradj –, ért utol a hangja a küszöbön.

Mi tagadás: ettől féltem!

Ugyanis ezt rendre eljátszotta velem.

– Sietnék... – kockáztattam meg egy vérszegény ellenvetést.

– Csak pár percet kérek – mondta.

Oké –, gondoltam megadóan –, annyi talán belefér. Bár olyan éhes voltam már, hogy hallani véltem a szemem hangos kopogását.

– Iszol velem egy pohár bort? – kérdezte, miután az utolsó ember után bezárta a bejárati ajtót.

– Iszom... Legfölbjebb lyukat mar a gyomromon, amiben egy gyöngye szendvicsen és öt kávé kívül nincs más.

– Óh... Bizonyára nagyon éhes lehetsz már... Én alig eszem mostanában, valahogy nincs étvágyam... De neked szívesen hozok be valami harapnivalót.

– Ne fáradj, Hanna. Kibírom már hazáig. Inkább azt mondd, miért kellett maradnom?

Kitöltött két talpas pohár bort, s a magáéval elvonult kedvenc karosszékéhez. Vékony (akkorra már nagyon lesoványodott) alakja szinte teljesen eltűnt a hatalmas zöld bársonyfotel mélyén. Csak hosszú, s még mindig feltűnően formás lábai, és méltóságteljes hatalmas kontya látszott ki belőle.

Felemeltem a poharamat s beleszimatoltam. Egri Bikavér volt. Éppen az a fajta, ami elég erős ahhoz, hogy majdnem teljes éhgyomorra berúgjak, akár egy pohárnyi mennyiségtől is. Hát csak úgy állva belenyaltam, mint kölyökmacska az első tányér tejecskébe.

– Hallgatlak... – néztem az asszonyra, s egyik lábamról a másikra álltam türelmetlenségemben.

– Nem ülsz le?

– Sietnék...

– Mondtad. De azért pár percet szánhatsz rám... Olyan magányos vagyok, el sem hiszed... Egyedül, itt ebben a hatalmas lakásban...

– Hanna, de hiszen naponta itt ülünk a szerkesztőségben, öten-hatan! Miről beszélsz?

– A magányos estékről, az üres, álmatlan éjszakákról... Egyébként pedig az is nyílt titok már, hogy György hamarosan átviszi a szerkesztőséget az új székhelyre...

– Szó nincs erről! A szerkesztőség és a titkárság marad itt nálad, csupán az elnökségi és a vezetőségi üléseket tartjuk januártól az elnök irodájában. S természetesen a havi összejöveteleket is célszerűbb az elnök klubjában megtartani, mint fizetni a Király Kávéháznak a drága bérleti díjat.

– Ez biztos? – kérdezett rá.

– Egészen biztos. Efelől tehát nyugodt lehetsz. És most mesélj, hogy áll a szerelmi életed?

Kurtán fölnevetett.

– Az pillanatnyilag romokban hever...

– Csak nem? Az ózdi Országos Találkozón még úgy tűnt, hogy közted és Aranyosi művész úr között nagyban dül már a lamúr! Mi történt?

– Visszament a feleségéhez...

– Értem... Bár én azt sem tudtam, hogy egyáltalán eljött tőle...

– Már két éve külön éltek. De a gyerekekhez hetente hazajárt... Biztos, hogy csak miattuk döntött így Dávid.

– Nem biztos... – csúszott ki a számon, de azonnal meg is bántam.

– Gondolhattam volna, hogy te a nő pártjára állsz!

– vágta rá meggondolatlan kijelentésemre gúnyosan Johanna.

– Dehogy állok – tiltakoztam hevesen. – Nem is ismerem...

Megint felém küldött egy kurta nevetést.

– Ha ismernéd, még inkább... De fejezzük be ezt a témát, Gabi. Fáradt vagyok, sokat dolgoztam ma, s lelkileg nem vagyok most toppon és egyáltalán nincs rá szükségem, hogy még te is bántsz. Ha nem vagy képes egy csöppnyi megértő gyöngédségre sem, akkor inkább menj el.

– Képes vagyok, általában. De most én is halálosan kimerültnék érzem magam az egész napos vitától, s ráadásul éhes vagyok, ami idegesít... Elhúzó, még mielőtt alaposan összevesznénk. Bocsáss meg, Hanna. Tehetek még valamit érted?

– Már, nem. Köszönöm, hogy meghallgattál. Most elmehetsz.

Mentem.

Már a kijárat ajtó kilincsén volt a kezem, amikor váratlanul megtorpantott a bennem lakó „Kisördögöm”:

– *Ha valaha képes leszel rá, hogy ilyen ingatag lelkiállapotban magára hagyj bárkit – pláne egy hölgyet?! – az bizonyára már nem is te leszel „Füleském”* – bökött hátba erőteljesen. Alaposan meg is lepődtem, hisz feltűnt már, hogy – tőle szokatlan módon –, időtlen-idők óta nem pofázik bele a dolgaimba...

S akkor pont most, és pont ebbe: miért is?

– *Mi van „Bubikám”* – vigyorogtam ádázul, s még az éhségemről is sikerült megfeledkezniem, –

tán csak nem eluntad a sunnyogást és felcsaptál az elhagyott szépasszonyok védőügyvédjének?

– Gúnyolódj csak nyugodtan, de közben tartsd szem előtt a feladatodat, „Füleském”!

– Miféle feladatot? Ha nem tudnád, rég lejárt a munkaidőm! – méltatlankodtam.

– Neked..., bár mondhatnám úgy is, hogy nekünk soha nem jár le a munkaidőnk, hisz a „küldetésünket” nem munkának szánták az Égiek... és nem is szórakozásnak, persze...

– Nem hát – dörmögtem megadóan, majd hozzátettem: de nekem lassan már tele a csukám ezzel a küldetéssel... Nincs egy nyugodt percem.

Mefisztói kacajjal nyugtázta a nyafogásomat.

– Meg ne sajnáljalak, már te szegény! No, húzzál szépen vissza a „Nagyasszonyhoz” és csúsztasd bánatos fejecskéje alá a nem éppen deltás és síró női fejekhez szokott bal válladat... S a többi, mint mindig, jön majd magától...

– De nem akarok visszamenni. Most tényleg nem.

Mintha nem én mondtam volna.

„Bubi” naná, hogy elengedte a füle mellett?!

– Húzzál szépen, „Füleském”!

– De én nem akarom, nem érted?! – szakadt ki belőlem a tiltakozás jókora hangerővel.

– Kérdezte valaki, hogy te mit akarsz?

A mefisztói kacaj újra fölhangzott.

Tényleg... Senki sem kérdezte eddig...

Egyszerűen nem szokták megkérdezni: akarták, aztán attól egyszerre már én is akartam...

Johanna kiszólt:

– Gabikám, nem tudsz kimenni? Én is észrevettem, hogy mostanában szorul a zár... Holnap majd beolajozom...

Én viszont talán még ma – gondoltam (nagyon elítélhető beképzeltséggel), s halkán beléptem a szobába.

– Szívesen maradok veled, ha szeretnél még beszélgetni Hanna...

... Éjfélig megittunk még egy másik üveg Egri Bikavért, s közben Johanna mindvégig a szerelemről beszélt:

– Tény, hogy a szerelem egy olyan szenvedély, amit akkor is érzünk, ha nincs hozzá közvetlen partner... Akkor talán még égetőbb... Mert a platói szerelem édes gyötirelem, ám a magányban még a szerelem is megkeseredik... Ha semmink sincs, érzéseink akkor is vannak, és annál borzasztóbb nem lehet, amikor az érzéseinket nincs kinek adni... Kilencévi özvegységem alatt úgy futottak ki belőlem az érzelmek, mint a tóba dobott kavics körül gyűrűző hullámok, amelyek reménytelenül belevesznek a vízbe, de mindig újak gyűrűznek mögöttük... Értelmetlenül. Hát engem senki sem fog már újra szeretni, ölelni, becézni?

Kérdeztem a magány szorításában, már-már reményvesztetten minden éjszaka. Ötvenkilenc évesen én már senkinek sem kellek? Aztán a közelmúltban úgy tűnt: mégis kellek valakinek: Aranyosi Dávidnak... Igaz, én lettem előbb szerelmes... És gyorsan nőtt a vonzalmam iránta. Túlságosan is gyorsan... Talán megrémisztettem vele...

Nem kizárt – gondoltam, egyszerűen és logikusan magamból kiindulva, de a világért sem mondtam volna ki hangosan. Nem szóltam közbe.

– Szóval... Keveset beszélgettünk és sokat szeretkeztünk... Pedig Dáviddal szinte mindenről lehetett beszélgetni... Nem csak képzőművészetről, politikáról is, a világ dolgairól... Tudományról... De én inkább ölelni akartam volna, mint beszéltetni... Kilencévi özvegység... S minden éjszaka a magányt ölelni, a szinte már-már lángoló takaró alatt... Aki próbálta, csak az tudhatja, micsoda gyötrelem...

Még mindig nem szóltam közbe.

– A várakozás tüzeiben fokozódik a szenvedély... Az igazat megvallva, még saját magam is megrémültem akkora szenvedélytől, ami végül is utat tört magának belőlem... Dávidot először lenyűgözte, megbabonázta... Tudtam, éreztem mekkora hatalmam lett fölöttem... Aztán hirtelen és nagyon váratlanul jelentette be kilépését a FIT-ből, s azt is közölte, hogy kibékült a külön élő feleségével... Gondolhatod, Gabikám...

Azt gondoltam: nagyon drámai lehetett, de nem szóltam semmit.

– Megsemmisültem! Akkor utaztam el, bár senki sem tudta az igazi okát. Azt mondtam, feltöltődni megyek Visegrádra... Emlékszel? – Bólintottam.

– Igen. Ez néhány napra Ózd után lehetett... Talán már ott szakítottatok? Nem hinném...

– Nem. Valóban nem. Mikor hazajöttünk, másnap felhívott, hogy sürgősen beszélünk kell. Találkozunk a Király Kávéházban...

Nem is lepleztem a csodálkozásomat:

– Ide se jött, hogy itt? Bár egyrésztől érthető... Az emberek szemtől-szembe nehezebben képesek szakítani...

Johanna nagy kortyokban kiitta a maradék bort a poharából, s egy mély sóhajjal fölállt.

– Megyek, lefekszem. A vendégszobában alszol vagy bejössz hozzám?

Megdöbbenésem csak néhány pillanatig tartott, helyét hamarosan átvette a magabiztos, pimasz, „küldetés-tudattól” büszkén vigyorgó Kisördögöm, aki azonnal a fülembe is súgta:

– *No, itt az idő, küzdelemre föl hát, jó „Vigaszág Lovagunk”!*

S én akkor egyszerre éreztem, mennyire egy töről fakad a szerelem és a vágy, de létezhetnek bizony mégis külön-külön, ha az adott helyzet vagy körülmény éppen úgy kívánja meg tőlük!

Megvártam, míg elhalkul a szívem dobogása, és ha volt is bennem valaha „küldetéstudat”, az akkor és ott biztosan nem tartózkodott a helyén, mert olyan gyorsan húztam föl a nyúlcipőket, mint még talán soha!

Nem először futamodtam meg egy idősödő hölgy „bevallott” szenvedélyességétől (amelyek később persze sorsszerűen mégiscsak utolérték), de Vayk Johanna „máglyáján” valamiért nem kívántam elhamvadni már akkor... Bár korábban voltak elképzeléseim ez ügyben, de azok erősen felejtősek lesznek a jövőre nézve.

... Az utolsó villamos az orrom előtt húzott ki a szemközti megállóból, s talán egy ezres, meg pár forint apró, ha kuncogott a zsebembe még. Taxi tehát szóba sem jöhetett.

Nekivágtam hát gyalog az öt kilométeres távnak a decemberi éjszakában, a gyönyörűen kivilágított, karácsonyi díszbe öltözött főváros utcáin, s hazáig bőven kiszellőzött agyamból a borgóz is. Amire akkor nagyobb szükségem lett, mint bármikor volt...

Mikor zártam kifelé a lakásajtót, odabent olyan éktelenül és szünet nélkül csörgött már a vezetékes telefon, hogy a sietségtől alig találtam bele a kulcslyukba.

Prosszer Gabriella Júlia
VAN -E HATÁRMEZSGYE...

*Van-e határmezsgye kijelölve,
érett kalászként hullámozó
érzelmeink között...?*

*Fél évszázad alatt acélosra edzett
ostobaságomba,
józan eszem pengeéle megint
beletörött.*

*Váratlan viharral támadt fel
halottnak hitt vágyam
s döntött kacagva, illatos rózsaaágyba,
hol szívemet gyönyör, s ezer
tövis várta...*

*Majd fölkapott, mint száraz levelet,
izzó szenvedélye sebesre égetett,
s lelkem a magasból vacogva nézte,
ahogy határtalan érzelmeim közé
kihegyezett
mezsgyekarók nőnek...*

egyre több... és több...

*s mire kielégült öléből újra kitaszított
a vágy,
zuhanó testemre kihegyezett
karók gyilkos erdeje várt.*

Pató Selam festménye: Ne féljetek, én legyőztem a világot!

XXX. Újjászületés a Beregben

Özvegy Pásztor Viktorné, született: Tréfa Teréz temetése egy nappal karácsony elé esett. A decemberi hőmérséklet enyhe volt, bár az eget vészjósító, nehéz hófellegek borították. A nyitott sírnál – Adélon, Sárkány Éván és rajtam kívül – csupán a kisszámú rokonsága és a legközelebbi tanya szomszédjai álldogáltak még, amikor megindult a sűrű havazás. A távolabbi ismerősök, akik felfedezték a gyászjelentést a Beregszászi Naplóban, s eljöttek megadni a végtisztességet Adél édesanyjának, a havazást nem várták be.

Adél égő szemmel nézte a nyitott sírt. Éva és én álltunk mellette, gyöngéden fogtuk a karját, nem csak azért, hogy össze ne roskadjon, hanem azért is, hogy érezze, nincs egyedül.

A pap gyászbeszéde után mindenki sietett kifelé a temetőből, s igyekezett mielőbb biztos fedél alá jutni, mert errefelé a hóviharak komoly kihívást jelentettek emberre, állatra, de még a természetre is!

Éva is határozottan ragadott karon bennünket, s terelt a távoli temetőkijárat felé:

– Húzzunk gyerekek, mert ennek a fele se tréfa!

Hófehér, vászontetős sportkocsija egyedül árválkodott a temető parkolójában, s a fekete vászontetőt már ujjnyi vastag hó borította.

Alig hogy beestünk Adéllal a hátsó ülésre, már fel is bőgött a kocsis motorja, és Zizi Cukor úgy söpört ki dupla gázzal a főútra, mint egy Forma 1-es pilóta!

A Gagarin utca (amely akkoriban csupán öt egymás mellett sorakozó tanyából állt a Fő út jobb oldalán,) kábé hat-hét kilométer távolságra lehetett a Beregszászi Új temetőtől, de azt a pár kilométert Sárkány Művésznő akkor talán egyetlen szemvillantásnyi idő alatt tette meg.

Az ötből a középső volt a Pásztor Tanya, s épp csak lefékezett előtte, és hátraszólt nekünk:

– Nyomás, kifelé, hercegi pár! Én még betűzők a városba a fateromhoz most, aztán, ha az Égiek is úgy akarják, hajnalban hazaindulok... Nem szívesen hagyom Marci fiamra hosszabb időre a „Piros Angyalt”, ez ugye érthető. Képes lenne semmi perc alatt utcasarki ringyóvá züllesztetni a drágát... No, pá. Igyekezett azután vissza, mert Budapest nélkületek nem az igazi!

... Néhány átvirrasztott és átbeszélgetett éjszaka következett, melyet nappal heves viták, ingerült szóváltások követtek.

Nem sikerült dűlőre jutnunk a legsúlyosabb kérdés ügyében: Pest vagy Beregszász?

Adél természetesen ragaszkodott Beregszászhoz, s a város határában megörökölt ősi „birtokhoz”: számára a Pásztor Tanya ugyanazt jelentette, amit nekem a Bakony és Jegenyés Puszta jelentett egykor. A boldog gyermekkort, a kamaszévek határtalan szabadságát... Egyfajta Földi Paradicsomnak éreztük mi a szülőföldjeinket, melyhez eleinte, nagyon úgy tűnt, hogy eltephe-tetlen köldökzsinór köt majd, mindhalálig...

De az Élet felülírta ezt.

Legalábbis nálam.

Adélnál viszont nem.

Sajnos-e vagy sem, erre oly mindegy volt a válasz, hiszen végül is hajlandónak mutatkoztam – persze nem azonnal – feladni a fővárosi életemet a Pásztor Tanyáért.

A „kétlakiság” mellett döntöttünk arra a másfél esztendőre, ami még Adél nyugdíjazásáig hátra volt. (Egészségügyi dolgozóként 58 évesen mehetett nyugdíjba.)

Ahogy már említettem, a városközpont hét kilométernyire volt a Gagarin utcától, ezt az utat kerékpáron alig húsz perc alatt lehetett megtenni.

Gyalog vagy fél óra kellett, autóval tíz perc. Adél harmincéves öreg Trabantja csak a helyet foglalta a garázsban, annyira rossz műszaki állapotban volt. Egy ismerős autószerelő még helyrefofozta rövid időre, s azzal jártunk bevásárolni, meg pecázni a Négy-tóra, mikor hosszabb ideig voltunk otthon.

Mint – emlékeim szerint – például kétezer tavaszán...

A május minden szépségét fölsorakoztatta a végtelennek tűnő beregi tájban. A Gagarin utcával átellenben a fűzfákkal szegélyezett, jókora Lapos-rét terült el, míg az öt tanyabirtok határait szegélyező pataktól nyugatra hatalmas búzamezőket ringatott a Kárpátok fuvallata. A közeli országhatár mellett a szatmári erdőségek zöldellettek, igen harsogó üdeséggel, ahonnét a szél a friss esőszagot egészen idáig hozta. Fölöttem az égbolt csupa ragyogás volt, s apró fehér felhő-vitorlások úsztak a nagy kékségben. A tágas keleti síkság, melynek láthatárát csak a ritkás akácerdők és az elszórt tanyák törték meg, az újjászületés glóriás fényében fürdött.

Emlékszem: én akkor olyan boldog lelki bizsergéssel néztem szét a beregszászi tájban, mintha az enyém is lett volna, mintha ezernyi

édes emlék fűzött volna hozzá már a Teremtés óta. Pedig hát, újkori emlékeim szerint, csupán úgy húsz-huszonöt évvel korábban jártam – akkor is mindössze átutazóként – ezen a vidéken.

Életem második legboldogabb hét esztendejét és egyben második leghibásabb döntését köszönhetem Beregszásznak, és Pásztor Adélnak.

Ez nem volt vitás.

Adél „családja” –, mely alatt az ott élő kis-számú rokonsága értendő –, az első pillanattól befogadott, szeretettel és tisztelettel bántak velem, mintha a világ legtermészetesebb dolgának tekintették volna, hogy én lettem a legkedvesebb unokahúguk életre szóló Párja. Adélt imádták és büszkéek voltak rá: ő vitte a legtöbbre a családban: egy híres budapesti kórház főnővére lett, ami nem csupán erkölcsileg volt nagy dolog a szemükben, de tagadhatatlan, hogy rengeteg előnyük is származott belőle. (Ezeknek az előnyöknek a taglalására nem kívánok részletesen kitérni, az olvasók fantáziájára bízom...)

Ami idekívánkozik, nagyon szorosan:

Adéllal a megközelítőleg egyforma SORS hozott össze bennünket. Bár mindegyikünk másféle „küldetéssel” érkezett erre a világra, amelyek mégis egyforma súllyal estek a latba: mi MÁSO-KÉRT és nem MAGUNKÉRT éltünk.

... Nem lehet nagy a valószínűsége annak, hogy a Kedves Olvasók közül többen is emlékezzenek a „Báró” becenevű Művelt Csalamádé Kör gyakran latin nyelven kommunikáló tagjára, nevesen: Bordics Antira. Az anno botanikusnak készülő srácból jó nevű egyetemi tanár lett Debrecenben. Későn nősült –, túl az ötvenen –, s házassága legalább annyira rendhagyó volt, mint a személyisége. Egy ukrán tanítványát vette feleségül, akinek az édesapja a Szovjetuniót is fölrobantó európai rendszerváltás egyik politikai szerencselovagja, Kalinyik Iván, Ungvár polgármester-helyettese volt.

Anti Báróval is –, ahogy valamennyi Csalamádé Körös taggal –, tartottam a kapcsolatot telefonon, s úgy tíz, vagy esetenként tizenöt évente találkozókat is szerveztünk, 1964 óta.

Esküvői tanúknak Anti engem és a Párizsban élő neves festőművészt, Szofi Emmát kérte fel, s persze a lagzira meghívót kapott az egész kompánia: Renner Gyurka, Renner Györgyi, Orláthy Bandi, Orláthy Gerti, Rác Ibolya, Nemes Sanyi...

Emmát és engem már az esküvő előtt két nappal magához rendelt volna Anti barátunk. De Emma, egy fontos lisszaboni galéria-megnyitó miatt, csak az utolsó percekben esett be a zsúfolásig megtelt ungvári házasságkötő terembe, én pe-

dig a májusi elnökségi ülésről nem hiányozhattam semmiképp.

2000. április utolsó előtti szombatján, miután a hajnali indulást követően, Dzsorgy vadonat új Suzukijával az élen, a Csalamádés konvoj begördült az ungvári Bordics villa kapuján, Adélt Rácz Ibolyka gondjaira bízva, egyenesen a professzorhoz nyargaltam. Mikor beléptem a dolgozószobájába, kialudt pipával a szájában, titkárnököt megszégyenítő sebességgel kopogott egy matuzsálemi korú írógépen. Mögötte az ablakszárnyak nyitva voltak, s a huzatból azonnal észlelte az ajtó nyílását.

– Szervusz, te vőlegény – üdvözöltem széles vigyorral, majd az íróasztalon tornyosuló gépelt papírhalomra bökkve megjegyeztem: – Gondolom, határidős munka.

– Hozott Isten, Sasfiók – mondta széles, örömteli mosollyal, mikor kivette szájából a kihűlt pipát, s miután acélkék szemét futólag rám villantotta, nagy figyelemmel keresett helyet a pipának az asztalon. Ami –, nem túlzás –, embert próbáló feladatnak tűnt. Ugyanis egy morzsányi üres hely nem volt azon a hatalmas tölgyfáíróasztalon, de minden volt rajta, ami egy botanikaprofesszor asztalán csak elképzelhető. Még az is, amit a legelvetemültebb fantázia sem képzelhetne oda...

– Köszönöm, hogy rám gondoltál, s természetesen örömmel leszek az esküvői tanúd. Emma is, persze... Lisszabonból azonban nem annyira gyorsan lehet Ungvárra érni, mint Budapestről... De itt lesz időben. Ne aggódj, Bárókám.

Megrázta nagy, busa fejét, melyen a dús, sötét, simaszálú hajkorona egyetlen ősz szállal sem árulkodott a koráról.

– Nem aggódom.

– Akkor jó.

– Gondolom, mindenkit meglepett a hír, hogy megnősülök...

– Egyáltalán nem lepődtünk meg. Legfeljebb azon, hogy már nem korábban gyűrűzted meg a gyönyörű Olgát –, feleltem vigyorogva. – Már akkor sejteni lehetett a viszonyokat, amikor a diplomaosztás után a banketten csak vele táncoltál. Emlékszel? Elküldted róla a videót Dzsorgynak azzal, hogy játssza le nekünk, ha legközelebb összejön a Csalamádé-csapat.

– Láta mindenki?

– Emmát és Bandit kivéve, mindenki. De hisz tudod, ők összevissza röpködnek folyton a világban.

– Tudom. Na és te...? Te talán nem röpködsz..?

– Megközelítőleg sem annyit, mint korábban... Karin halála óta Svédbe is csak kétszer utaztam ki Szisziékhez. Néha Pulába még leugrom velük

nyaralni., de a munkám miatt is kevesebb a szabadidőm.

– Na és Béccsel hogy állsz? Egy ugrás...

–Ja, egy ugrás, igaz. De Gerti folyamatosan kongresszusokra utazgat, szerte a világban.

– Éppen nem rá akartam célozni... – közölte Anti báró, a torkát köszörülgetve.

Nyilván Stellára célzott.

De mielőtt konkrétan is megtehetette volna, betódult a szobába a jókedvű, és – az ukrán szokás szerint, fogadóitalként bőven fölszolgált vodka hatására – már kissé becsípett Csalamádés kompánia.

*Hogy lehetnék az,
ki valójában vagyok?
Az érted lobogó tiszta szerelem,
s a szemed csillogó tükrében
vörösén izzó parázs.*

(P. G. J.)

Pósafalvi Krisztián festménye: Kismadár

XXXI. „Vágy...

Vagy talán szerelem...”

Olgát, – miként azt már említettem – gyönyörűnek ismertük meg a videóból, de életben –, ha szépségét egyáltalán fokozni lehetett –, még szebbnek találtuk.

Én viszont egy másik hölgyet –, akit szintén Olgának hívtak –, ezerszer vonzóbbnak találtam.

Ki hát valójában az az asszony, aki első látásra megdobogtatta az én kalandor szívemet Ungváron? Néhány adatmorzsát róla, még az esküvői vacsora előtt sikerült felcsípnem egy kedves, okos fiútól, aki a Sasa névre hallgatott és a Bordics villa mindenese volt: kertész, inas, sofőr, szakács és titkár. Mikor mire volt szüksége a professzorának.

Húsz egynéhány éves, jóképű, napbarnított arcú fickó volt ez a Sasa gyerek, és hanyag eleganciával, kitűnően öltözködött. Ideális hősszerelmes egy olyan regényhez, amelyenről jól nevelt polgárlánykák szoktak ábrándozni. (A mi Anti

barátunk homofóbiája persze nem volt ismeretlen a Csalamádé Körben, s így azonnal helyére tettem a srácot, mihelyt kiderült, hogy ugyanúgy a Bordics Villa „tartozéka”, ahogy a titokzatos Olga Asszony is.)

Sasa rágyújtott egy könnyű szivarra, megkínálva engem is, de én maradtam a cigarettánál, majd két fél vodka után, a legnagyobb buzgalommal igyekezett kielégíteni kíváncsiságomat.

– Tudod –, mesélte –, az eszem megállt, mikor először jött a profhoz. Már az utcán megakadt rajta a szemem. Elöttem ment. A lába, az alakja, a vállára omló ébenfekete haja: első osztályú volt! Aztán látom, hogy megáll a villa kapuja előtt, kulccsal kinyitja és besétál rajta! Akkor kábé három hónapja lehetett, hogy beköltöztem a profhoz, de az egyetemen már a segédjeként alkalmazott, két éve. Szinte majdnem azóta, hogy elfogadta a rektor-helyettesi állást. De a nőt sose láttam előtte... Gondolhatod, igazán kíváncsivá tett, hogy ki lehet ez a királynő –, s Sasa vidáman kacsintott. – Észrevétlenül követtem, mint egy detektív. A királynő meg képzeld, fölmegy a lépcsőn, s most figyelj! A prof már a nappaliban várja, kezét csókol neki, mire a nő a következő fura mondatot mondja neki, magázódva: „Köszönöm, hogy megértette miről van szó, kedves Anton.” És nevet. El tudod képzelni? A prof vidám han-

gon válaszolt erre valamit, és hellyel kínálta. Majdnem megölt a kíváncsiság, mégsem ronthatam ajtóstul rájuk. Pár percig ácsorogtam az előszobában, aztán bementem... Ültek egymás mellett a kanapén, és a prof szelíden csókolgatta a királynő kezét. Nem, nem szerelmes férfi módjára, inkább afféle megértő jó barátként... Csak néztem ki a fejemből, s lila gőzöm se volt, ki lehet a nő. Hogy köztünk legyen mondva, ekkora kalibert ki sem néztem a profból... Már, hogy a csajos vonalon, ha érted... De szerintem érted te, miről beszélek –, és ismét rám kacsintott. – Egy királynő ült a Nappalinkban! – folytatta áradozva. – Nem egyszerűen gyönyörű volt, de sugárzott!

– Ahogy most is sugárzik... – kockáztattam meg egy közbeszólást, mielőtt egy teljes szonettkoszorút próbált volna rám zúdítani Olga Aszszonyról.

– Most is, persze. De láttad volna két évvel ezelőtt! – Egy göndör hajtincs a homlokára hullt, de Sasa hátravetette egy büszke fejmozdulattal. – Ha jól gondolom, javíts ki, ha tévednék, neked nagyon bejön a nő...

Nem akartam félrevezetni. Bólintottam hát.

– Akkora vonzereje van, mint a Föld mágneses sarkainak együtt.

Felnevetett.

– Ezt szépen mondtad, gratulálok! Mit is mondtál, hogy hívnak? Gabriella?

– Gabi. Maradjunk a Gabinál, ha kérhetlek.

– Oké, Gabi. Ezek után még valami?

– Egyetlen adat... Ki ez a nő?

Újabb nevetés.

– Nem mondtam volna? Bocs! Szóval, Olga Aszszony az egyes számú feleség.

– Nem. És akkor a ma oltárhoz vezetett Olga a kettes számú lenne már?

– Úgy van. Nem tudtál, nem tudtatok róla? Hogy lehet, hisz ezeréves a barátságotok nektek, Csalamádésoknak?! Gyakran fölemleget benneteket a prof, pláne, ha több vodkát iszik. Amúgy a legszolidabb hapsi a köreinkben.

– Hé, fiú. Több tiszteletet. Mégiscsak egy professzorról beszélsz.

– Á, ne ködösíts, Gabi! – Ujjával hamiskásan megfenyegetett. – Ő is csak hús-vér ember. Vagyakkal, szenvedélyekkel. Mint te, vagy én.

– Természetesen, ezzel én is tisztában vagyok – mondtam –, és azzal is, hogy két kapura játszik, mióta csak ismerem, ismerjük. Azért mégiscsak egy tiszteletreméltó egyetemi professzorról van szó. Aki ma kötött házasságot, s vezette oltárhoz szíve választottját...

Harmadszor is felnevetett, de olyan hangosan, hogy a közelünkben beszélgetők ránk kapták a tekintetüket.

– Akarsz hallani valami meglepőt, Gabi? – kérdezte aztán a fülemhez hajolva, suttogva.

Azonnal tudtam, mire akar kilyukadni, és megráztam a fejem.

– Nem, Sasa. Hagyjuk a magánszférát.

– Biztos?

– Biztos.

– Oké. Én mégis ki tudnálak billenteni ebből a főséges nyugalmadból, elhiszed?

– Próbáld meg, fiú.

– Úgy volt, hogy Anton és én összeházasodunk. Mit szólsz?

A szemem sem rebbent.

– Mit kéne szólnom?

– Lettél volna a mi esküvői tanúnk is?

– Persze.

– Oké. Talán egyszer majd a szavadon foglak, Gabi. Ez a meccs még nincs lejátszva.

– Úgy érted, kicsi Sasa, hogy a prof nem szerelmi házasságot kötött?

A fiú elgondolkodott ezen, aztán bólintott.

– Úgy. Ez volt az ára a rektor-helyettesi állásának. Nem hiszed, ugye?

Kétkedően ingattam a fejem. Bár nem ittam volna ki méregpoharat az ellenkezőjére sem...

– Kalinyin Iván itt a mindenható, erre célzol, Sasa fiú?

– Vág az eszed, Gabriella.

– Cöcöcö.

– Bocs. Gabi...

Lassacskán egy csúnya történet kezdett megfogalmazódni bennem, s bár semmi sem kizárt, hisz túl sok maffiával kapcsolatos hír keringt a Világban... (S azon belül már Magyarországon se volt többé a „Legvidámabb Barakk”, ami azért a rendszerváltás előtt egyféle biztonságot és nyugalmat adott).

A demokrácia nem egy, de két dzsinnt is kiszabadított a palackból: egy jót és egy gonoszt. A kettejük harca fogja végül is elpusztítani az emberiséget, s vele együtt a Föld nevű bolygót...

Hagytam, hogy Sasa töltsön még egy jókora adag vodkát a poharamban árválkodó citromkari-kára, s mikor megittam, befejezettnek tekintettem a beszélgetésünket.

De neki még volt mondanivalója...

– Annyit azért nem árt, ha tudsz Olga Asszonyról... Igazi, tősgyökeres orosz arisztokrata-családból származik. Nem olcsó nőcske. Sok dohány kell hozzá, bizonyára. Azt hiszem, én se sajnálám tőle... De csak egy csóró kis szépfiú vagyok, s bár sok mindenhez értek, a pénzcsináláshoz nem. A prof se milliomos, de aranyból van a szí-

ve, az nem vitás. Kékvér ide vagy oda, mikor elvette a nőt, az olyan szegény volt, mint a templom egere. Ezt maga a prof mesélte így, egy részeg éjszakán... Aztán mikor visszakapta a rangját, meg a vagyonának egy kis részét is, huss...! Elszállt vele. Valami olasz szélhámos aztán behálózta és rávette, hogy váljon el a proftól, ő elveszi és boldogan élnek, míg meg nem halnak... Nem úgy lett. Az olasz elkaszinózta a nő összes vagyonát Monte Carlóban. Botrányok voltak körülöttük, a pletykalapok is írtak róluk... A profnak megesett a szíve az asszonyon és felvette vele a kapcsolatot...

– Szívfacsaró történet, meg kell hagyni –, jegyeztem meg és felálltam. – Próbálkozz regényírással, kicsi Sasa.

Megfogta a karomat.

– Nem hiszel nekem, igaz?

– Már miért ne hinnék? Csak nem vagyok ijedős.

– Megjárhatod a nővel...

– Te is megjárta, igaz?

– Beledöglöttem, mikor szakított velem – ismerte be őszintén.

Annyit el kellett ismernem, hogy belevaló ez a Sasa gyerek! Tetszett nekem a bátor közlékenysége.

Már szólították a vendégeket a vacsorához: legalább másfél óra hosszát elüldögéltem hát ezzel a talpraesett Sasa fickóval. Igaz, nem hiába.

A lagzi három napig tartott. Aztán a negyedik nap hajnalán az „ifjú pár” elutazott nászútra. Emlékeim szerint Mallorcára...

De előtte a prof behívott az irodájába, és megkért, hogy figyeljek majd Olga Egyre, érdeklődjek gyakran telefonon a hogyléte felől, de szerinte, talán az lenne a legjobb megoldás, ha áthívnam magunkhoz pár napra, Beregszászra. Őszintén megmondtam Antinak, hogy ez utóbbiról szó sem lehet, hisz engem és a páromat Budapesthez köt a munkánk, és már így is túlléptük a kikért szabadságkeretünket. Annyit ígértem, hogy benézek hozzá, mielőtt elmegyek, és persze szívesen felhívom, akár kétnaponta is.

... Olga Egy ajtót nyitott –, megrökönyödésemre: talpig feketében. Mint egy özvegy. Egyik kezében pezsgőspohár, a másikban cigaretta, szeme alatt karikák. Egy percig némán méregetett, aztán azt mondta:

– Lám, hát téged bízott meg az őrzésemmel az én Antonom, kedves Sasfiók?

– Így is mondhatjuk, de nem leszek szigorú őrződ, erről biztosíthatlak.

– Igazán megnyugtató – mondta a nő. – A rácso-
kat tehát elfelejthetem...

– Mondd csak, beengedsz, vagy itt eresszek gyö-
keret a küszöbödön?

– Hát nem is tudom. Gondolkodom. Azt hiszem,
jobban szeretném, ha inkább bejönnél, Sasfiók.

– Csak a réges-régi „csalamádéköros” barátaim
hívhatnak Sasfióknak. Kérlek, nevezd Gabinak.

– Bocsáss meg –, karolt belém Olga, aztán mégis
előrement.

Követtem a szobájába, amelynek a tapétáján
életnagyságú nyírfák alkották a mintát, s így a
szoba olyan benyomást keltett az emberben, mint-
ha egy orosz erdőben mászkálna, s nem a négy fal
között. Tetszett, bár én a magam részéről szíve-
sebben bóklásztam volna igazi nyírfaerdőben.

Olga megfordult, s cigarettájával intett, ül-
jek le, ahol tetszik. A pamlagot választottam. A
nő állva maradt, s engem nézett egy ideig. Fekete,
bokáig érő, ujjatlan selyemruha volt rajta, mely-
nek visszafogott dekoltázsát egy vékony arany-
láncon függő tűzzománc Mária medalion egészít-
tette ki. Olga Egy túljárt az ötvenen, de az alakját
bármelyik fiatalabb évjárat is megirigyelhette
volna.

– Italt kérsz?

– Kérek, ha nem nagy fáradtság.

– Nem fáradtság, ha töltesz magadnak.

Az asztalon, tálcán, egy fél üveg drága orosz pezsgő, egy üveg konyak, vodka, diólikőr és poharak.

Töltöttem magamnak egy ujjnyi pezsgőt és megvadítottam egy kortynyi vodkával. Ittam, aztán megkérdeztem:

– Sasa?

– Kivitte a reptérre Antonékat. – A karórájára nézett. – Két óra, már jönnie kell. – Leült egy magas támlájú székre és merev tekintettel nézett rám. Olga Egy, a maga ötvenhárom éve ellenére, még mindig feltűnő jelenség volt, bár szépnek éppen nem mondható: az a fajta nő volt, akin nem hagyott nyomot az idő. Festéket alig használt. Sötétkék szeme egészen tiszta, s meg nem mondtam volna, hogy sírt, ha az orra el nem árulja.

Az, hogy karikás a szeme, semmit sem jelentett, mert világéletében karikás volt a szeme. Többek között éppen emiatt volt olyan feltűnő jelenség. Mintha csak a hatás kedvéért maga rajzolta volna oda azokat a karikákat, és a hatás –, mondhatni –, lenyűgöző volt.

Végül levette rólam a tekintetét, körbepillantott, kortyolt egyet a poharából, megszívta a cigarettáját, kifújta a füstöt, s így szólt:

– Ha jól meggondolom, csak ti vagytok a barátai... Csalamádé Körösök... Nem is beszélt soha

másokról... – Olga ivott egy újabb kortyot, szívott egy slukkot, és elmerengett:

– Tudod, én ezt nem élem túl.

– Mit is? – kérdeztem rá, persze csak azért, hogy magamhoz térjek a döbbenetből.

– Hogy elvette ezt a csitrit...

– A Kalinyik csajt? Azért én nem nevezném már csitrinek. Éppen az esküvője napján töltötte be a harmincegyet.

– Jól informált vagy...

– Ez a minimum, amikor egy kedves diákkori pajtásunk másodszor is megnősül, de az első házasságát harminc évig eltitkolja.

– Fiatalok voltunk, forrófejűek... Leningrád, Fehér Éjszakák... Könnyű volt megszedülni.

– Alig öt hónapig voltatok házasok, már ha ez az információm is pontos.

– Az... Öt hónap és hat nap... De sohasem fogom elfelejteni.

– Végül mégiscsak te léptél le az olaszoddal – jegyeztem meg.

Rám kapta a tekintetét.

– Ezt honnét tudod?

– Kitaláltam – feleltem kedvesen rámosolyogva, mert nem szívesen mártottam volna be a közlékeny Sasa fiút.

– Ilyet nem lehet csak úgy kitalálni...

– Nekem lehet.

- Ki mondta el? Anton?
- Nem mindegy? Harminc év telt el az óta, s te itt vagy újra, egy fedél alatt élsz drága Antonoddal, aki valószínűleg még mindig egy jólelkű balek. Aztán itt van még ez a jóképű Sasa gyerek is... Tisztára paradicsomi állapot, nem gondolja hercegnő?

Nem volt cseppnyi gúny sem a hangomban, talán csak vödörnyi irónia. (Amúgy persze az is igaz, hogy valódi orosz herceg volt az egyik őse és a „kékvér” valósággal átsütött tejfehér bőréen, a termete, a járása, a tartása is mind-mind igazolták előkelő származását.)

- Sasa felelhető kis botlás volt.
- Neked...
- Látom, nem hiszel nekem.
- Dehogynem. Csak érdekelt volna, hogyan csábítottad el a professzortól.
- Fordítva történt...
- Ja. Fordítva. Persze, az más.
- Érzem, hogy gúnyolódsz.
- Bocsi.
- Anton nem véletlenül választott pont téged a barátai közül, hogy vigyázzon rám. Benned feltétel nélkül megbízik, azt gondolom.
- Ha arra akartál célozni, hogy én nem foglak elcsábítani, akkor nyertél.

– Bevallom: erre céloztam. Anton valóban egy jó, egy tiszta lélek, igazából egy nagyra nőtt gyerek, de a barátait úgy ismeri, mint a növényeit, és mindent tud róluk.

– Nem mondd –, vigyorogtam. – Egészen meglepő, hogy mennyire ismered őt.

– Igen. Ismerem őt. És nagyon szeretem, és őszintén féltém őt a csalódástól.

– S az elsőt, s nyilván a legnagyobbat, mégis éppen te okoztad neki.

– Tudom. Azért jöttem vissza hozzá, hogy gondját viseljem, hogy óvjam, hogy védelmezzem...

– Kicsit elkéstél vele.

– El... De sohasem hittem volna, hogy nősülésre adja a fejét... Mindig is erősebben vonzódott a saját neméhez, mint a nőkhöz...

– Nem mindig... Például, amikor téged feleségül vett...

– Lehet... Aztán mégsem nősült újra, harminc évig. Szerintem megzsarolták. Az apósa... Ha ismernéd Iván Kalinyint, te is ezt gondolnád, Sasfiók... Bocsánat: Gabi...

– Ugyan, hercegnő! Iván csak egy kis jelentéktelen kisvárosi orosz nacsalnyik, nincs akkora hatalma Ungváron, hogy ő döntsön az egyetem rektori kinevezéseinél!

- Hát, nem tudom. De mindenesetre nagyon gyanús, hogy Anton feleségül vette a lányát... Aztán előadóból rektorra nevezték ki...
- Olga a tanítványa volt öt évig a debreceni egyetemen, ezt nem kéne elfelejtened. Már ott belezúgott. Te nyilván nem láttad az ominózus bankett-ről készült videót... A prof csak vele táncolt egész éjszaka...
- Nincs jelentősége. Anton mindig is imádott felválni a táncudásával. Állítólag volt egy francia tánctanár kedvese...
- Ez igaz. Pierre Oland. Én is ismertem. A hatvanas években, Újvárosban, F.-ben és Kövesden minden fiatal Pierre-től tanult tangózni. Én nem jártam tánciskolába, de a barátnőm igen. És a Csalamádé Körből rajtam kívül szinte mindenki járt tánciskolába.
- S te? Te miért nem?
- Már nem tudom. Talán nem akartam...
- Értem... De térjünk vissza Antonra.
- Térjünk – hagytam rá, de igazából kezdtem ráunni a témára. Amikor újra megismételte döbbenetes kijelentését:
- Nem fogom túlélni, hogy Anton feleségül vette ezt a lányt.
- Túl fogod élni. Biztosíthatlak.
- Nem hiszel nekem.
- Dehogynem.

- Öngyilkos leszek.
- Mikor?
- Ahogy elhagyjátok a házat.
- Addigra megjön Sasa. Majd lebeszél róla.
- Nem vagyunk beszélő viszonyban már évek óta.
- Majd figyelmeztetem, hogy mire készülsz...
- Biztosan meg fogja akadályozni.
- Nem fogja... Nem engedem be.

Ezen el kellett gondolkodnom. Talán tényleg komolyan elszánta magát ez az asszony, s még én leszek a felelős a haláláért.

Na, még más se hiányozna!

- Mielőtt megöngyilkolnád magad, nem lenne kedved feljönni Adéllal és velem Budapestre, Olga? Adél nagyon megszeretett téged. Neked is rokonszenves ő, nem igaz?

Hitetlenkedve nézett rám:

- Most ugratsz, Sasfiók?
- Dehogy.
- Anton mondta, hogy hívjatok meg?
- Nem ő mondta – hazudtam szemrebbenés nélkül. – De ez nem számít. Föl akarunk vágni veled. Elvégre egy igazi hercegnő vagy... Nos?
- Nem tudom – mondta Olga Egy tétován.
- Jártál már Budapesten? Magyarországon?
- Nem. Még soha...

Olga elnyomta csikkjét egy hamutartóban.

– Hát nem is tudom. Hadd gondoljam meg a dolgot.

– Nincs ezen mit meggondolni. Kezdd el csomagolni!

Olga fölállt, fogta a poharamat.

– Keverek neked egy igazi orosz koktélt, jó?

Akkor aztán a kezembe nyomta a teli poharat, és leült velem szemben úgy, hogy bámulhassam.

– Tetszem neked? – szegezte nekem váratlanul a kérdést.

– Heee?

– Ne fűzzük egymást, Sasfiók. Tudod jól, mire gondolok. Anton a Csalamádé Körös barátai közül rólad beszélt a legtöbbet... Nyilván az azonos, vagy a megközelítőleg azonos nemi identitásotok okán. És ha tetszik, ha nem: én igenis kizárólag csak Sasfióknak foglak hívni.

– Ha ez segít rajtad... Bár nem hinném, hogy segít.

Olga fülét nem kerülte el a rosszul leplezett cinizmus. Rám nézett.

– Reménytelen esetnek tartasz?

– Dehogy... Talán kicsit zakkant vagy, de semmi-vel se jobban, mint én, vagy akár a prof.

A nő jó ideig nem szólt semmit.

– Sajnálom – mondta aztán, majd megkérdezte:

– Mondd csak, de őszintén, Sasfiók: összefügg Antonnal vagy Adéllal, hogy kitérsz a válasz elől?

– Te mit gondolsz?

Elsírta magát, de teljesen hangtalanul. Nem tudhattam, de elképzelhető volt, hogy mindig így sírt. Odamentem hozzá, a vállára tettem a kezem.

– Gyere át velünk Beregszászra, aztán elviszünk Budapestre. Ott majd kikapcsolódsz, s elfeledted ezeket a buta öngyilkolási gondolatokat... – ajánlottam megint.

– Nem hiszel te nekem. Pedig ha tudnád... Ha csak sejtened is...

– Már hogyan hinnék neked, Olga kedves.

– Mondd csak, Sasfiók... – Emelte rám fátyolos tekintetét az asszony – Tudnál engem szeretni? Egy icipicit tudnál kedves lenni hozzám? – Tárgyilagos, fesztelen, halálosan komoly kérdés volt. Kissé meglepett.

Elfojtottam feltörni készülő sóhajomat.

– Nagyon kedvellek, Olga. És Adél is kedvel. Jól fogod érezni magad velünk, ígérem.

– Talán... Talán veletek tartok.

– Akkor kezdj el csomagolni, de máris. Én addig megnézem, melyik kocsiban van szabad hely a csomagjaidnak.

– Segítenél? A gardrób polcán van egy bordó színű bőrrönd. Behoznád nekem?

Persze, megtettem. Amikor leemeltem a bőrdőt, valamit lerántottam vele a polcról. Egy fényképalbum volt. Futólag belelapoztam. Tele volt a fotóimmal...

Miért nem lepődtem meg?

Mert akkor már tudtam, hogy MINDEN ÖSSZEFÜGG MINDENNEL.

Prosszer Gabriella Júlia

ÉS NEM VÁR MEGVÁLTÓ ÁLMOKAT

... és egy újabb nap kezdődött, mielőtt az előző véget ért volna. Teljesen megzavarodott. Talán meg is rémült: most mi lesz? A Tegnap –szemében ironikus pillantással –, szép vonalú ajkán a jól ismert és félre nem érthető gúnyos mosollyal ült a hintán, néha egyet-egyét lendített a lábával, hogy mozgásba tartsa magát, de nem szólt egy árva mukkot sem. Pláne nem kérdezett...

Csak lassan himbálózott, miközben a berozsdált lánctartó gyűrű idegesítően nyikorgott a vasrúdon és egyre elviselhetetlenebb fájdalommal ostromolta érzékeny dobhártyáját. A Tegnapot persze nem idegesítette a hülye nyikorgás. Ellenkezőleg: úgy tűnt, mintha még élvezte is volna, ahogy minden kétséget kizáróan élvezte – mondhatni: kiélvezte – a jelenlétével, a nem várt maradásával kialakult helyzetet. **A káoszt.**

... és a hajnal sem úgy bíborlott a közeli hegygerinc fölött, mint amikor még az Idő rendben és pontosan tette a dolgát –, teltt, ahogy telnie kellett az öröktől való végtelenben. Ahonnét **kiválasztottként** a FÖLD nevű bolygóra küldte a **Teremtő Erő**, hogy halandóként élve teljesítse **küldetését**. Nevet is kapott: **Szerelem**.

... és hosszú-hosszú éveken, évtizedeken át majdnem hibátlanul végezte a reá bízott gyönyörű küldetést. (Ember nem lehetett volna hibák nélkül. Csak a TEREMTŐ ERŐ bír a teljes tökéletességgel.)

... de egyszer –teljesen váratlanul – bekövetkezett, amivel a **Szerelem** nem számolt. Mert nem készítette fel rá a Teremtő Erő, nem is állt szándékában megtenni. Azon egyszerű oknál fogva, mert kíváncsi volt, hogy a kiválasztott miként küzd meg azzal a **kihívással**, melyet

... **egy új nap** érkezése jelentett, figyelembe véve azt a rendhagyó, megrázó tényet, hogy az a bizonyos **előző nap** még szintén a helyszínen tartózkodott. A helyzet egyértelműen a **káosz** jeleit mutatta, s teljesebb csak akkor lehetett volna, amennyiben a **következő nap** is megjelenik és felül a **Tegnap** mellé a hintára.

... és a **Szerelem** érezte, tudta: **a jelenben minden megtörténhet!** Vállalta hát a kihívást. Láta a kékes-fekete fátylat a Napon, mely eltakarta a bíborló hajnalt- De biztosan tudta, hogy a hajnal ott van – ott kell lennie, ahová a Teremtő Erő megalkotta: a **Végtelen tündöklő ölen** – s ez a hit lett a legfőbb védelmezője **ÉS NEM VÁR MEGVÁLTÓ ÁLMOKAT, MERT HITE SZERINT A FÖLDI EMBER SZÁMÁRA AZ EGYETLEN, IGAZ MEGVÁLTÓ ÉS MEGTARTÓ ERŐ: A SZERELEM.**

... **ÉS MIKOR A HINTA MEGÁLL, A TEGNAP GYÖNGÉDEN KÉZENFOGJA A MÁT ÉS LASSAN ELINDULNAK AZ IDŐ VÉGTÉLEN ORSZÁGÚTJÁN, AHOL MOSOLYOGVA JÖN SZEMBE VELÜK A HOLNAP.**

... **ÉS A VÉGTÉLEN TÜNDÖKLŐ ÖLÉN OTT RAGYOG A BÍBOR-HAJNAL** (2004. nyarán)

XXXII. *Utóreggések*

Hazafelé Dzsorgy mellett ültem az anyós-ülésen. Hátról Adél, Olga és Gerti foglalt helyet, s végigfecsegték-csivítették az utat Budapestig.

Beregszászra éppen csak egy frissítőre ugrottunk be, s persze a táskáinkért, amiket feleslegesen cipeltünk volna Ungvárra.

Útközben Dzsorggyal átrágtuk magunkat az előttünk álló sürgős és fontos tennivalókon. Az augusztusban esedékes országos FIT találkozó helyszínének Szegedet választotta a vezetőség, illetve az ottani regionális csoport kérte el a rendezés jogát, amit az elnökség egy ellenszavazattal és egy tartózkodással meg is szavazott. Az ellenszavazó a debreceni regionális csoportvezető Wolf Berci volt, a tartózkodó pedig Johanna.

Berci ellenszavazata még érthető is volt, hiszen ők is kérték (s ők valamivel már előbb, mint a szegediek) a rendezés jogát, de mivel Debrecenben korábban már kétszer is volt Országos Találkozó, inkább Szeged mellett voksolt a többség.

Johanna tartózkodása viszont alaposan meglepett bennünket. Bár az elnök ellen való lázadása – és lázítása a tagság körében sem volt ismeretlen, sem én, sem Dgyorgy nem vettük komolyan, sem az érveit, sem az intrikáit. (Mint utólag aztán kiderült: ez hiba volt részünkről.)

Mire a rózsadombi villa elé gördült a Suzuki, már sötétedett. Előzőleg persze telefonon már megbeszéltem Lady Martha-val, hogy Olgának ő biztosít szállást, mivel a mi kis házunkban a villa udvarán (ugyan teljes összkomfort), de csak egy szoba volt.

S Olga sem emelt kifogást az elhelyezés miatt, annál inkább sem, mert jórészt élete során elegáns környezetben, jómódban élt.

Dzsorgy segített becuccolni, aztán mielőtt elhúzott volna, még kiszólt nekem:

– Akkor, ahogy megbeszéltük, holnap hétre legyetek az irodámban mind a hárman. Sanyihoz én beszólok most, Dórárt viszont te hívd fel. Oké?

– Oké, Elnök úr. Meglesz.

Adél nem jött föl már a villába, túl fáradt volt hozzá. Reggeli szolgálatos volt, s hogy hatra beérjen a kórházba, fél ötkor kellett kelnie.

Lady Martha –, illetve, saját kérésére újabban csak egyszerűen Márta –, és Fekete Gyöngy a nappaliban üldögéltek, s ittak valamit, talán narancsleves vodkát. Köszöntöttem őket és aztán

lezökkentem a kanapéra, magam mellé tessékelve „védencemet”. Ránéztem Mártára, és azt mondtam:

– Ugye minket sem hagytok kiszáradni?

Márta elmosolyodott, fölállt, hozzám lépett és megcsókolta a szám sarkát. Az arcomba nézett, és akkor megkérdezte:

– Milyen volt?

– Fergeteges és fárasztó – feleltem, aztán azt mondtam: – A prof eléggé buggyant, de a szíve aranyból van, s ezt a tényt alátámasztandó, pár éve magához vette elvált első feleségét, akit addig rám bízott, amíg ő új asszonykájával élvezte a nászút gyönyöreit és Mallorcánál a tenger hullámain. Ismerkedjtek meg hát Olga Eggyel, azaz Olga Melnyikov hercegnővel.

Női szokás szerint azonnal összepuszkodtak.

Gyöngy mély együttérzéssel nézett Olgára, miközben azt kérdezte:

– Nagyon megviselt, drágám?

Olga csak alig észrevehetően biccentett a fejével, de igyekezett mosolyogni.

– Megviselte, ja – mondtam én helyette, majd hozzáfűztem, némi iróniával: – Olga ugyanis azt hiszi, hogy Anton volt az utolsó dobása, és meg akarja öngyilkolni magát.

– Szamárság – mondta Márta.

– Szerintem is – vigyorogtam. – Hát, így állunk hölgyeim. Én akkor távoznék is, hallottátok Renner elnök úr szigorú ukászat... Hétre vár az irodájába, és bizony én sem aludtam már vagy négy éjszaka, teljesen hullá vagyok.

Játékosan megpaskoltam Olga feszes, fekete nadrágba bújtatott formás bal combját, aztán föltápázkodtam a kanapéról.

– Aludj jól, hercegnő.

– Köszönöm, Sasfiók. Jó éjt neked is... És azt a Nórát, vagy Dórát, el ne felejtssd fölhívni.

– Első dolgom lesz, ahogy belépek – ígértem, majd intettem egy pá-pát, s megcéloztam a kijáratot.

Márta az ajtóban ért utol. Kezében pohárral.

– Meg sem ittrad az italodat. Hajtsd föl! Jobban alszol majd tőle...

– Kösz... Bár az utóbbi pár napban ittam éppen eleget...

– Azért ez még lecsúszik...

Igaza volt. És nagyon jólesett a dupla vodkás narancsdzsúz.

– Kapok érte egy csókot?

– Egy pusztit – mondtam, és futólag megérintettem az ajkait a számmal.

... Adél már mélyen aludt. Mielőtt beálltam a zuhany alá, fölhívtam Dórát.

– folytatása következik –

**Írom (s közben élem)
a VII. – befejező – kötetet**

**ŐSZIDŐ NAXOS SZIGETÉN
címmel.**

2020. május 23.

Prosszer Gabriella Júlia

Tudjuk, hogy milyen sivár lenne az ÉLET, ha elfojtanánk az érzelmeinket, és csak a társadalmi elvárásoknak megfelelően élnénk. Erre minden ember magától is rájön

előbb-utóbb. A pajkos Faun, a virgonc Cupidó és a szenvedélyes Vénus segítségével is, akiknek a „küldetését” és tevékenységi körét nem ismerheti persze mindenki, csak a műveltebb, olvasottabb réteg. Az érzelmek viszont nem kizárólag az olvasottabb emberek privilégiuma. Hiszen mi EMBEREK, mióta két lábra álltunk, soha nem pusztán eszméket, magatartásformákat, létmódokat képviselünk, hanem ELSŐDLEGESEN érzelmeket élünk át és közvetítünk.

Erről az „érzelem – közvetítésről” szólnak elsősorban Prosszer Gabriella Júlia NAXOS kötetei: a főszereplő Valent Gabriella – Gábor érzelmeket él át és közvetít, ám nem a szokásos kötött pályáról, hanem a partvonalról túlról...

Orláthy Endre
(USA, Portland)